

Tình Yêu Của Những Ngôi Sao

Contents

Tình Yêu Của Những Ngôi Sao	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương Ngoại Truyện Ngắn	34
14. Chương 13	35
15. Chương 14	37
16. Chương 15	39
17. Chương 16	42
18. Chương 17	44
19. Chương 18	47
20. Chương 19	50
21. Chương 20	52
22. Chương 21	54
23. Chương 22	56
24. Chương 23	60
25. Chương 24	62
26. Chương 25	66
27. Chương 26	69
28. Chương 27	73
29. Chương 28	77
30. Chương 29	80
31. Chương 30	83
32. Chương 31	86
33. Chương 32	89
34. Chương 33	92
35. Chương 34	96
36. Chương 35	98
37. Chương 36	100
38. Chương 37	104
39. Chương 38	106
40. Chương 39	108
41. Chương 40 - End	110

Tình Yêu Của Những Ngôi Sao

Giới thiệu

Rating: 10 Category: tình cảm, có chút hành động... Warning: đa số là hư cấu, ko có thực... Có lẽ nội

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-nhung-ngoi-sao>

1. Chương 1

Một ngày mới lại đến.

Diệp Tuyết lại vội bước đi đến trạm xe buýt, đón xe tới khách sạn. Đây là nơi làm thêm của Diệp Tuyết trong kì nghỉ hè này. Diệp Tuyết làm tiếp tân ở đây cũng được một tuần rồi nhưng chỉ làm vào thứ 3, 5, 7, chủ nhật còn các ngày các phải học thêm ở trường.

Là sinh viên sang năm là năm cuối, lúc nhỏ sống ở cô nhi viện, không biết bố mẹ mình là ai, sau đó Diệp Tuyết được một gia đình nhận nuôi và gia đình Diệp Tuyết bây giờ chẳng khá giả gì nên Diệp Tuyết phải cố gắng hết sức giúp đỡ bố mẹ nuôi.

Vừa mới tới quầy lễ tân, Diệp Tuyết đã nghe mọi người nói về một người khách Hàn Quốc đang làm loạn trên tầng 3. Giờ này vẫn còn sớm nên quản lý vẫn chưa đến. Mọi người đang lo lắng ko biết giải quyết sao thì sự có mặt của Diệp Tuyết như vị cứu tinh bởi Diệp Tuyết rất giỏi tiếng Hàn nên có thể nói chuyện với vị khách này.

Sau khi đã giải quyết ổn thỏa với vị khách Hàn Quốc đó, Diệp Tuyết định đi xuống sảnh lớn làm việc tiếp. Nhưng vừa đi qua phòng 301, Diệp Tuyết đã ngớ người khi nhìn thấy một người.

Là người nổi tiếng.

Là thần tượng đó.

Devil của nhóm Super Boys.

Không ngờ khách sạn này có thể mời được vị khách nổi tiếng hạ cố đến.

Diệp Tuyết cũng như bao bạn trẻ khác, rất hâm mộ Super Boys nhưng ko đến nổi điên cuồng như các fan.

Vừa thấy bóng dáng Devil qua cánh cửa đang mở gần hết, Diệp Tuyết đang mừng thầm vì có thể nhìn gần thần tượng mà bao người mơ ước.

Kiểu này bọn bạn Diệp Tuyết và cả bọn fan kia mà biết thì sẽ tức ói máu. Nghĩ tới cảnh này, Diệp Tuyết cảm thấy rất vui.

Tuy nhiên, mừng chưa được bao lâu, Diệp Tuyết mới nhìn ra trên người Devil chỉ có một mảnh vải che thân. Là chiếc khăn tắm.

Không lẽ Devil đi với bạn gái?

Làm gì có.

Ai cũng nói là trong Super Boys chưa ai có bạn gái hết mà.

O...

Sự xuất hiện của một người con trai đứng cạnh Devil đã làm cho Diệp Tuyết càng bàng hoàng hơn.

Người này cũng ăn mặc y chang Devil.

Hai người bọn họ đang đứng sát nhau.

Lại còn sấy tóc cho nhau nữa.

Lại còn khoác vai nữa.

Cử chỉ rất thân mật.

Hai người con trai lại ở cùng phòng, ăn mặc không đàng hoàng, cử chỉ, điệu bộ quá thân mật...

Thế này là sao?...

Chẳng lẽ, Devil của Super Boys...

- Là Gay?

Diệp Tuyết dường như quên cả việc mình đang làm kẻ rình mò mà hét toáng lên, làm kinh động của người bên trong.

Vừa nghe thấy tiếng hét của Diệp Tuyết, hai nam nhân trong phòng vội quay đầu ra cửa nhìn.

Lúc này Diệp Tuyết mới nhận ra mình thật điên rồ, không biết kiềm chế cảm xúc gì hết.

Hai đôi mắt trong phòng cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Tuyết như nhìn một quái vật.

Giá mà có cái lỗ nào cho Diệp Tuyết chui xuống thì hay biết mấy.

Diệp Tuyết có thể biết được người con trai kia chuẩn bị đi ra cửa xử tội mình, nhưng còn Devil thì Diệp Tuyết ko thể nào cảm nhận được anh ta định làm gì.

Chẳng lẽ giác quan thứ sáu của Diệp Tuyết này lại không có tác dụng với anh chàng “gay” nổi tiếng này?

À, quên nói với mọi người, từ nhỏ Diệp Tuyết đã có một khả năng đặc biệt, cái mà mọi người hay gọi là giác quan thứ sáu. Nói từ nhỏ cũng không đúng, bởi vì sau một sự cố lúc 7 tuổi, Diệp Tuyết bắt đầu có được khả năng này của mình. Nhưng đừng nghĩ giác quan thứ sáu này của Diệp Tuyết giống những người con gái hay tự nhận mình là có nó, mà thực sự là giác quan thứ sáu thật. Diệp Tuyết có thể đoán biết được người khác sẽ làm gì nhưng đối với anh chàng Devil này thì hoàn toàn mơ hồ. Vậy là sao???

Người con trai kia đi ra cửa, ánh mắt khó chịu nhìn Diệp Tuyết:

- Cô vừa nói cái gì? Lặp lại đi.

- O...

Diệp Tuyết có hơi hoảng sợ nhưng sau đó lấy lại tinh thần.

Sợ gì chứ chẳng nào mình cũng có giác quan thứ sáu có thể biết hẳn định làm gì. Lúc đó chuồn cũng chưa muộn.

- Tôi nói hai người là gay.

Không biết lấy dũng khí ở đâu mà Diệp Tuyết mạnh mẽ trả lời.

Nói xong mới biết mình không nên nói, nhưng lỡ rồi...

Người con trai đó trừng mắt nhìn Diệp Tuyết:

- Cho cô 5 giây xin lỗi.

Xin lỗi ư? Còn lâu đi.

Diệp Tuyết này phải cúi đầu xin lỗi hai tên gay ư?

Miễn bàn.

- Nằm mơ đi.

Diệp Tuyết lại ngang ngược đáp lại.

Không thể để hai tên người không ra người này coi thường được.

- Con nha đầu này...

Gã nam nhân đó đang định ra tay đánh Diệp Tuyết nhưng người còn lại, chính là Devil đã giơ tay cản lại.

- Thiên Tuấn!

- Anh...

Mặc dù bị ngăn lại nhưng gã này vẫn rất tức giận, cứ lườm lườm Diệp Tuyết.

Diệp Tuyết chẳng sợ, đáp lại ánh mắt của hắn bằng thái độ bướng bỉnh.

Diệp Tuyết chỉ cảm thấy sợ Devil thôi. Ánh mắt của anh ta mới có khả năng giết chết người ta.

Một phút sau, giọng nói lạnh lùng của Devil vang lên:

- Cô là nhân viên khách sạn?

- Phải. Thì sao?

Giọng nói Devil càng đáng sợ hơn:

- Tốt nhất cô nên giữ mồm giữ miệng.

Diệp Tuyết rùng mình trước lời nói của Devil.

Thật ko ngờ một ngôi sao ca nhạc, một thần tượng vĩ đại trong lòng mọi người lại đáng sợ thế này.

Sụp đổ hết cả hình tượng...

- Việc gì tôi phải im miệng.

Nói xong ko kịp để hai người con trai phản ứng gì, Diệp Tuyết biết mình nên chuồn lẹ.

Diệp Tuyết không biết những câu nói của hai người họ sau đó nữa.

- Anh....., cô ta sẽ đi nói lung tung? _ khuôn mặt anh chàng kia lo lắng ra vẻ.

- Cứ mặc kệ cô ta.

Devil tỏ ra dừng dừng như không phải chuyện của mình.

- Nhưng như thế sẽ ảnh hưởng xấu đến hình tượng của anh.

- Không cần lo.

Gã đàn ông đó vẫn bất mãn:

- Không lẽ anh bỏ qua cho cô ta?

Devil hừ lạnh, từ trong cổ họng thoát ra một câu nói đáng giá ngàn vàng nhưng cực kì đáng sợ:

-Cô ta sẽ không được yên đâu. Nhớ xóa đoạn video sau.

- Em biết rồi.

.....

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày đầu tiên không có anh bên cạnh, ngày đầu tiên em biến mất khỏi cuộc đời anh sau những tháng ngày hạnh phúc của chúng ta. Điều này không giống như trước kia, bởi vì anh đã thật sự không còn bên em.

Em đã từng rời xa anh nhưng có lẽ lần này là mãi mãi...

Em thật sự rất, rất...nhớ anh.

Em không muốn rời xa anh đâu, nhưng...em không thể làm khác được, mong anh hãy hiểu...

Em đã từng nói điều này với anh chưa nhỉ? Hình như là rồi, không chỉ một lần....Nhưng em vẫn nhắc lại một lần nữa...Em yêu anh...rất yêu anh...

Anh có nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau không?

Em đã hiểu lầm anh, lại đi nghĩ anh là Gay, thế có khổ không chứ?...

Giây phút gặp anh, em rất ngỡ ngàng. Thật không ngờ giác quan thứ sáu, một khả năng đặc biệt của em lại không thể cảm nhận được điều gì từ anh. Em chỉ biết anh là một ca sĩ nổi tiếng của nhóm nhạc mà trước đó em rất thần tượng.

Nhưng...sau đó, mọi hình tượng về anh dường như đã sụp đổ khi em thấy anh thân mật với một người đàn ông lạ.

Thế là đầu óc em lại suy diễn, gán cái mác Gay lên anh.

Thật buồn cười anh nhỉ?...

Sau này nghĩ lại, em vẫn thấy buồn cười...Em rất ngốc phải không anh...

Lúc này, nước mắt em lại rơi nữa...

Em phải làm sao đây???...

Phần nhật kí này sẽ đi liền với mỗi phần của truyện, sau này mọi người sẽ hiểu. Nắm chỉ nói ọi người khỏi thắc mắc là phần nhật kí này được nhân vật viết sau khi không còn ai-mà-ai-cũng-biết-là-ai bên cạnh , chắc cũng cỡ hơn 1 năm kể từ khi bắt đầu mọi chuyện.....

(Nắm lùn_Pinky)

2. Chương 2

Chỉ một ngày sau đó, tin tức Trưởng nhóm Devil của Super Boys là Gay lan rộng trên các mặt báo. Có lẽ đây là tin tức được mọi người quan tâm nhiều nhất từ trước đến giờ.

Các tờ báo không chỉ nói Devil là gay mà còn nói rõ vụ việc Devil thuê khách sạn và ở cùng với một người đàn ông. Ngay cả tên của khách sạn cũng được đưa ra mặt báo. Vì vậy, trong mấy ngày gần đây, khách sạn này luôn bị quấy rầy bởi giới truyền thông và các fan hâm mộ.

Fan hâm mộ tỏ ra phẫn uất với tin hot này. Họ không thể nào chấp nhận và tin được đó là sự thật.

Rất nhiều fan đã lên tiếng bảo vệ danh tiếng của trưởng nhóm Devil.

Vụ việc đã quá trầm trọng nên quản lý của Super Boys đã tổ chức một buổi họp báo, đính chính với giới truyền thông.

Tại họp báo, Devil chỉ nói gọn lọn một câu:

“Tôi không phải là gay”

Còn tất cả các câu hỏi khác đều do quản lý và các thành viên khác của nhóm trả lời.

Tuy nhiên, chỉ một câu khẳng định ngắn gọn đã khiến các fan vui mừng hết cỡ, ai cũng tin là thật.

Vậy là vụ việc đã được giải quyết rất dễ dàng.

Thật ra, nạn nhân trong vụ việc này không phải là Devil mà là....Diệp Tuyết.

Bởi vì ngay sau đó, Diệp Tuyết đã bị khách sạn đuổi việc không thương tiếc mặc dù trước đó Diệp Tuyết đã lập công lớn, nghe đâu là do áp lực của ai đó.

Diệp Tuyết cực kì khó chịu.

Sau khi nhìn thấy cảnh đó, Diệp Tuyết chỉ nhiều chuyện với mấy người bạn tiếp tân, vậy mà hôm sau, tin tức đã tràn lan.

Diệp Tuyết cảm thấy mình rất vô tội, tự thấy là mình thấy gì nói vậy chứ có thêm muối thêm mắm gì đâu.

Mà có khi anh ta là gay thật thì sao?

Tự nhiên bị đuổi việc một cách vô lý.

Diệp Tuyết càng tức hơn khi mọi người chỉ vì một câu khẳng định đơn thuần của anh ta mà đã tin.

Có ngây thơ quá không?

Khổ sở đi ra khỏi phòng giám đốc, Diệp Tuyết rút điện thoại ra gọi điện cho nhỏ bạn thân.

Điện thoại vang lên bài nhạc chờ My love một lúc mới có người nhấc máy.

“Tiểu Tuyết à, có chuyện gì vậy?”

“Cậu đang ngủ à?”

“Chứ còn gì nữa, biết mà còn làm phiền người ta...”

“Lý Đình Nhi!” Diệp Tuyết hét lên. Không biết nó có phải là nhỏ bạn thân từ nhỏ của Diệp Tuyết không nữa.

“Được rồi. Bà cô của con ơi, có gì thì nói đi”

“Tớ bị đuổi việc rồi”

“Biết mà.”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu đắc tội với người ta, không bị đuổi mới lạ.” Lý Đình Nhi nói như đinh đóng cột.

“Thì cũng chỉ là một ngôi sao thôi mà?”

“Ha ha...Cậu không biết thân thế của trưởng nhóm Super Boys cũng như các thành viên trong nhóm ư?” Lý Đình Nhi cười một tràng rồi hỏi lại.

“Thân thế sao cơ?”

“Trời ạ. Chẳng phải trước đây cậu cũng rất hâm mộ họ mà?”

“Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng tớ chưa bao giờ tìm hiểu về họ.”

Lý Đình Nhi thở dài

“Chưa thấy fan nào như cậu. Thôi được rồi, vênh tai lên mà nghe nè... Trưởng nhóm Devil là người có thân thế “khủng” nhất đấy. Bố anh ta là nghị viện ở bên Mĩ, mẹ là chủ tịch tập đoàn đá quý lớn nhất bên Mĩ, em trai là một cao thủ máy tính nổi tiếng...”

Lý Đình Nhi sổ ra một tràng rồi đi đến kết luận:

“Cậu nói anh ta là Gay, anh ta không xử cậu mới lạ.”

“Hừ. Anh ta tưởng có tiền có quyền muốn gì cũng được sao? Thật quá đáng.”

“Thôi đi cô nương, than đủ chưa, cho tôi ngủ tiếp nữa chứ.”

“Rồi, ngủ tiếp đi.”

“Tít...tít...tít...”

Diệp Tuyết phần nộ đập máy. Lý Đình Nhi thật không đáng mặt bạn bè gì cả, ngay cả câu an ủi cũng không có, lại còn khoa trương danh tiếng của anh ta nữa chứ.

Vừa đi tới thang máy đã thấy dòng chữ “Thang máy đang sửa”.

Tức giận, Diệp Tuyết đá một phát rồi đi tới cầu thang.

Ngay cả thang máy mà cũng muốn chống đối Diệp Tuyết.

Sao cuộc đời này bất công thế???

Chưa kịp đi bước nào xuống cầu thang, tự dưng có mấy tên mặc đồ đen bí ẩn ở đâu ra vây lấy Diệp Tuyết.

Diệp Tuyết chẳng hiểu gì cả.

Không để Diệp Tuyết nói câu nào, bọn người đó đã xông đến định túm lấy Diệp Tuyết. Theo quan sát của Diệp Tuyết, hình như là có 4 tên.

Diệp Tuyết cố vùng vẫy nhưng bọn họ đến tận 4 tên nên Diệp Tuyết không chống cự nổi, mặc dù Diệp Tuyết cũng từng học Karate mấy tháng.

Do chống cự quá quyết liệt, Diệp Tuyết sẩy chân ngã xuống và lăn trên bậc cầu thang, và cuối cùng là đáp lại trên sàn.

Cũng may cũng chỉ có mấy bậc cầu thang nên Diệp Tuyết chỉ bị trẹo chân, trán bị trầy xước, người thấy ê ẩm.

Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà sao Diệp Tuyết đen đủi y như cô nàng Thái Linh trong Cô nàng xui xẻo thế nhỉ?

Lợi dụng cơ hội này, bọn người mặc áo đen bắt lấy và đi ra bằng lối sau trong khi Diệp Tuyết đang rất đau.

Trời phạt ơi! Người hãy nhìn con đây này...

Diệp Tuyết tức kinh khủng nhưng không biết mình đã đắc tội ai mà ra nông nỗi này.

Nhà Diệp Tuyết cũng có khá giả gì đâu, bọn có ngu đâu mà bắt cóc tổng tiền chứ.

Hay bọn chúng muốn....tống tiền?

Sặc sặc...sao Diệp Tuyết lại có những suy nghĩ kì quặc thế chứ?

Nhưng rốt cuộc họ là ai???

Tiếp chương 2 nà:

Diệp Tuyết mơ hồ không biết mình được bọn người này đưa đi đâu, chỉ cảm thấy chân và đầu ê ẩm không có sức lực.

Một lúc lâu sau đó, Diệp Tuyết cũng được bọn chúng thả ra trong một căn phòng nào đó. Vì bị bịt mắt nên Diệp Tuyết không biết nơi này nằm ở đâu.

Bọn người áo đen tháo bịt mắt cho Diệp Tuyết rồi biến mất.

Diệp Tuyết không hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ thấy chân rất đau, không thể đứng vững bằng cái chân đó được.

Đang xuyết xoa cho cái chân xấu số thì có ai đó đang đi vào trong phòng. Với giác quan thứ sáu lợi hại của mình, Diệp Tuyết biết chắc chắn là không chỉ có một người.

Quả không sai, đập vào mắt Diệp Tuyết lúc này là 5 người con trai. Nhưng do mắt đã cận nặng lại bị bịt mắt lâu nên Diệp Tuyết không thể nào nhìn rõ họ là ai.

Diệp Tuyết phải dụi dụi mắt. Dựa vào chút thị lực kém cõi và linh cảm chính xác Diệp Tuyết đã biết họ là.

Thì ra là 5 chàng trai đẹp trai đến không phải người của nhóm nhạc Super Boys.

Khi nhìn thấy trưởng nhóm Devil, Diệp Tuyết đã hiểu lý do mình bị bắt cóc tới đây. Thật không anh chàng ca sĩ này lại thù dai đến thế.

- Đây là người đã nói Devil là Gay ư?

Anh chàng tóc vàng kim lên tiếng hỏi. Đó chính là Trần Lâm.

- Nhìn cũng bình thường thôi, thế mà gan to thật.

Lại một người lên tiếng. Người này là Trần Quân, là em trai của Trần Lâm, cũng là thành viên của nhóm.

- Devil, cậu định xử cô ta sao?

Thái Tiến Long liếc nhìn Devil hỏi.

- Hành hạ cô ta từ từ.

Diệp Tuyết không ngờ nỗi người mình đã từng thần tượng lại tàn bạo đến như vậy. Mọi thứ xung quanh Diệp Tuyết như mờ đi, Diệp Tuyết bắt đầu lảo đảo do chân đau và do bị choáng.

Diệp Tuyết cố gắng đứng, mở to mắt nhìn Devil và không ngần ngại gọi cả tên thật của anh ta:

-Trang Thiên Hạo! Anh không phải là người.

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày thứ 2 không có anh bên cạnh...

Anh biết không, hôm nay em đã bắt đầu đi làm ở tòa soạn rồi. May mà có Vũ Vũ tìm công việc ở đây cho em...

Ngày đầu tiên đi làm, em rất vui vì mọi người trong tòa soạn đều rất tốt với em.

Nhưng...không có anh bên cạnh...một cảm giác trống vắng lúc nào cũng ập đến...

Em sợ lắm...sợ một lúc nào đó em sẽ ra đi...sợ không được nhìn thấy anh lần cuối cùng...

Em có đọc tờ báo Ngôi sao, biết được anh và mọi người vẫn khỏe, vẫn hoạt động bình thường, lại được nhiều fan hâm mộ hơn. Em vui lắm...

Anh đang làm gì vậy?...

Có nhớ đến em không...

Em có nhớ cái lần anh cho người bắt cóc em không?

Lúc đó, em giận lắm nhưng cũng sợ vì vẻ mặt anh lúc đó...phải nói sao nhỉ?...

Chắc là quá lạnh lùng...

Em cũng không hiểu làm sao anh lại yêu em...

Một con nhỏ bình thường...nóng tính...có thể nói là khó ưa...

Trong khi đó, người ta vẫn luôn nói anh không phải là người...

Có lẽ vì em quá bình thường, còn anh thì quá giỏi nên giờ đây chúng ta...không còn ở bên nhau...

Chả hiểu vì sao lần nào viết nhật kí, em cũng khóc...

Chả hiểu vì sao em lại khóc nhiều đến thế...

Chả hiểu vì sao em lại nhớ anh kinh khủng...

Hôm qua, thấy em khóc, Vũ Vũ lo lắm.

Em cố gắng cười để cô ấy không phải lo...

Em sợ vì lo cho em, cô ấy sẽ nói hết với Hoàng Tuấn...rồi anh sẽ biết tất cả...

Lúc đó, em phải làm thế nào mới ổn đây...

Thiên Hạo, thật sự xin lỗi anh...xin lỗi...

“Vẫn biết rằng quá khứ ở đằng sau...

...và phải sống cho những gì phía trước

Nhưng đôi chân đôi khi vẫn bước ngược...

...lại dẫn ta về tìm kiếm nỗi đau...”

3. Chương 3

Sau câu nói “kinh thiên động địa” của Diệp Tuyết, các anh chàng còn lại trong nhóm ngỡ ngàng, ai cũng không nói nổi câu nào.

Ngay cả họ là bạn thân thiết từ nhỏ của Devil mà còn chưa dám gọi thẳng tên anh ta, thế mà...một con nha đầu chưa biết gì như Diệp Tuyết không những nói anh ta là gay mà còn gọi thẳng tên anh ta.

Mọi người trong căn phòng bấy giờ ai cũng nhìn Diệp Tuyết với ánh mắt vừa thán phục vừa ái ngại cho Diệp Tuyết. Không biết anh chàng trưởng nhóm máu lạnh của họ sẽ làm gì Diệp Tuyết.

Không khí bỗng căng thẳng và đáng sợ đến mức kinh khủng...

Còn Devil khi nghe thấy Diệp Tuyết gọi thẳng tên mình cũng hơi ngạc nhiên nhưng ngoài mặt không tỏ thái độ gì, chỉ có điều khuôn mặt nhìn rất đáng sợ.

Diệp Tuyết nhìn thấy vẻ mặt của mọi người thì cũng đoán ra được phần nào. Trước đây, Diệp Tuyết cũng nghe mọi người nói tên thật của Devil là một cấm kị, vậy mà Diệp Tuyết lại ngang nhiên... Nhưng giờ phút này Diệp Tuyết không nghĩ được nhiều vì đang nào bản thân cũng nằm trong tay cái con người không phải người này.

- Nhìn gì mà nhìn chứ? Tôi nói có gì sai sao?

Đâm lao phải theo lao, Diệp Tuyết tiếp tục mạnh mẽ.

Hoàng Tuấn đáp lại một cách bình thản:

- Cô không nói gì sai cả. Điều cô sai là đã đụng đến cậu ấy.

Anh chàng Hoàng Tuấn chuyển ánh mắt đến Devil.

- Thì sao nào? Trang Thiên Hạo! Anh có thả tôi ra không? Thật không ngờ một ca sĩ được mọi người thần tượng như anh lại là một con người chấp vặt như vậy?

Các thành viên khác trong nhóm đều nhìn nhau.

Hình như ai cũng có chung một suy nghĩ.

Cô gái này đặt điều nói người ta là gay lại không xin lỗi. Giờ còn nói người ta chấp vặt.

Chẳng biết đầu cô ta cấu tạo từ cái gì nữa?

- Cô tên Diệp Tuyết?

Từ nãy đến giờ, đây là câu nói quý giá đầu tiên của Devil.

Câu hỏi của Devil tựa như một câu khẳng định nên Diệp Tuyết không cần phải trả lời. Đỡ tốn sức.

- Bố cô nợ công ty Thiên Dương 30.000 USD.

Diệp Tuyết không hiểu tên Devil này đang nói gì cả. Chuyện bố nuôi Diệp Tuyết nợ tiền của người ta thì liên quan gì đến anh ta.

Không lẽ...

- Đó là công ty riêng của tôi.

Chưa kịp để Diệp Tuyết nói gì, Devil đã buông một câu như vậy.

Có lẽ trước khi bắt Diệp Tuyết, Devil đã điều tra gia cảnh của Diệp Tuyết. Nhưng thật không ngờ, bố Diệp Tuyết – ông Diệp Hình lại nợ công ty anh ta rất nhiều tiền có khác gì nợ tiền anh ta. Lần này thì anh ta có cơ hội “trả thù” rồi...

Đánh liều, Diệp Tuyết hỏi:

- Anh muốn gì?

- Đính chính!

Devil chỉ đáp lại bằng một từ. Diệp Tuyết nghe không hiểu.

Đính chính cái gì? Việc Diệp Tuyết nói anh ta là Gay ư???

Phải không đó...

Nhật kí, ngày...tháng...năm....

Ngày thứ 3 không có anh bên cạnh...

Hôm nay em bị tổng biên tập mắng. Chị ấy bảo em đi phỏng vấn người ta mà lại để người ta “phỏng vấn” lại, chẳng chịu tập trung gì cả....

Không thể trách chị ấy được, tất cả là do em...Tại em không làm ra hồn, phỏng vấn người ta cũng không xong...

Anh biết tại sao không?

Em đọc báo Ngôi sao, trang đầu của tờ báo đã thấy anh và ca sĩ Thủy Linh...

Trang sau lại là tiêu đề “Hai ngôi sao lớn nảy sinh tình cảm”.

Mới nhìn thấy, em buồn lắm...Nhưng sau khi đọc hết thì em biết mình không nên ích kỉ như vậy...

Em đã không còn là người yêu anh như trước kia, vì vậy...

Anh và ca sĩ Thủy Linh là một đôi thì em phải mừng cho hai người...

Nhưng...không hiểu sao...tim em đau nhói như thắt lại...

Em phải cố tỏ ra không có chuyện gì...

Có lẽ em quá ngốc phải không anh?

Em không nên như vậy...

Em cứ ngỡ rằng em sẽ mau quên chuyện này thôi, thế mà...sáng này đi phỏng vấn viết bài mà đầu óc cứ để đi đâu...em đành cầu cứu Vũ Vũ...

Mà Vũ Vũ cũng có nói với em đó chỉ là tin vịt thôi, em không nên tin...

Em chỉ nở một nụ cười gượng mà thôi.

Mà nụ cười thật...

Có đúng hay không thì liên quan gì đến em chứ?

Chẳng lẽ, mãi mãi em không thể nào quên anh được sao?...

“Ngốc...là khi gượng gượng tỏ ra mình mạnh mẽ...

...nhưng sự thật thì trái tim đang run rẩy...và cần ai đó chỗ che...”

“Nếu thật sự yêu một người...

...thì cũng sẽ chấp nhận hầu như tất cả những gì người đó mang lại....dù đó là nước mắt.”

4. Chương 4

Nói là làm, ngay ngày hôm đó, Devil mở một cuộc họp báo nữa. Và dĩ nhiên là tuyên bố “thủ phạm” đã vu khống Devil. Devil bắt Diệp Tuyết phải thừa nhận rằng do nhìn không rõ và không hiểu chuyện nên đã hiểu lầm Devil. Không những thế Diệp Tuyết phải xin lỗi Devil trước mặt tất cả mọi người.

Mặc dù rất uất ức nhưng Diệp Tuyết phải ngoan ngoãn theo lệnh của Devil. Biết làm sao được khi tính mạng của cả nhà Diệp Tuyết đang nằm trong tay con người nham hiểm này.

Sau khi kết thúc họp báo, Diệp Tuyết cứ tưởng rằng mình sẽ thoát nạn ai ngờ...Devil yêu cầu Diệp Tuyết đi cùng với anh về ngôi biệt thự mà hôm trước anh đã cho người bắt Diệp Tuyết tới. Diệp Tuyết cũng đành cắn răng nghe lời anh.

Trên đường trở về, trên xe của cả nhóm nhạc...

Thái Tiến Long (Angel) quay sang thì thầm với Hoàng Tuấn (Prince):

- Này, tại sao Devil lại đưa cô ta về biệt thự?
- Cậu hỏi tôi à? _ Hoàng Tuấn dừng dừng hỏi lại.

Thái Tiến Long quạu lên:

- Cậu hay nhỉ? Tôi không hỏi cậu thì còn hỏi ai nữa? Lâm với Quân cũng có ở đây đâu.
- Thì cậu hỏi nhân vật chính của chúng ta đi.

Thái Tiến Long cười nhạt. Anh chàng này dĩ nhiên đâu muốn chết. giờ mà đụng đến Devil thì chỉ có xong đời, nhìn bộ mặt của anh cũng đủ đáng sợ rồi. Quen thân với nhau từ lâu, dĩ nhiên Thái Tiến Long hiểu rõ tính cách của anh.

- Tôi còn muốn sống thêm mấy chục năm nữa.

Hoàng Tuấn im lặng, không nói gì nữa.

Không khí trong xe trở nên căng thẳng cho đến khi chiếc xe dừng trong gara.

- Theo tôi.

Devil không thèm nhìn lấy mặt Diệp Tuyết mà nói. Mà hình như đó không phải là nói mà là...ra lệnh.

Diệp Tuyết hậm hực leo đèo theo sau.

Trí tò mò của Thái Tiến Long lại nổi lên. Anh chàng định đi theo hai người họ thì Devil quay lại lườm làm chàng ta hết cả hồn, thế là phải yên phận. Khuôn mặt ỉu xìu rõ chán.

Trong phòng làm việc của Devil...

- Anh muốn gì nữa đây? Tôi đã làm hết theo mong muốn của anh rồi mà.

Diệp Tuyết vừa nói vừa xoa xoa cái chân bị đau lúc trước ngã cầu thang.

Devil lấy trong túi quần ra một lọ gì đó quăng cho Diệp Tuyết. May mà cô nàng phản xạ nhanh nên nhanh chóng chụp được cái lọ đó. Diệp Tuyết nhú mày hỏi:

- Cái này là...
- Bôi vào chân.

Diệp Tuyết nhìn Devil trân trân, mắt không chớp.

Dường như cảm nhận được ánh mắt kì lạ của ai đó nhìn mình, Devil thần nhiên nói:

- Yên tâm. Không phải thuốc độc.

Diệp Tuyết không thể hiểu con người này tính làm nữa.

- Cô mau chóng bình phục để làm “thủ hạ” của tôi.

(thủ hạ: kiểu như người hầu, người dưới trướng)

Quả là...giết người chỉ bằng một câu nói.

Diệp Tuyết thật sự sốc. Lọ thuốc trên tay từ từ rơi xuống nhưng sau đó đã nằm gọn trong tay Devil.

Một lần nữa, đôi mắt đẹp của Diệp Tuyết lại mở to hết cỡ.

Mấy chục giây sau, Diệp Tuyết mới lắp ba lắp bắp hỏi lại:

- ...thủ...thủ ...hạ?...

Devil không trả lời. Một lúc lâu sau, Diệp Tuyết mới trấn tĩnh lại, cô sổ nguyên một tràng:

- Ý anh là sao? Thủ hạ là như thế nào? Tại sao tôi phải làm thủ hạ của anh? Anh đừng có mà quá đáng...tôi sẽ không bao giờ chấp nhận.

Nhìn nét mặt của Diệp Tuyết lúc này, Devil rất muốn bật cười nhưng trái tim băng giá của anh không cho phép. Anh nhướn mày giải thích:

- Kể từ giây phút cô sẽ đi theo tôi.

- Theo anh?

- Cô chỉ việc đi theo tôi, làm một số việc.

- Việc? Việc gì chứ?

- không phải làm osin, chỉ khi nào tôi cần mới nhờ đến cô.

Im lặng trong vài giây, Diệp Tuyết lại tiếp tục hỏi:

- Vậy...tôi sẽ mất tự do.

- Không hẳn.

Cái gì không hẳn chứ? Quá rõ rồi còn gì.

Suy nghĩ ...suy nghĩ tiếp...

- Tôi không đồng ý. Việc gì tôi phải nghe lời anh chứ?

- Khoản nợ của ông Diệp Hình.

Trời ơi! Lại nữa...

Sao lại có con người như thế này chứ?

Không...không phải con người mà...

Mang bộ mặt đưa đám, Diệp Tuyết đành phải chấp nhận. Cô cảm nhận được từ đây, cuộc sống của mình sẽ bị xáo trộn hết, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa...

- Tôi sẽ cho người đưa cô về nhà thu dọn đồ đạc.

Câu nói của Devil làm Diệp Tuyết ngây người.

Không biết hôm nay làm gì mà toàn nghe những câu sốc óc thế này.

- Thu dọn?

- Phải. Dọn tới đây.

- Sao phải thế chứ? _ Diệp Tuyết phản đối kịch liệt.

- Thuận tiện.

- Hơ..ơ...được rồi. Dọn thì dọn.

Có thể nói, khuôn mặt Diệp Tuyết lúc này một màu đen đang bao phủ. Vừa ra tới cửa, Diệp Tuyết khựng lại nhìn Devil một cách khó hiểu:

- Tại sao lại là tôi?

Devil hơi bất ngờ trước câu hỏi này nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

- Không tại sao cả.

Lắc đầu, Diệp Tuyết đi ra ngoài.

Đúng vậy. Chính bản thân Devil cũng không hiểu tại sao anh lại cần một “thủ hạ” trong khi đó anh luôn hành sự một mình, không muốn ai quấy rối. Và càng không hiểu tại sao anh lại chọn Diệp Tuyết. Ở cô gái này, anh cảm nhận được một điều gì đó rất thân quen nhưng không biết đó là gì. Và từ khi bắt gặp ánh mắt “bất bình” của Diệp Tuyết, anh đã có ý nghĩ sẽ không bao giờ buông tha cho cô. (ặc, biến thái quá)..

Nhật kí, ngày...tháng...năm....

Ngày thứ 4 không có anh bên cạnh.

Anh biết không? Hôm nay em vui buồn lẫn lộn...

Em có xem buổi họp báo của nhóm anh trên tivi. Em đã thấy anh.

Anh có biết vì sao em vui không?

Là vì câu nói của anh trong buổi họp báo này.

Khi phóng viên hỏi anh chuyện tình cảm của anh và ca sĩ Thủy Linh, em vừa muốn vừa không muốn anh thừa nhận.

Nhưng câu trả lời của anh lại làm em bất ngờ.

“Tôi đã có người yêu.”

Sau đó anh còn nói anh và ca sĩ Thủy Linh chỉ là quan hệ của đồng nghiệp, ngay cả bạn bè còn không phải hướng chỉ là yêu nhau.

Đây là lần đầu tiên em thấy anh nói nhiều như vậy trước mặt phóng viên.

Khi phóng viên hỏi về “người yêu” mà anh đã nói có phải là cô gái thường xuyên xuất hiện với anh trước đây và các tờ báo đã từng nói không thì anh không do dự mà trả lời “Phải”.

Thật sự em rất vui và hạnh phúc.

Nhưng vẫn cảm thấy nhói đau ở tim.

Em biết rằng anh vẫn luôn nhớ em, vẫn luôn yêu em, vậy mà...

Xin lỗi anh....

Em xin anh đừng yêu em nhiều như vậy...

Xin anh đẩy.....

Em sẽ không chịu nổi.....

5. Chương 5

Diệp Tuyết thu dọn đồ đạc đến biệt thự của Super Boys trước sự ngạc nhiên quá đỗi của các thành viên trong nhóm, trừ Devil. Trong lòng Diệp Tuyết cũng có vui vẻ gì đâu chứ. Đúng là tai họa ở đâu giáng xuống đầu mà.

Trần Quân (Him) và Trần Lâm (Mick) hôm trước phải đi Hàn Quốc có chút việc, vậy mà khi trở về đã chứng kiến cảnh này. Sắc mặt cả hai thay đổi nhanh chóng, nhìn Hoàng Tuấn và Thái Tiến Long như muốn tìm câu trả lời. Đáp lại chỉ là những cái nhún vai chẳng biết gì.

Chỉ có Hoàng Tuấn là có đủ khả năng để lên tiếng hỏi Devil:

- Devil, sao cô ta lại dọn đến đây?

Sau câu hỏi của Hoàng Tuấn, những người còn lại cũng nhìn Devil mong nhận được câu trả lời.

Dù gì, ngôi biệt thự này cũng có phần của bọn họ nên Devil miễn cưỡng đáp:

- Cô ta sẽ đi theo tôi.

Câu trả lời ngắn gọn của Devil làm mọi người giật mình.

Tám đôi mắt nhìn nhau rồi nhìn Devil rồi lại nhìn Diệp Tuyết.

Rất may là không có các fan ở đây nếu không thì mất hết hình tượng bởi vẻ mặt ngổ hết sức của họ, trừ Hoàng Tuấn là có đỡ hơn những người còn lại “một chút”...

Thái Tiến Long đánh liều hỏi:

- Ý cậu là sao?

- Đơn giản là vậy thôi.

Câu trả lời thà khỏi trả lời của Devil làm ai cũng nổi máu tò mò.

Để mặt ánh mắt của bọn người nhiều chuyện, Devil đút tay vào túi quần, vẻ mặt có hơi đắc ý, bình thản đi lên lầu.

Còn mấy anh chàng này thấy Diệp Tuyết cùng chị Lam – chị giúp việc vác đồ đạc nặng nhọc không giúp đỡ hoặc gọi mấy cha vệ sĩ tới giúp mà còn lảm chuyện hỏi dồn dập.

Đầu tiên là Thái Tiến Long – anh chàng Angel nhiều chuyện nhất:

- Diệp Tuyết, Devil nói cô đi theo cậu ta là thật ư?

Tiếp theo đó là Trần Quân:

- Cô dọn tới đây ở luôn à?

Rồi lại đến Trần Lâm:

- Tại sao cô lại đi theo Devil? Cô là fan hâm mộ hả?

Và cuối cùng, người trầm tính và dịu dàng nhất nhóm mới lên tiếng:

- Có lý do gì phải không?

Diệp Tuyết điên cả đầu.

Bốn anh chàng này sao mà nhiều chuyện thế cơ chứ.

Máu nóng dồn dập hết lên não. Diệp Tuyết cố gắng giữ bình tĩnh, nhắc lại câu nói cuối cùng của Devil một cách nhẹ nhàng nhất có thể nhưng nói chậm chậm từng chữ:

- Đơn - giản - là - vậy - thôi.

Bốn chàng đơ luôn, không biết nói gì.

Vài giây sau đó, Diệp Tuyết hét lên:

- Các người có muốn hỏi gì thì đi mà hỏi Trang Thiên Hạo – Diệp Tuyết không ngần ngại gọi cả tên của Devil – tôi không biết gì cả.

Nói xong, Diệp Tuyết dừng lại một tí rồi buông một câu:

- “Một lũ sao” lảm chuyện.

Rồi đi thẳng lên lầu cất đồ đạc để lại bao ánh mắt ngỡ ngàng, như không tin vào tai mình nữa.

Thái Tiến Long cười cười:

- Đi hỏi Devil có mà muốn chết sớm à?

Trần Quân chêm thêm:

- Chúng ta mới có 22 tuổi thôi mà.

Trần Lâm gãi gãi đầu:

- Chúng ta lắm chuyện lắm sao?

Hoàng Tuấn không nói gì, chỉ lắc lắc đầu, thở dài.

Căn phòng Diệp Tuyết ở là một phòng nhỏ nhắn, màu tím nhạt xinh xắn, đúng tông màu cô thích. Ngay cả nệm trên giường cũng màu tím. Diệp Tuyết thắc mắc, không biết chủ nhân trước đây của căn phòng là ai mà lại có sở thích giống mình thế.

Dọn đồ đạc xong, Diệp Tuyết nằm phịch lên giường nghỉ ngơi.

Đầu óc nghĩ lung tung rồi lại nhớ lại cuộc nói chuyện qua điện thoại với mẹ nuôi cô trước khi tới đây.

- A lô, mẹ à?

- Con gái, có chuyện gì mà gọi ẹ thế?

- Bố mẹ đang ở cơ quan ạ?

- Ừ.

- Mẹ à, lát nữa con sẽ qua nhà dọn đồ đạc.

- ...Dọn đồ đạc là sao?

- Mẹ,...ờ...một người bạn của con ở một mình trong ký túc xá nên rủ con đến ở cùng...

- Bạn? Vũ Vũ à? Hồi trước nó ở với ai cơ mà?

- ...dạ, nhưng người bạn đó mới chuyển đi nên...

- Vậy thì con bảo Vũ Vũ tới nhà ta ở luôn đi, khỏi phải ở xa nhà. Một lăm con à...

- Nhưng...à...tụi con phải ở ký túc xá để tiện việc đi lại. Với lại, hè này tụi con phải học nhiều lắm, sang năm là năm cuối nữa, tụi con muốn tập trung vào việc học. Ở ký túc sẽ có không gian...

- Ừm. thôi được rồi. nhưng con chờ bố mẹ về đưa con tới ký túc luôn.

- Dạ, không cần đâu ạ. Con chỉ có một ít đồ đạc, con tự bắt taxi đến đó cũng được. Bố mẹ cứ đi làm đi ạ.

- Ừ. Thế cũng được. Khi nào rảnh bố mẹ sẽ đến thăm con, mà con nhớ phải về nhà thường xuyên đấy.

- Dạ, con biết rồi ạ...

.....

Giờ nghĩ lại, Diệp Tuyết cũng hơi lo, lỡ đến lúc nào đó bố mẹ cô đến ký túc xá thật thì sao. Gay đây. Thôi kệ, đến lúc đó rồi tính.

.....

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày thứ 5 không có anh bên cạnh...

Hôm nay em bị cảm anh ạ.

Tự nhiên lúc chiều, sau khi ra khỏi tòa soạn thì trời đột nhiên đổ mưa. Lúc đó cũng đã 8h rồi. Em phải làm thêm ca mà.

Trời mưa càng lúc càng to, có cả sấm chớp nữa.

Em lại không có dù hay áo mưa.

Ngoài đường thì vắng vẻ, chỉ có vài bóng người chạy đi tìm chỗ trú mưa.

Lúc đứng chờ, cứ nhìn mưa là em lại nhớ tới anh...

Đôi mắt em có cái gì đó ướt ướt...

Không biết tự dưng trong đầu em có ý nghĩ chạy ra ngoài đường, dầm mưa.

Và rồi em đã làm thế thật...

Nước mưa cứ tạt vào mặt em...

Em thấy có vị mặn mặn...thì ra...em đang khóc...

Có người đã từng nói:

“Hãy cười thật nhiều để không ai biết mình đang buồn.

Hãy đi dưới mưa thật lâu để không ai biết mình đang khóc...”

Phải, giờ em khóc nhưng không ai biết được cả, chỉ có mình em biết...mình em đau...

Khi về nhà, em biết mình đã bị cảm, trán ngày càng nóng. Có lẽ em bị sốt rồi.

Thật kì lạ. Thể lực của em rất tốt, trước đây rất ít khi bị bệnh do dầm mưa. Vậy mà giờ...

Em giấu không cho Vũ Vũ biết. Em cứ nằm lì trong phòng không ra ngoài. Vũ Vũ cứ nghĩ em làm tăng ca nên bị mệt. Cô ấy chỉ dặn em nghỉ ngơi rồi lại vào phòng viết bài...

Em cảm thấy mệt mỗi kinh khủng. Đầu óc cứ ong ong, choáng váng như muốn nổ tung...

Em đúng là điên thật rồi...em điên vì quá nhớ anh...vì quá yêu anh...

6. Chương 6

Diệp Tuyết nằm ngủ một giấc đã đời mới thức dậy, đầu tóc rối mù đi ra ngoài. Đi ngang qua phòng làm việc của Devil thì thấy cả nhóm đã tụ tập đủ cả.

Đang định vào trong hỏi họ khi nào được ăn tối, Diệp Tuyết khựng lại vì những câu nói của nhóm.

- Tối nay sẽ hành động à? – cái này là Thái Tiến Long nói.

- Ừ. Không hành động ngay sẽ có nhiều người gặp nguy hiểm.

Devil lãnh đạm nói, thần thái rất bình thường.

- Để Hiểu Mi làm con mồi ư? – Hoàng Tuấn nhìn Devil như tìm câu trả lời.

- Cái gì??? – Thái Tiến Long, Trần Quân, Trần Lâm há hốc mồm nhìn Hoàng Tuấn rồi lại nhìn Devil.

- Tôi phản đối. – Thái Tiến Long to mồm.

- Không được đâu. Hiểu Mi chỉ chuyên về việc thu thập thông tin, làm sao để cô ấy làm việc này nữa. – Trần Quân cũng tán thành với Thái Tiến Long.

- Phải đó. Devil, cậu hãy nói lại với ông ấy đi. – Trần Lâm cũng lên tiếng.

Devil chẳng để ý đến thái độ của mấy người này mà đáp lại tỉnh bơ:

- Trong tổ chức còn con gái sao?

Hơ... Ai cũng nhìn nhau...

Họ đã quên mất rằng trong tổ chức ở Đài Loan chỉ có 2 người con gái duy nhất. Một người đang ở bên Mi, làm sao thực thi nhiệm vụ này được chứ. Còn một người...chính là Hiểu Mi...nhưng cô gái này lại bên mảng thu thập thông tin, không có biết tí gì về những hành động khó khăn như thế này.

Mặc dù biết là như vậy nhưng Thái Tiến Long vẫn kịch liệt phản đối vì...

- Nhưng như vậy rất nguy hiểm. Tôi nhất quyết phản đối.

Ban đầu Trần Quân và Trần Lâm có không đồng tình nhưng nghĩ lại, họ lại chuyển thái độ, tán thành với Devil.

Trần Quân nói với Thái Tiến Long:

- Tôi biết Hiểu Mi là bạn gái cậu nên cậu rất lo lắng nhưng đã là thành viên của tổ chức thì phải chấp nhận.

- Phải đó Long, cậu suy nghĩ kĩ đi.

- Không là không – Thái Tiến Long kiên quyết nói lên ý kiến của mình. Có ai lại muốn bạn gái mình đi vào chỗ chết đâu chứ.

Đang tranh luận xôn xao, Devil im lặng này giờ bỗng nhiên lên tiếng:

- Vào đi.

Sau đó vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

- Còn ở ngoài đó làm gì?

Đến nước này Diệp Tuyết mới vác vác bản mặt ỉu xiu như người có tội của mình đi vào phòng. Lòng thầm nghĩ không hiểu sao anh lại biết cô đứng ngoài nghe lén.

- Hơ... - bốn người kia đang nói chuyện “rôm rả” bỗng dừng lại.

-Chào buổi tối! – Diệp Tuyết nhún nhún cười lại còn giơ tay hình chữ V lên nữa.

- Cô ta nghe hết rồi ư? – Thái Tiến Long quay sang những người khác hồ nghi.

Nghe thấy vậy, Diệp Tuyết vội thanh minh:

- Ô...không phải tôi cố ý nghe lén đâu...mà...tôi cũng chỉ nghe được chữ mất chữ được...

Devil hỏi:

- Nghe được những gì?

- Thì nghe cái gì mà hành động nguy hiểm..., rồi Hiểu Mi..., rồi tổ chức..., còn bạn gái gì đó nữa...Có nhiều đó thôi à... - Diệp Tuyết thành thật khai báo.

Trừ Devil, ai cũng ngẩn người, đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Diệp Tuyết.

- Cái này mà là chữ mất chữ được? – giọng nói Trần Quân mang theo ý cười. Ba người kia cũng tỏ thái độ giống Trần Quân.

Mãi một lúc sau, Hoàng Tuấn mới cất tiếng nói, dường như là đang nói với Devil:

- Cô ta đã biết sự thật về chúng ta rồi.

Devil thần nhiên đáp lại:

- Không sao. Cô ta là người của tôi.

“Giá như trái đất hình vuông...

...thì đã có một góc khuất để trốn.

Nhưng trái đất lại hình tròn...

Vì vậy cần phải học cách...đổi mặt.”

7. Chương 7

Diệp Tuyết cứ thấy đầu óc quay cuồng.

Anh ta đang nói gì vậy?

Mình nghe nhầm chẳng?

“Cô ta là người của tôi.”???

Hơ hơ...không thể nào...Người của tôi...

Gì thế này...

Dù đã quen với cái kiểu nói năng sốc óc, như muốn giết chết người ta của anh từ khi tiếp xúc nhưng Diệp Tuyết vẫn không tin nổi....

Các thành viên khác cũng “điên đảo” vì câu nói đó. Ai cũng đứng hình cả một lúc.

Bình tĩnh lắm Trần Lâm mới hỏi:

- Ý cậu là...

- Thì tôi đã nói cô ta sẽ đi theo tôi, không phải người của tôi thì là gì.

Thái độ an nhàn, từng câu từng chữ được thoát ra từ Devil mang ngữ khí hết sức nhẹ nhàng nhưng lại có sức mạnh vô cùng. Ai cũng chấn động, không nói nên lời.

Thấy ánh mắt ai cũng chiếu vào mình, Diệp Tuyết nhanh nhẹn lấy lại tinh thần giải thích thâm ý của Devil:

- Ý anh ta là tôi hiện tại là cấp dưới của anh ta.

Vẫn là ánh mắt đó nhìn cô.

- Có vậy thôi mà, không có ý gì đâu...

Diệp Tuyết cười thật tươi để xua đi những suy nghĩ “đen tối” của mấy ngôi sao này.

Vài phút sau, Hoàng Tuấn mới lên tiếng tiếp:

- Cậu để cô ta tham gia tổ chức à?

- Cũng không hẳn. – Devil nhếch môi.

- Là sao? – Thái Tiến Long dần mất kiên nhẫn.

- Cô ấy sẽ đi theo tôi, thế thôi.

Lại một lần nữa, câu khẳng định này làm mọi người im bật. Nhưng ai cũng hiểu một điều rằng, không thể đụng đến Diệp Tuyết.

Trần Quân quay lại vấn đề cũ:

- Thôi, giờ chúng ta hãy nói về hành động tối mai đi.

Trần Lâm có vẻ hơi bất mãn:

- Cho cô ta nghe?

Devil không trả lời. Như vậy có nghĩa là chấp nhận.

Thật sự là chẳng ai hiểu nổi Devil đang làm cái quái gì nữa. Tự nhiên để một người lạ biết chuyện về tổ chức, mà người này lại là con gái mới chán chứ.

Diệp Tuyết bỗng thấy mình chẳng hiểu mấy cái chuyện mà mình đã biết nữa bèn bạo gan hỏi:

- Tổ chức các người là tổ chức nào vậy?

Lại nhìn Diệp Tuyết. Trong đầu ai cũng nghĩ đến cái tên IMA của nhóm và thầm nghĩ có nên nói cho cô gái này biết hay không.

Tuy nhiên, giác quan thứ sáu của Diệp Tuyết lại rất nhanh nhạy, đoán biết được suy nghĩ của họ nên cô reo lên:

- Là IMA đúng không?

Tiếp tục nhìn nhau lần thứ n rồi nhìn Devil nghi ngờ. Còn anh chỉ nhún vai:

- Tôi không nói.

Tất cả quay sang Diệp Tuyết đồng thanh hỏi:

- Sao cô biết?

Diệp Tuyết gãi gãi đầu, không biết nên giải thích thế nào thì Devil đã nói rất ngắn gọn:

- Giác quan thứ sáu.

- Giác quan thứ sáu???

Trên khuôn mặt người nào cũng biểu thị vẻ mặt không thể tin nổi. Cô gái này mà cũng có khả năng đặc biệt sao?

Diệp Tuyết cũng thấy lạ không biết tại sao Devil lại biết được cô có giác quan thứ sáu. Càng nghĩ cô càng cảm thấy anh không phải là người. ^ ^

Cô đem thắc mắc trong đầu ra hỏi Devil thì nhận được câu trả lời trống không:

- Đoán.

Cái người này...đúng là không phải người...

Phòng làm việc tiếp tục xôn xao.

Nào là không hiểu nổi tại sao một cô gái bình thường như Diệp Tuyết lại có được khả năng đặc biệt này.

Nào là Diệp Tuyết thật đáng sợ.

Nào là lần sau phải cẩn trọng trong suy nghĩ...vân vân và vân vân...

Diệp Tuyết nghe bọn họ nói mà ngán ngẩm, ngồi trên ghế chống cằm suy tư. Devil thì chẳng nói năng gì, chỉ châm một điếu thuốc hút, vẻ mặt trầm lặng đến kì lạ.

Mãi một lúc sau, nói chuyện “đã đời”, Thái Tiến Long như nghĩ được điều gì đó vội nói to:

- Ha! Tôi nghĩ ra rồi. Devil, Diệp Tuyết giờ theo cậu đúng không, cũng có nghĩa là có liên quan đến tổ chức.

Không đợi ai nói gì, anh chàng nói tiếp:

- Vì vậy,...hành động lần này giao cho cô ấy đi.

Diệp Tuyết lúc đầu chẳng hiểu anh ta nói gì nhưng sau cũng nghĩ ra. Là anh ta muốn cô thay cái cô Hiểu Mi gì đó thực hiện cái hoạt động nguy hiểm gì đó.

Ngay lập tức, Diệp Tuyết đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Thái Tiến Long:

- Này...anh bị điên hả? Có muốn cho cô bạn gái gì đó của anh không mạo hiểm thì cũng đừng lôi Diệp Tuyết này vào chứ...

Tất cả đang cực kì phân vân. Ai cũng thấy đề nghị của Thái Tiến Long nửa được nửa không, trừ Diệp Tuyết. Dĩ nhiên cô nàng không muốn dính tới cái tổ chức nguy hiểm này. Cô có ngu cũng biết tới IMA, đây đâu phải là tổ chức “đẹp đẽ” gì...

Nhưng tất cả suy nghĩ của mọi người là thừa bởi một câu nói của Devil:

- Không tồi. Như vậy cũng được.

Nghẹn chết mắt...

Diệp Tuyết sắp thở không nổi rồi, cổ họng như bị chặn đứng, khí thể ban nãy tiêu tan đâu mất rồi.

Như nhện nhục lằm, Diệp Tuyết mới cắn răng thốt ra cái tên của Devil:

- Trang Thiên Hạo!

Nhưng sau đó, Diệp Tuyết đã bị dội một gáo nước lạnh vào mặt. Devil ghé sát mặt vào mặt cô thì thầm:

- Khoản nợ của bố cô.

Lại xiu mặt xuống, nhẩn nhó “ừ” một tiếng đồng ý.

Như bắt được vàng, Thái Tiến Long mừng hết cỡ, cứ cười ha hả.

Diệp Tuyết càng bức mình khi thấy thái độ của anh chàng “vô duyên” này nên nhìn bằng ánh mắt khinh thường nói:

- Anh chưa uống thuốc hả?

Bị què quá nên Thái Tiến Long im re nhưng trong lòng rất hả hê. Cái này gọi là cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Bình tĩnh một lát, Diệp Tuyết mới hỏi:

- Hành động này là sao?

Trần Quân giải thích cho cô hiểu:

- Gần đây có một tên sát nhân đã giết chết gần 10 mạng người, có thể hẳn ta là một tên bệnh hoạn. Nạn nhân của các vụ án là các cô gái, nên...

- Nên mới bắt tôi lao vào chỗ chết để dụ tên sát nhân đúng không? – Diệp Tuyết cắt ngang lời Trần Quân mà vẻ mặt lại rất hậm hực.

- Cô làm gì mà thảm vậy? – Trần Lâm cười cười.

- Thôi, mệt quá. Tôi đói bụng rồi, xuống lầu đây. Đã đau chân mà toàn bắt làm gì không à.

- Cô không được tiết lộ chuyện của chúng tôi đó. – Thái Tiến Long nhắc nhở.

- Biết rồi!

Diệp Tuyết quay lại lườm lườm rồi lê lét cái chân đi xuống nhà.

Đợi Diệp Tuyết đi khỏi, Hoàng Tuấn mới lên tiếng:

- Liệu cô ta có làm được không?

- Ai biết được. – Trần Quân nhún vai

8. Chương 8

Đầu buổi tối hôm sau, Diệp Tuyết bị đám người đáng ghét trong nhóm Super Boys hộ tống vào phòng phục trang riêng của nhóm trong biệt thự.

Bước vào phòng đã thấy một nam một nữ đứng đó sẵn. Cả hai ăn mặc rất đẹp, rất có mắt thẩm mỹ.

Diệp Tuyết đoán không nhầm thì là chuyên viên trang điểm và thiết kế trang phục.

- Nico, Elly, giao cô ta cho hai người. – Trần Quân đẩy đẩy Diệp Tuyết vào trong, lại gần hai người đó.

- Ok, các anh cứ yên tâm. – cô gái tên Elly cười tươi rồi nhìn Diệp Tuyết từ đầu tới chân sau đó hỏi – Muốn tạo hình như thế nào đây?

Hoàng Tuấn ném một bức ảnh sang. Anh chàng Nico chụp lấy hoàn toàn chuẩn xác. Diệp Tuyết nhìn nhìn mà nuốt nước bọt “ực” một phát. Chắc chắn không phải người thường.

Diệp Tuyết cũng tò mò nhìn bức ảnh trong tay Nico. Trong ảnh là một cô gái tóc dài quần nhẹ, áo dây gợi cảm, khoác thêm một chiếc áo ngoài ngắn, váy ngắn chưa tới đầu gối, chân thì đeo một đôi boots gót cao tầm 10 phân. Nói chung trông rất bắt mắt.

Thái Tiến Long buông một câu:

- Cứ làm giống như trong ảnh.

- Cái gì??? – Diệp Tuyết trợn mắt nhìn Thái Tiến Long rồi lại nhìn bức ảnh, mặt nhăn nhó kèm theo chút tức giận, mang tất cả oán khí mà hét lên.

Trần Lâm ngoáy ngoáy lỗ tai rồi lên tiếng:

- Cô bị điên à? Có cần hét lớn vậy không?

Diệp Tuyết không ngại tiếp luôn câu nói của Trần Lâm:

- Anh mới là đồ điên! Tôi không ăn mặc với trang điểm như thế này đâu. Cứ để như bình thường không được sao?

Thái Tiến Long lại gần Diệp Tuyết nói nhỏ như sợ hai người kia nghe thấy, dù gì họ chỉ là người dưới trướng, không phải là thành viên của tổ chức nên không thể tiết lộ được.

- Như cô lúc này mà đủ hấp dẫn tên sát nhân à?

- Anh... - Diệp Tuyết nghẹn họng, không nói nên lời, sau đó quay sang cầu cứu Devil nhưng chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ của anh. Diệp Tuyết thất vọng, khuôn mặt như trẻ con bị mắng. Trông rất tức cười.

Vài phút sau đó, Diệp Tuyết bị Nico và Elly “nhào nặn” chỉ trong nháy mắt rồi Elly đưa cô vào phòng thay quần áo.

.....

Khi Diệp Tuyết bước ra, ánh mắt ai nấy đều rất quái lạ. Họ không tin người đứng trước mặt lại là Diệp Tuyết. Nhìn cô khác hẳn bình thường.

Trang phục thì cũng tựa tựa như cô gái trong ảnh, chỉ có điều là kín đáo hơn. Cái này là do yêu cầu của Diệp Tuyết. Mái tóc ngắn ngắn qua vai của Diệp Tuyết cũng được uốn quần bông bênh rất đẹp. Tuy giống như một mỹ nữ nhưng Diệp Tuyết vẫn không hài lòng tí nào. Lòng thầm rửa tên sát nhân bệnh hoạn kia, toàn đụng tới những cô gái ăn mặc gợi cảm, tóc quần làm gì không biết. Lần này làm khổ cô rồi. Tóc đen hơi trắng rất tự nhiên, giờ lại thành một màu hơi vàng mà quần nữa chứ. Quần áo thì không phải là quần jean, áo phong thoải mái mà lại là váy ngắn, áo hở. Haizz...

Ngay cả Devil cũng bất ngờ với bộ dạng của Diệp Tuyết lúc này. Tuy giả vờ không chú ý nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn có chút thâm tình.

Cảm nhận những cái nhìn cực kỳ vô duyên của mấy con người ở đây, Diệp Tuyết đỏ mặt, nóng hết cả người, bực bội nói:

- Nhìn gì mà nhìn chứ?

- Không ngờ cô cũng là một mỹ nữ. – Thái Tiến Long cười cười.

- Đúng là không ngờ, phải không? – Trần Quân cũng không vừa, tiếp tục chêm thêm, còn quay đầu sang hỏi những người còn lại. Sau đó là những cái gật đầu.

- Phiền quá chết đi được.

Diệp Tuyết một tay thì cứ gỡ gỡ đầu tóc, một tay nắm lấy váy một cách khó chịu. Đúng là không quen mà.

Mấy giây sau, Nico đưa cho Diệp Tuyết một đôi bốt gót cao, nhìn mà muốn gãy cổ...

- Gì vậy? Đừng nói là tôi phải... - Diệp Tuyết ái ngại nhìn đôi bốt bỏ dở câu nói.

- Mang vào đi. – lần này là lời vàng ngọc của Devil.

- Tôi không mang, nhất quyết không mang.

- Why??? – Nico nhìn Diệp Tuyết không hiểu.

Không hiểu sao mà Diệp Tuyết lại nổi đóa lên:

- Why why cái con khỉ!!! Tôi nói rồi, không mang. Tôi đã trang điểm, mặc quần áo như các người yêu cầu rồi còn gì.

- Nhưng tên sát nhân nhắm vào những cô gái mang bốt cao. – Lại là Thái Tiến Long to nhỏ vào tai Diệp Tuyết.

- Mặc kệ. Tôi không mang.

Devil tiến lại gần Diệp Tuyết, đôi mắt đen lạnh lẽo như xoáy sâu vào cô làm cô có cảm giác rất kì lạ, khuôn mặt tự dưng thoáng đỏ, ánh mắt rụt rè. Tất cả những chi tiết “mờ ám” này của cô đã thu vào tầm mắt của anh. Anh khẽ nhếch làn môi mang theo chút chế giễu làm cô hơi lo. Anh khẽ hỏi:

- Nhất quyết?

Diệp Tuyết tự lấy lại bình tĩnh, cố gắng nhìn thẳng vào đôi mắt của anh:

- Phải!

Lời vừa dứt đã cảm thấy hối hận, thật sự hối hận.

Devil giật lấy đôi bốt từ tay Nico, trước mặt mọi người thẳng tay cúi xuống, vừa nhẹ nhàng vừa bá đạo mang vào chân cho Diệp Tuyết.

Diệp Tuyết ban đầu hơi giãy giụa, nhưng sau nhìn thấy vẻ mặt của anh thì đành ngoan ngoãn, cúi đầu, xấu hổ.

Mọi người nhìn nhau. Không khí căng thẳng. Anh lúc nào cũng làm cho không khí xung quanh căng thẳng đến nghẹt thở.

Trần Quân ho nhẹ để mọi người thu lại ánh mắt, kéo vài giây sau chết không kịp la.

Diệp Tuyết khập khiễng đứng cho vững. Haizz...ngay cả đứng còn không nổi sao mà đi đây?

Cô cố gắng nhấc từng bước. Vừa bước sang bước thứ hai đã trụ không được nữa, tay chân loạn quạng, giây sau ngã xuống.

Có một người đa nhanh chóng đỡ lấy ngang eo Diệp Tuyết. Cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng...

Tình thế lúc này thật...hiểm gặp.

Anh, bàn tay đỡ lấy cô, đầy mắt ẩn chứa tình cảm.

Cô, ngượng ngùng nhìn anh, khắp người cảm thấy nóng rang, lại như có dòng điện chạy qua.

Diệp Tuyết bối rối đứng dậy, gãi gãi đầu cảm ơn.

Devil không nói gì.

Elly nhanh chóng hiểu ý nên lên tiếng phá vỡ không khí kì lạ lúc này:

- Cô không đi bốt cao được ư?

- Ủ. Từ trước tới nay tôi không đi được giày cao gót hoặc là bốt cao, chỉ cần chưa đến 5 phân là tôi không bước nổi rồi. Bình thường tôi toàn đi giày thể thao nên...- Diệp Tuyết thành thực nói.

Elly hơi lo cho cô gái này nên nói với Super Boys là đừng nên ép cô ấy. nhưng ai cũng phản đối, đây là bắt buộc, không thể khác.

Nico không hiểu tại sao lại phải “tân trang” cho Diệp Tuyết như thế này nên hỏi:

- Lão đại, sao phải làm thế?

Câu này là hỏi Devil. Nico là anh em “vào sinh ra tử” với bọn họ cũng rất lâu nên quan hệ khá thân thiết. Trong nhóm, Devil là lão đại, còn Hoàng Tuấn, Trần Quân, Trần Lâm, Thái Tiến Long lần lượt là lão nhị, tam, tứ, ngũ. Những người đi theo bọn họ đều gọi như vậy.

Nếu là người thường thì chắc chắn không dám hỏi thẳng Devil nhưng Nico có thể nói là thân với anh nên một câu hỏi cũng chẳng có vấn đề gì.

- Có việc thôi.

Vẫn là cách nói ngắn gọn. Thông tin của tổ chức là bảo mật, không thể nói cho Nico, dù gì anh ta cũng là người ngoài tổ chức.

Nhưng chẳng lẽ... Diệp Tuyết không phải người ngoài? Cô trở thành người trong “nhà” với họ từ khi nào vậy?

Nico hiểu ý nên cũng không hỏi gì thêm.

Hơi bức trước thái độ của Diệp Tuyết, Thái Tiến Long nói với cô một cách hằn học:

- Sao lúc đầu cô không nói là không biết đi bắt cao? Nếu cô nói sớm thì đã có một ngày hôm qua để tập đi rồi.

Mới mang đôi bắt cao được hơn 5 phút, chân Diệp Tuyết đã đau lắm rồi, vậy mà, cái anh chàng này còn giở giọng trách móc. Hỏa khí bay đầy đầu Diệp Tuyết.

- Vậy sao lúc đầu anh không nói là phải ăn mặc thế này? Nói thế mà cũng nói được.

- Này, thái độ của cô là gì thế hả?

Cách nói của Thái Tiến Long càng làm Diệp Tuyết nóng lên. Cô định xông tới đâm vào mặt hắn ta một phát nhưng Elly đã ngăn lại, khuyên nhủ Diệp Tuyết.

Vì không còn nhiều thời gian nên cuộc cãi cọ kết thúc.

Bấy giờ là 18h30, 19h sẽ bắt đầu hành động. Diệp Tuyết bắt đầu lo lắng. Cô vận động cho đôi chân dần thích ứng, cảm giác đau bắt đầu xất chiếm. Cô sợ lần này mình đi có khi nào không bao giờ trở lại không? Hung thủ là tên sát nhân bệnh hoạn mà, liệu bọn người kia có ra tay kịp thời không? Nghe bảo tên sát nhân này có súng với bom nữa, đáng sợ thật.

Phập phồng không yên, Diệp Tuyết lợi điện thoại gọi nói chuyện với Hạ Vũ rồi gọi cho Lý Đình Nhi – hai nhỏ bạn thân thiết để tránh nỗi lo sợ. Tán chuyện xong, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, cô thở phào một hơi.

Bình tĩnh. Nhất định phải bình tĩnh...

9. Chương 9

Đúng 7h tối...

Tất cả xuất phát.

Bốn người Super Boys đi chung một chiếc xe.

Còn Diệp Tuyết được Devil chở đi bằng một chiếc BMW cực kì sang trọng.

Theo điều tra, tên sát nhân bệnh hoạn thường xuất hiện ở gần bar Night trong thành phố. Vì vậy, đích đến lúc này là bar Night.

Như kế hoạch đã định sẵn thì Diệp Tuyết sẽ xuống xe, đi xung quanh ngoài quán bar để dụ tên sát nhân ra mặt. Sau đó, mọi việc sẽ do bọn người Super Boys lo liệu, Diệp Tuyết không phải nhúng tay nhúng chân vào.

Để tránh tên sát nhân phát hiện, xe của Super Boys phải đỗ ở xa quán bar một đoạn.

Kết tttttt.....

Chiếc xe của Devil dừng lại ở lề đường, đối diện với quán bar. Lúc này khá đông đúc nên một chiếc xe đất tiền của Devil cũng không thu hút ánh mắt của mọi người.

Diệp Tuyết hít thở thật sâu, giơ tay định mở cửa xe nhưng khuỷu tay đã bị người nào đó giữ lấy. Cô quay mặt sang người đó, khuôn mặt thoáng ngạc nhiên.

Người nào đó im lặng trong vài giây, không biểu cảm, ánh mắt dường như mang thâm tình sâu sắc nhưng Diệp Tuyết không nhận ra điều này. Cô chỉ cảm thấy đôi mắt lạnh lùng của anh như nhìn thấu cô.

Giọng nói khàn khàn, lạnh lùng của anh phá vỡ không khí bối rối lúc này:

- Yên tâm. Sẽ không sao.

Lời này là từ miệng của Devil nói ư?

Mặc dù rất ngắn gọn nhưng đó rõ ràng là lời nói quan tâm xuất phát từ chính anh.

Diệp Tuyết đỡ lo sợ hơn. Cô vui vẻ mỉm cười rồi mở cửa xe đi ra ngoài.

Chẳng biết vì sao mà trong lòng cô thấy ấm áp hơn, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Devil nhìn Diệp Tuyết đi. Trong bước đi của cô anh vẫn nhìn ra được cái đau đớn mà cô đang ráng chịu đựng. Trong suy nghĩ, anh thực không muốn cô mang đôi boots cao đó nhưng bề ngoài thì vẫn cố chấp không tỏ thái độ gì.

.....

- Diệp Tuyết, cô nghe rõ không? – giọng Thái Tiến Long oang oang trong tai nghe không dây cũng chính là thiết bị liên lạc giữa Diệp Tuyết và nhóm.

- Rõ. Anh không cần phải hét to thế đâu.

Diệp Tuyết đi vòng xung quanh quán bar, cố làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể. Đôi mắt vẫn lơ đãng nghĩ đi đâu.

- Diệp Tuyết, cô nên chú ý một tí đi. – Trần Quân liếc nhìn màn hình trên laptop. Trần Quân có nhiệm vụ ngồi trong xe quan sát từng bước đi của Diệp Tuyết qua laptop nhờ tín hiệu từ tai nghe của Diệp Tuyết.

Còn những người khác thì tản ra, vừa quan sát xung quanh vừa bám theo Diệp Tuyết nhưng ở một khoảng cách không gần, chỉ nhận được nơi cô đang đi qua tín hiệu nhận được trên điện thoại, cũng giống như Trần Quân vậy thôi.

Hơn 8h tối...

- Này, sao lâu vậy rồi mà không thấy gì hết cả? Có khi nào...

Diệp Tuyết bắt đầu mất kiên nhẫn, trước giờ sự kiên nhẫn của cô rất thấp.

- Cô đừng có vội. mới có 8h thôi, từ từ hấn sẽ xuất hiện. - Trần Quân nói.

Từ từ?

Đợi đến lúc đó thì Diệp Tuyết này gãy chân luôn rồi, còn làm quái gì nữa.

Diệp Tuyết cứ đi hết con đường này tới con đường khác, lòng thầm nghĩ nếu tên sát nhân có ở quanh đây thì đã xuất hiện lâu rồi, trông cô “gợi cảm” thế cơ mà. Đi một lúc thì Diệp Tuyết đã tới một bãi đất trống, xung quanh có một vài cái cây. Hình như chỗ này cách bar Night khá xa, cũng mất nửa tiếng đi bộ rồi còn gì.

Trong khi đó, Trần Quân thấy tín hiệu từ Diệp Tuyết yếu hẳn. Trần Quân lau lau mồ hôi trên trán vội bắt tín hiệu với những người kia.

- Devil, tín hiệu của Diệp Tuyết đang rất yếu, có lúc như mất đi.

Giọng Devil trầm xuống:

- Tôi cũng không bắt liên lạc được với cô ấy. Tín hiệu mất rồi.

Thái Tiến Long, Hoàng Tuấn, Trần Lâm cũng nhận ra. Tất cả tập trung tại một nơi.

- Lỡ cô ta có chuyện gì thì sao? – câu nói xui xẻo này dĩ nhiên là của Thái Tiến Long rồi.

- Chúng ta đã lo quan sát mà không chú ý đến cô ta. Có lẽ cô ta không thông thạo đường đi ở đây nên đã đi lạc đâu đó rồi. – Hoàng Tuấn cũng tỏ ra lo lắng.

- Nếu lúc này tên sát nhân đó xuất hiện thì sao? Đường ở đây rắc rối như vậy biết cô ta ở đâu chứ. – cái điều xui xẻo này là do Trần Lâm thốt ra.

Mặc cho vẻ sốt sắng của bọn họ, Devil vẫn bình thản, xoay xoay điện thoại về đêm chiêu suy nghĩ. Cuối cùng cũng phán ột câu:

- Cô ta đang ở bãi đất trống ở cuối đường X.

- Đường X? Phải rồi, ở chỗ đó có một bãi đất trống nên tín hiệu của Diệp Tuyết không còn. – Trần Quân như reo lên.

- Nơi đó không có sóng, vậy đúng là ở đó rồi. – Thái Tiến Long ngẫm nghĩ.

Diệp Tuyết hơi hoảng sợ nhìn khắp nơi. Bãi đất này khá lớn, không ngờ ở giữa thành phố A lại có nơi này. Bình thường ít lui tới nhưng nơi phức tạp gần đây nên Diệp Tuyết cũng không biết khu vực này.

Chả hiểu làm sao cứ đi, đi một lúc rồi lại tới đây. Mắt cận hơn 2 độ lại không đeo kính khiến Diệp Tuyết không nhìn rõ mọi thứ. Đã thế còn không nhận được tín hiệu từ bọn người Super Boys nữa. Diệp Tuyết cũng nghĩ được chắc nơi này không có sóng rồi. Haizz...

- Ừm mmm....cứu...cứu...tôi...v....

Hơi ớn lạnh với cái không khí ở đây thì một tiếng la khó khăn của ai đó vang lên làm Diệp Tuyết bắt giác rung mình.

Diệp Tuyết cố gắng định thần lại, nghe rõ cái âm thanh đó từ đâu ra. Lát sau cũng chỉ có vài tiếng gì gì đó nghe không rõ.

Không phải có ma đấy chứ?

Không bao giờ.

Trước giờ Diệp Tuyết chẳng sợ ma nên tự trấn tĩnh bản thân, dò dẫm đến cái nơi có cái âm thanh đó.

Xung quanh ngày càng im lặng đến đáng sợ.

Trước mặt Diệp Tuyết là một cảnh tượng thật kinh khủng.

Một cô gái quần áo bị xé rách tả tơi, khuôn mặt thê thảm vô cùng.

Cô gái đang bị một người đè lên, hấn ta ra sức không chế cô gái với cái vẻ vô cùng gớm ghiếc. Giọng cười ghê tởm vang lên.

Diệp Tuyết cảm thấy nổi hết da gà khi chứng kiến cảnh tượng hãi hùng này.

Lúc này, bọn người của Devil không có ở đây. Cô phải làm sao khi giác quan thứ sáu mách bảo...

Hấn ta chính là.....tên sát nhân bệnh hoạn!

Kể mà trước đó cô muốn hấn xuất hiện để thoát khỏi cảnh đau chân nhanh chóng nhưng giờ thì không muốn tí nào.

10. Chương 10

Như phát hiện được sự có mặt của Diệp Tuyết, chỉ trong mấy chục giây sau, tên sát nhân đã buông tha cho cô gái kia, để mặc cho cô gái nước mắt đầm đìa, hai tay ôm lấy cơ thể, nép vào một gốc cây, trông rất tội nghiệp.

Diệp Tuyết nhìn thấy mà xót xa và thương cảm cho cô gái. Nhưng chính cô cũng phải nhìn lại, mình đang gặp nguy hiểm.

Anh mắt tên sát nhân thật kinh khủng. Hắn nhìn như muốn “ăn tươi nuốt sống” cô.

Trong lòng hoảng sợ, ý nghĩ bỏ chạy đã lướt qua đầu Diệp Tuyết rồi lại mất đi.

Cô không thể bỏ chạy lúc này.

Đôi chân đang mang boots cao vậy làm sao mà chạy được chứ.. Chân đã đau sẵn rồi. Muốn cũng không được. Hơn nữa, còn cô gái...Cô ấy sắp trở thành nạn nhân thứ 9 của hắn, cô không thể để mặc cho chuyện đó xảy ra...không thể...

Diệp Tuyết hít thở một hơi thật dài, cố tỏ ra cứng rắn, bình tĩnh, giọng nói mạnh mẽ:

- Anh...là tên sát nhân đã giết 8 cô gái?

- Ha ha ha...- tên sát nhân cười như điên như dại rồi nói – Đêm này lại xuất hiện thêm một con mồi nữa rồi...ha ha ha...

Nghe giọng cười đó mà Diệp Tuyết muốn ngất luôn. Quá kinh!

Cô giữ vẻ mặt thản nhiên nhất có thể:

- Tại sao anh lại nhằm vào những cô gái như tôi và cô ấy?

Im lặng.

Diệp Tuyết điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Tim đập rất nhanh...

- Tại sao ư? Bọn con gái tui mày là một lũ chẳng ra gì...haha...cũng như cô ta...Cô ta đã phản bội tao...một đứa con gái xấu xa....

Hắn ta ngừng lại. Diệp Tuyết cũng lơ mơ hiểu mọi chuyện. Thì ra hắn bị người yêu phản bội nên mới trở nên bệnh hoạn thế này. Và cũng có lẽ cô gái đó tóc quăn, mặc váy ngắn, đi giày boots cao như cô bây giờ nên hắn mới giết những cô gái như vậy. Tên này đúng là có vấn đề thật rồi.

Tên sát nhân lại nói tiếp:

- Bọn mày cũng giống như ả...đều là bọn con gái đê tiện... phải chết...phải chết hết...bọn con gái lăng loạn...Con nhỏ kia và mày sẽ là hai con mồi tiếp theo...haha...

Nói xong, tay cầm con dao, hắn lao đến Diệp Tuyết. May mà phản ứng nhanh nên cô đã tránh kịp nhất dao đầu tiên.

Nhưng sau đó, với sức mạnh điên cuồng của một tên bệnh hoạn, hắn cứ đâm thẳng vào cô. Nhờ có giác quan thứ sáu nên cô mới nhanh nhẹn tránh được các nhát dao đáng sợ của hắn.

Cô gái kia vẫn tựa bên gốc cây khóc thút thít mà không có tí phản ứng gì. Tự bản thân Diệp Tuyết cũng rất thông cảm cho cô ta, đã bị thế thì làm được gì nữa chứ.

Diệp Tuyết sử dụng mấy chiêu võ Karate mà cô đã học “lơ tơ mơ” trong mấy tháng trước để chống lại tên sát nhân. Tuy nhiên rất khó khăn vì cô đang mang một đôi boots cao khoảng 10 phân, đi đứng còn khó nói chi là phản kháng một người đàn ông khỏe mạnh...

Và thêm nữa, hắn ta quá mạnh...quá điên...Cô nghĩ mình sẽ không trụ nổi trong vài phút nữa...

Quả nhiên, vài phút sau, Diệp Tuyết vì lấy tay đỡ lấy tay hắn nên bị hắn đẩy một phát ngã xuống đất. Vết thương ở chân lúc trước chưa lành hẳn giờ lại bị thương nặng hơn do cú ngã cộng thêm cả đôi boot cao. Lần này lại trật chân nữa rồi...còn đau hơn trước rất nhiều...

Hắn ta đang tiến lại gần....

Diệp Tuyết biết mình đang ở trong tình thế hết sức nguy hiểm...

Giác quan thứ sáu cũng chẳng cảm nhận được điều gì nữa...

Tất cả như một màu đen...tối tăm...

Chẳng lẽ...mình chết sớm thế sao...

Ông trời ơi...con còn nhiều việc chưa làm mà...

Con còn chưa tìm được được bố mẹ ruột ...

Chưa đáp lại công ơn mà bố mẹ nuôi dành cho con...

Chưa nói lời tạm biệt với tất cả...

Vả lại...con chưa yêu ai nữa mà...

Nghĩ đến đó, hốc mắt cô đỏ lên...những giọt nước mắt sắp rơi xuống...

Không hiểu sao lúc này...trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt của Devil...khuôn mặt rất lạnh lùng...nhưng bất giác lòng cô thấy ấm áp...và an toàn hơn...

Cảm giác này là sao?...

Con dao trong tay tên sát nhân càng lúc càng gần...rất gần...Diệp Tuyết nhắm mắt lại.....chờ đợi cái chết...

Vĩnh biệt.....

- Đoànag!!!

...Tại sao lại có tiếng súng nổ ở đây? Đúng là chết rồi nên hoang tưởng đây mà...

Nhưng...

Diệp Tuyết bàng hoàng mở mắt ra, cứ tưởng mình đã chết...không phải...

Con dao đã rơi xuống đất...

Tay tên sát nhân từng giọt máu chảy xuống...

Tiếng súng khi nãy và vết thương trên tay hắn...

Vậy là...

Xuất hiện trước mặt cô là 5 gương mặt cực kì đẹp trai, phong độ. Khỏi nói cũng biết là những ai rồi...

Tuy có cả năm người nhưng Diệp Tuyết chỉ gọi tên một người.

- Trang Thiên Hạo!

Bốn người kia không khỏi tủi thân. Dù cho người phóng phi tiêu là Devil thì cũng không cần thiên vị thế chứ?

Nhận thấy tình thế không ổn, tên sát nhân dùng bàn tay không bị thương bắt lấy Diệp Tuyết, lùi về phía sau, nhanh chóng rút từ trong túi ra một khẩu súng dí vào đầu Diệp Tuyết.

Hắn ta quát lớn làm Diệp Tuyết đổ hết mồ hôi lạnh:

- Bọn mày tránh ra! Nhanh! Nếu không tao sẽ nổ súng...

Super Boys lùi ra một tí, họ nhìn chăm chăm vào khẩu súng mà hắn ta đang cầm rồi lại nhìn Diệp Tuyết.

Có lẽ ngay từ đầu không nên bắt cô đi vào nguy hiểm như thế này.

Diệp Tuyết chán nản. Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì giờ đây cái chết lại đến gần nữa. Sao số cô khổ thế chứ?

Tên sát nhân dí súng càng mạnh vào một bên đầu của cô, giọng uy hiếp:

- Bọn mày mà ra tay thì đừng trách tao bắn

Lời sau chưa kịp nói ra thì một bóng người nhanh như chớp lướt qua tên sát nhân.

Mặt hắn đỏ đẫm vì khẩu súng đã không còn trên tay hắn.

Thì ra Hoàng Tuấn đã cướp súng của hắn rất nhanh và gọn.

Có thể nói Hoàng Tuấn có thân thủ rất nhanh nhẹn, tốc độ di chuyển chớp nhoáng chưa đầy 1 giây giống như vừa rồi khiến nhiều người khâm phục. Nếu nói như thời cổ đại xưa thì đó gọi là “khinh công”. Thật đáng nể...

Lợi dụng ngay lúc đó, Diệp Tuyết dùng chút sức lực cuối cùng đạp vào chân hắn ta khiến hắn nhảy dựng lên. Cô thừa cơ lách ra khỏi người hắn. Sức lực không còn lại bao nhiêu làm cô tí nữa là ngã quỵ xuống.

Một bàn tay lạnh lẽo đỡ lấy thân người cô. Nhưng cô cảm thấy rất ấm chứ không lạnh. Devil đã trở thành một chỗ dựa vững chắc để cô dựa vào.

Nước mắt chảy xuống...từng giọt...từng giọt...Có lẽ vừa rồi lo sợ nên không khóc nổi...giờ đây mọi thứ đã ổn...cô có thể thoải mái khóc...Tay bỗng ôm lấy người anh...Vẫn là cảm giác an toàn như vậy...

Anh hơi ngạc nhiên khi cô lại chủ động ôm lấy anh như vậy.

Nha đầu gối này..... thật thương thật!

Sao lại khóc đến nỗi ướt hết áo anh cơ chứ?

Nhìn cô khóc, anh mắt anh không kìm chế nổi tia đau lòng. Bàn tay vỗ vỗ lưng cô như an ủi.

.....

Trần Lâm đã tóm được tên sát nhân, còng tay hắn lại bằng còng số 8.

Thái Tiến Long thì đi về phía cô gái đang co ro vì sợ hãi. Thái Tiến Long cởi áo ngoài khoác lên người cô ta rồi dịu cô ta đứng dậy.

Còn Trần Quân đang liên lạc với tổ chức thông báo hành động đã thành công để gọi người đến đưa tên sát nhân đi.

Chỉ còn mỗi Hoàng Tuấn là rảnh rang, đã trông thấy toàn bộ cử chỉ của Devil và Diệp Tuyết. Hoàng Tuấn khẽ mỉm cười. Có khi nào tảng băng đã tan rồi chăng?

Cuối cùng thì...Devil phải bế Diệp Tuyết ra xe vì đôi chân sưng tấy của cô. Cảm giác này...hơi ấm này...từ người anh truyền sang người cô...thật sự rất dễ chịu...Đôi mắt ướt ướt của cô từ từ khép lại...

Khi đặt cô lên xe, cô đã ngủ từ lúc nào rồi...

11. Chương 11

Về tới biệt thự, Devil đã bế Diệp Tuyết lên phòng của cô rồi gọi bác sĩ riêng của nhà anh tới. Trong khi đó những thành viên khác để mặc anh lo cho cô, chẳng thêm xía vào.

Chưa đầy 10 phút sau, ông bác sĩ đã tới.

Bác sĩ Dương là người quen biết với gia đình anh từ lâu lắm, có mối giao hữu thân thiết với bố mẹ anh. Vì vậy, anh rất coi trọng ông.

Sau một hồi xem xét Diệp Tuyết, bác sĩ Dương mới quay sang nói với Devil:

- Chân cô gái này bị bong gân khá nặng, còn sưng đỏ nữa. Tốt nhất trong tuần này không nên đi lại, nằm nghỉ là nhanh chóng lành lại thôi. Bác sẽ đưa thuốc uống trong 2 ngày.

Lúc đầu Devil có hơi sốt sắng, tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng bác sĩ Dương cũng nhìn thấy được. Ông khẽ mỉm cười. Diệp Tuyết thấy thái độ đó của ông thì khó chịu. Chân người ta bị thế này mà ông ta còn cười được, bác sĩ kiểu này ư?...

Còn Devil thì tay dứt vào túi quần, dáng bộ thờ ơ, anh cảm ơn bác sĩ Dương, tiễn ông ra cửa rồi lại vào phòng Diệp Tuyết.

Giọng nói anh nhẹ nhàng hỏi thăm:

- Không sao chứ?

Không chú ý đến sự quan tâm của anh, Diệp Tuyết vẫn nói năng như bình thường, chẳng có chút gì dè dặt:

- Không sao gì chứ? Đau chết đi được. Cả tuần mà nằm lì trong phòng làm sao chịu nổi?

- Dùng xe lăn.

- Tôi có phải tàn tật đâu mà dùng xe lăn chứ? Tất cả cũng tại anh...Số tôi toàn gặp chuyện xui xẻo...

“Xui xẻo nhất chính là gặp anh đấy!” Định nói tiếp như vậy nhưng không hiểu sao Diệp Tuyết lại ngừng lại.

Devil không nói gì, chỉ đứng im một chỗ, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tuyết cũng không nói gì, tức giận cũng theo ánh mắt của anh mà tiêu tan phân nửa.

- Diệp Tuyết. – Bất ngờ anh gọi tên cô. Cô bối rối nhìn anh, từ lúc gặp anh chưa bao giờ cô thấy anh như thế này.

Im lặng vài giây, anh mới nói:

- Xin lỗi.

Xin lỗi?

Hai từ tuy ngắn gọn nhưng bản thân Diệp Tuyết cũng cảm nhận được một chút tình cảm của anh. Tự dưng lòng thấy ấm áp hơn, cảm giác rất thân thuộc đối với cô.

Thấy cô cứ ngẩng người, làn môi bạc nhếch lên, anh bắt đầu trêu chọc cô:

- Không nghe thấy à?

Diệp Tuyết giật mình, thu lại bản mặt ngây ngô trước đó, bĩu môi nói:

- Nghe, tưởng tôi bị điếc à?

- Tôi có nói vậy sao?

Diệp Tuyết lại chán ghét với cái cách nói năng “bóc mẽ” của anh nên im luôn. Theo cô, không nên nói nhiều trước mặt anh, nếu không lại chết ngay lập tức.

Nhưng yên ắng quá cũng không tốt mà anh lại không ra khỏi phòng cô, chẳng nhẽ lại đuổi anh ra. Sự im lặng và tò mò đã khiến cô không tự chủ được nghĩ tới chuyện xảy ra do tên sát nhân, rồi lúc cô ôm lấy anh...và cô không tìm được lời nói của mình.

- Sao thái độ của anh với tôi lúc tốt lúc xấu vậy?

Hỏi xong mới biết mình hơi lỗ, lỗ anh mà buông mấy câu “chết người” nữa thì xong đời. Tuy nhiên, kì thực trong lòng cô cũng mong đợi nhận được câu trả lời của anh.

Diệp Tuyết thất vọng khi thấy Devil quay người đi ra cửa.

Có lẽ câu hỏi này quá “khùng”...

- Yêu!

Yêu???

Hơ.....

Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Những tưởng anh sẽ không trả lời, vậy mà trước khi ra ngoài lại trả lời như vậy...

Đúng là không nên hỏi, để bây giờ quá...shock...Trang Thiên Hạo, anh đừng dùng cái chiêu hại chết người mà không cần dao như thế chứ?

Nhưng, liệu đây có phải là câu trả lời mà cô mong đợi không?

Yêu ư?

Ý anh nói là yêu cô?

Phải không đó???

Chỉ mới gặp nhau có mấy ngày thôi mà...

Tình yêu sét đánh ư?

Không bao giờ. Với tính cách của anh thì không bao giờ có mấy chuyện vớ vẩn đó...

Tim cô đập càng lúc càng nhanh...khuôn mặt lại đỏ ửng.

Cô điên thật rồi! Sao có thể tin mấy cái từ vớ vẩn đó của anh được chứ? Rõ ràng là muốn bức chết người ta nên anh mới nói thế. Rõ ràng là thế rồi...

Diệp Tuyết kéo chăn che hết đầu, ngăn cản những suy nghĩ lung tung của mình.

End chương 11

*Chú thích: - Trong phần này nhân vật chính được gọi là Yên Tuyết, còn nam chính thì sẽ được gọi là Thiên Hạo. Lý do: lúc đó cả hai chưa dùng tên như hiện giờ.

- Cách xưng hô như trên chỉ ở trong phần 1 này, phần 2 như hiện tại, sau khi đọc sẽ biết.

- Tên gọi lúc nhỏ của cả hai là Thiên (Thiên Hạo) và Yên Yên (Diệp Tuyết) (Cái này hay suy ra từ cách gọi bên TQ)

- Quá khứ là màu xanh, còn hiện tại vẫn là màu đen.

“Một khi bạn đã yêu, bạn sẽ mãi mãi yêu.

Nhưng gì trong tâm trí bạn có thể ra đi...nhưng những gì trong tim bạn thì mãi mãi ở lại...”

12. Chương 12

Bản thân Diệp Tuyết không biết rằng mình đã gặp Devil từ rất lâu rồi, không chỉ có mấy ngày gần đây như cô nghĩ. Nhưng cô lại không nhớ ra. Tuy nhiên, Devil lại nhận ra cô...và anh biết rằng, anh đã yêu cô từ rất lâu.

.....11 năm trước.....

Yên Tuyết của những năm đó có tên là Hạ Yên Tuyết. Sau khi bố mẹ mất tích, tai nạn bất ngờ và khó hiểu xảy ra, được bố mẹ hiện tại nhận nuôi, để tránh nguy hiểm với cô nên cô đã đổi tên thành Diệp Tuyết.

Trong một căn nhà khá to....

Yên Tuyết nín nín áo bà mẹ hỏi:

- Mẹ ơi, có ai tới nhà cô Huyền vậy?

- Là cháu ruột của cô Huyền chuyển đến ở tạm một thời gian.

- Mẹ với con qua đó chơi đi, con muốn gặp thử người đó.

Bà Hạ đáp ứng mong muốn của Yên Tuyết, cùng cô bé qua nhà cô Huyền. Đó là một ngôi biệt thự ngày cạnh nhà cô bé.

.....

- Mẹ vào trong với cô Huyền đi, con ra đằng kia chơi.

Yên Tuyết nhác thấy bóng dáng của một người bên hiên biệt thự nên quay sang nói với mẹ.

Bà Hạ mỉm cười nhìn con mình. Bà hiểu tính con bé rất hiếu động, lại nghịch ngợm nên đồng ý.

Yên Tuyết nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh Thiên Hạo. Thiên Hạo chính là cháu của cô Huyền mà bà Hạ đã nói.

Nhận ra sự có mặt của Yên Tuyết, Thiên Hạo ngẩng đầu lên nhìn cô bé. Cậu bắt gặp đôi mắt đen láy, hồn nhiên, trong sáng của Yên Tuyết thì nhất thời thất thần, ngẩn người.

Yên Tuyết nở nụ cười thật tươi nhìn Thiên Hạo rồi ngồi xuống ngay cạnh anh:

- Chào anh. Em là Yên Tuyết, là hàng xóm của cô Huyền. Anh cứ gọi em là Yên Yên. Anh tên gì?

Thiên Hạo lấy lại vẻ bình thản:

- Thiên.

- Em 10 tuổi, còn anh?

- 14.

- Anh ở đây lâu không?

- Một tháng.

Mặc cho sự niềm nở và chủ động của Yên Tuyết, cậu bé Thiên Hạo ngày đó vẫn lạnh lùng, trả lời cộc lốc.

- Vậy là em được chơi với anh trong một tháng rồi. – Yên Tuyết reo lên. Khuôn mặt trẻ con dưới ánh nắng nhẹ càng dễ thương hơn. Thiên Hạo mặc dù để ý đến cô bé, ngoài mặt vẫn lạnh tanh chẳng nói bao nhiêu.

Thế là từ cái ngày làm quen đó, Yên Tuyết lúc nào cũng sang chơi với Thiên Hạo. Và Thiên Hạo cũng đã quen với sự có mặt của cô trong nhà cô mình. Nếu như có một ngày không thấy Yên Tuyết thì Thiên Hạo bắt đầu lo lắng. Có lẽ Yên Tuyết đã trở thành một phần trong cuộc sống của Thiên Hạo.

.....Vào một ngày ...

Ông bà Hạ sốt sắng đứng ngoài cửa phòng cấp cứu. Bà Hạ lo lắng đến nỗi đi qua đi lại.

Lát sau, cô Huyền cùng Thiên Hạo chạy tới. Cô Huyền hỏi tình trạng của Yên Tuyết thì chỉ nhận được cái lắc đầu của ông Hạ.

Trước đó, trên đường đi chơi về cùng bố mẹ, không biết ở đâu xuất hiện mấy tên mặc đồ đen chìa súng vào cả nhà họ Hạ. Cuối cùng một viên đạn đã găm vào người Yên Tuyết trước sự chứng kiến của cả bố mẹ. Vì vậy, Yên Tuyết đang được cấp cứu trong bệnh viện.

.....

Rất lâu sau đó, một y tá mới đi ra và nhìn mọi người:

- Ai có cùng nhóm máu với cô bé? Lượng máu dự trữ trong bệnh viện đã cạn.

- Tôi, tôi có cùng nhóm máu với con gái tôi. – ông Hạ lên tiếng ngay lập tức.

Bà Hạ đã phản đối:

- Không được. Anh bị thiếu máu, không thể truyền cho con được.

- Nhóm máu của Yên Yên là gì ạ?

Thiên Hạo im lặng này giờ cũng nói.

Cô y tá trả lời:

- Máu O.

- Vậy lấy máu của cháu đi.

Và cô y tá nhanh chóng đưa Thiên Hạo đi thử máu.

.....

Vài ngày sau, vết thương đã lành, Yên Tuyết tỉnh lại. Đáng tiếc, khi đó Thiên Hạo phải qua Mỹ vì ông Trang – bố Thiên Hạo hạ huyết áp, tình trạng không tốt cho lắm. Cô Huyền cũng dọn nhà, sang Mỹ ở cùng với anh trai mình (ông Trang).

Yên Tuyết đã khóc rất nhiều, trách tại sao Thiên Hạo lại bỏ cô bé chứ, tại sao ra đi mà không nói một lời nào...???

Mãi nhiều năm trôi qua vẫn không có tí tin tức gì của Thiên Hạo...

Giờ nghĩ lại, Devil cảm thấy quá khứ như ở trước mặt.

Anh cứ nghĩ rằng khi quay trở lại tìm cô sau bao nhiêu năm mà không biết cô đang ở đâu thì mọi chuyện sẽ chấm dứt ở đây. Những tưởng là vậy...nhưng số phận lại đưa đẩy giúp anh gặp lại cô...và trở trêu thay chỉ có anh nhận ra cô bởi ánh mắt đặc biệt ấy, còn cô thì không....

Tuy gặp lại nhưng dường như nhiều thứ đã thay đổi, cô không phải là Yên Yên mà là Diệp Tuyết. Bố mẹ cô không phải là cô chú Hạ nữa.

Anh thực sự rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau khi anh qua Mỹ.

Tại sao lại có sự thay đổi kì lạ này?

Anh đã điều tra, và chỉ biết năm đó nhà cô đã xảy ra một vụ nổ lớn, còn tất cả vẫn là những dấu chấm hỏi không rõ...

Ký ức của lần “hội ngộ” lại xuất hiện.....

.....3 năm trước, khi Super Boys chưa được thành lập.....

Mồ hôi trên trán chảy rất nhiều, khuôn mặt anh tuấn của Devil đã tái nhợt. Anh ngồi tựa vào tường trong một con hẻm nhỏ. Bàn tay đặt vào bụng ngăn cản cho những giọt máu đang rỉ ra ngày càng nhiều.

- Chết tiệt!

Anh bực tức nói. Không ngờ vết thương trúng đạn của ngày hôm qua lại rỉ máu. Và càng không ngờ rằng lại chạm trán với bọn Hắc Đạo khi này. Trận đánh vừa rồi chỉ có mình anh nên không tránh khỏi đụng chạm đến vết thương chỉ mới được băng bó lại.

- *****.

Anh lại lên tiếng ***** mặc dù sắc mặt ngày càng xấu.

- Anh không sao chứ?

Một thanh âm nhẹ nhàng thoảng qua tai.

Anh ngẩng đầu lên.

Là một cô gái.

Đôi mắt đen tròn của cô gái nhìn anh không chút che giấu vẻ lo lắng.

Là đôi mắt ấy.

Đôi mắt đã khiến anh rung động khi nhìn thấy lần đầu tiên.

Đôi mắt mà anh vẫn mong được nhìn thấy mỗi ngày.

Đôi mắt mà anh không bao giờ quên.

Bao lâu tìm kiếm mà lại không gặp. Giờ đây cô đã đứng trước mặt anh bằng xương bằng thịt.

Là cô ấy. Là Yên Yên

Nhưng... dường như cô không nhận ra anh.

- Anh... thật sự không sao?

Diệp Tuyết kiên nhẫn hỏi lại lần nữa. Cô ngồi xuống, ngay trước mặt anh.

Bàn tay anh bắt giác rời khỏi bụng.

Diệp Tuyết kinh ngạc. Máu vẫn đang rỉ ra.

- Máu... anh... chảy máu nhiều quá... để tôi đưa anh đến bệnh viện.

Cô cầm lấy cánh tay anh, định dìu anh đứng dậy.

Anh lại gạt cánh tay cô đi.

Khóe môi anh nhếch lên.

Đúng là cô không nhận ra anh... Tức cười thật.

Chẳng lẽ chỉ mình anh là nhớ.

Lúc này đây anh rất muốn hỏi cô rất nhiều.

Hỏi cô tại sao lại biến mất?

Hỏi cô rốt cuộc gia đình cô đã xảy ra chuyện gì?

Hỏi cô hiện giờ sống ra sao? Có hạnh phúc không?

Một câu, hai câu, ba câu... và nhiều câu hỏi nhưng anh làm sao có thể hỏi được chứ?

Diệp Tuyết lo lắng nhìn anh.

Từ lúc đi ngang qua đây, nhìn thấy khuôn mặt gần như trắng bệch của anh, tự nhiên trong lòng cô xuất hiện một cảm xúc rất kì lạ. Chẳng hiểu vì sao cô lại đi về phía anh... và cô cảm thấy rất khó chịu, hình như là đau lòng khi một màu đỏ cứ ngày càng nhiều từ người anh.

- Tôi giúp anh đi bệnh viện.

Diệp Tuyết vẫn kiên trì giữ lấy tay Devil.

Nhưng anh vẫn ngồi một chỗ, không định đứng dậy. Mồ hôi lạnh cứ chảy xuống.

Diệp Tuyết đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lau mồ hôi giúp anh. Sắc mặt cô cũng tái đi, hơi hoảng sợ.

Devil giơ những ngón tay thon dài dính máu nắm lấy bàn tay cô.

Diệp Tuyết hơi bất ngờ, nhìn anh.

Anh cầm tay cô trong vài giây rồi bỏ ra, tay chống vào tường, cố gắng đứng dậy.

Diệp Tuyết bình tĩnh lại, giúp đỡ anh đứng.

Chỉ mấy giây sau, anh gục xuống ngất xỉu.

.....Sau khi tỉnh lại thì anh thấy mình ở trong bệnh viện, vết thương đã được băng bó cẩn thận. Y tá nói anh được một cô gái đưa vào bệnh viện. Và khi hỏi về tình trạng của anh, biết anh không sao thì cô ấy bỏ đi, nhờ cô y tá nói lại với anh là cô ấy có việc bận phải về ngay.

Lại thế... Cô ấy đã đi... Nhưng anh sẽ không để cô biến mất khỏi cuộc đời anh nữa...

Devil cứ châm hết điều thuốc này tới điều kia.

Lúc gặp lại cô anh rất khó chịu. Tại sao cô lại không nhận ra anh? Hay chỉ có anh là luôn nhớ đến cô?

Sau cái lần đó, anh đã điều tra khắp thành phố và đã biết được cô đang ở đâu.

Thì ra cô đã là sinh viên của Học viện báo chí.

Có một điều anh không hiểu là vì sao cô ở với hai người lạ mà cô gọi là bố mẹ. Theo như trí nhớ cực tốt của anh thì bố mẹ ruột của cô không phải là họ. Thực ra đã xảy ra chuyện gì sau vụ nổ bí ẩn mà anh đã tìm hiểu được?

Suốt 3 năm nay, anh luôn tìm cách giúp đỡ cô.

Thực ra chuyện bố nuôi của cô vay tiền cũng là do anh cố ý sắp xếp. Bố mẹ nuôi của cô có công việc ổn định cũng là nhờ anh.

Từ sau vụ việc ở khách sạn B, anh đã quyết định phải giữ cô lại ở bên mình. Vì vậy cô bị đuổi việc ở khách sạn, vì vậy anh mới đem khoản nợ kia để dọa cô.

Tất cả chỉ vì muốn cô ở bên cạnh anh...bên cạnh....mãi mãi.....

End chương 12.

(mỗi tay quá đi mất)

13. Chương Ngoại Truyện Ngắn

(sự việc xảy ra đối với nữ chính trước đây)

.....

Sau vài tháng kể từ ngày Thiên Hạo qua Mỹ, nhà Yên Tuyết xảy ra nhất nhiều chuyện.

Bà Hạ - mẹ Yên Tuyết không hiểu sao lại bỏ đi, chỉ để lại một lá thư. Trong thư không biết đã viết những gì, Yên Tuyết chỉ biết ngay sau đó ông Hạ - bố Yên Tuyết đã chuẩn bị đồ đạc đi tìm vợ. Ông dặn bà giúp việc già chăm sóc Yên Tuyết cẩn thận.

Một tuần sau, khi bà giúp việc ra đi ra ngoài, chỉ còn mỗi Yên Tuyết ở nhà thì không hiểu sao một bọn người xấu đến và đặt một quả bom trong ngôi nhà.

Và thế là tất cả mọi thứ trong ngôi nhà đã bị nổ tan tành, không còn thứ gì. Rất may là lúc đó Yên Tuyết đang vườn hoa ngay cạnh nhà nên chỉ bị thương và được một đôi vợ chồng, chính là bố mẹ nuôi của Yên Tuyết hiện nay đưa vào bệnh viện.

Khi trở lại ngôi nhà thân yêu của mình, Yên Tuyết chỉ thấy một đồng tro tàn.

Vì quý mến nên đôi vợ chồng kia đã nhận Yên Tuyết làm con nuôi và đổi tên thành Diệp Tuyết để tránh nguy hiểm.

Diệp Tuyết thực sự không hiểu tại sao nhà cô luôn bị bọn người xấu nhắm vào. Lúc thì cô bị trúng đạn, giờ thì nhà bị đặt bom. Cảnh sát đã điều tra vụ nổ nhưng cũng vô ích, không tìm được manh mối gì.

Diệp Tuyết cũng thường xuyên về lại ngôi nhà cũ đã tan nát để tìm kiếm thông tin về bố mẹ cô. Tuy nhiên vẫn không một ai biết gì về bố mẹ cô, ngay cả nhà cô Huyền cũng không có tin tức gì.

Cô quyết định để ọi việc trôi qua, cố gắng sống thật vui vẻ để bố mẹ ruột và bố mẹ nuôi được yên tâm và vẫn tìm kiếm tung tích của bố mẹ. Và hơn nữa, cô tìm cách liên lạc với người chị gái lớn hơn cô 5 tuổi (Hạ Tử Hân) đang học bên Mỹ mặc dù không có được kết quả.

Ngoại truyện này thuộc về quá khứ nên mọi người lưu ý một chút nhé...Nắm chỉ muốn nói rõ hơn một tí ọi người dễ hiểu thôi.

Còn một số điều chưa được rõ ràng thì trong các chương sau sẽ được làm rõ.

“Tại sao tình yêu mà anh dành cho em chỉ nhận được đau khổ và nước mắt? Tại sao không phải là nụ cười hạnh phúc của trước đây?”

Tại sao ông trời lại nỡ cướp em đi, nỡ đưa em ra khỏi cuộc đời của anh?...”

14. Chương 13

Trong mấy ngày này, Diệp Tuyết phải nằm suốt trên giường, không được đi đâu hết. Diệp Tuyết đã phát chán đến tận cổ. Đối với cô, cứ ở nhà 24/24 thì không thể nào chịu nổi.

Mỗi buổi tối, đích thân Devil thay băng cho Diệp Tuyết. Điều này khiến Diệp Tuyết có chút cảm động. Những lần thay băng và băng bó lại cho cô, anh rất nhẹ nhàng và cẩn thận.

“You make me cry, make me smile, make me feel that love is true...”

Devil đang băng bó lại cho Diệp Tuyết thì chuông điện thoại của cô reo lên.

Một số điện thoại lạ trên màn hình.

“A lô.”

“Xin chào, cô có phải là cô Hạ Yên Tuyết không ạ?” Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông hơi lai lai, có lẽ là người Đài Loan đã ở nước ngoài khá lâu.

Diệp Tuyết có hơi ngạc nhiên không hiểu sao người đàn ông này lại biết được tên thật của cô. Không lẽ...là bạn người xấu đó sao?

“ Ông là...”

“ À, tôi là Wilson, là thầy chủ nhiệm khoa của chị gái cô – Hạ Tử Hân.”

Diệp Tuyết thở phào và hơi ngỡ ngàng.

Sau bao năm tìm cách liên lạc với chị gái mà không ai biết, chỉ có người đàn ông này là phụ trách quản lý chị gái cô và có quan hệ rất tốt với chị ấy. Vậy mà khi hỏi những người ở trường Đại học bên Mĩ thì người ta nói ông ta bị bệnh rất nặng, vẫn còn đang hôn mê.

Suốt mấy năm trời, Diệp Tuyết thường xuyên hỏi thăm về tình trạng của ông Wilson này nhưng được biết ông ta vẫn chưa tỉnh lại. Cô đã thất vọng kinh khủng.

Cuối cùng mọi cố gắng của cô cũng được đền đáp. Ông ta đã tỉnh lại và còn chủ động liên lạc với cô.

“Vâng, chào thầy ạ.”

“Sau khi khỏi bệnh, tôi có nghe thấy cô trong trường nói cô hay gọi đến để tìm tôi. Vì vậy tôi mới gọi cho cô.”

“Cảm ơn thầy rất nhiều. Thầy có thể cho tôi biết tin tức về chị gái tôi được không ạ?”

“ Về chị gái cô thì...sau khi học ở trường Đại học chúng tôi được 3 năm thì cô ấy bỏ học...”

“Bỏ học? Chị tôi bỏ học ư?”

“Đúng vậy. Tôi đã mấy lần liên lạc với chị cô để hỏi lý do thì cô ấy bảo là có việc riêng nên không thể tiếp tục học. Và sau đó tôi cũng không gọi cho cô ấy được nữa. Vì chị cô ở trong lớp rất trầm, ít nói nên không ai để ý đến cô ấy và cũng không có bạn bè nên khi cô gọi tới đây thì không ai biết gì nhiều về cô ấy.”

Nghe những lời nói của ông Wilson, thật sự Diệp Tuyết rất shock. Cô biết tính tình chị gái mình rất trầm nhưng cô lại không ngờ chị ấy lại bỏ học mà không có một lý do nào rõ ràng.

Ông Wilson lại nói tiếp:

“ Sau khi chị gái cô bỏ học được vài ngày thì có một người con trai đến tìm cô ấy.”

“Người con trai? Thầy có biết là ai không?”

“Tôi không biết, chỉ biết anh ta trông rất tuấn tú và tự nhận là người yêu của chị cô.”

“Là người yêu của chị tôi?”

“Đúng vậy. Cứ cách mấy ngày anh ta lại đến trường tìm chị cô. Một thời gian sau không biết tin tức gì về chị cô nên anh ta không đến nữa, nhưng anh ta có dặn tôi nếu biết gì về cô ấy thì gọi cho anh ta. Khi xuất viện tôi có gọi điện cho anh ta để nói về việc cô là em gái của cô ấy nhưng số điện thoại đó lại không liên lạc được nữa.”

“Vậy thầy cũng không có chút tin gì của chị tôi?”

“Rất tiếc, tôi không giúp gì cho cô.”

“Vâng, cảm ơn thầy.”

Tắt điện thoại, Diệp Tuyết thất vọng, khẽ thở dài một tiếng.

Tất cả nội dung của cuộc nói chuyện vừa rồi đã lọt vào tai Devil. Anh cũng hiểu được phần nào. Chẳng hiểu vì sao anh cảm thấy chuyện này có liên quan đến anh.

- Chị gái cô học ở Mĩ?

Diệp Tuyết chỉ gật đầu rất nhanh.

Băng bó cho Diệp Tuyết đã xong, Devil ngồi lên giường, ngay cạnh Diệp Tuyết đang dựa vào thành giường.

- Tên.

- Hạ Tử Hân. – theo quán tính, Diệp Tuyết trả lời ngay rồi thấy lạ, sao anh lại muốn biết chứ?

- Hạ Tử Hân...

Devil lặp lại cái tên này, ánh mắt anh hiện ra sự ngạc nhiên.

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- 26 tuổi. Sao anh hỏi nhiều vậy?

- Trường nào?

Mặc cho những thắc mắc của Diệp Tuyết, Devil vẫn hỏi thêm.

- Đại học Oa sinh tôn.

Vậy là đúng rồi.

Quả thật bản thân anh rất bất ngờ.

Đúng là trái đất tròn thật. Số phận thật biết sắp xếp.

Đã định trước cho anh và Diệp Tuyết,

...lại còn cho cô gái Hạ Tử Hân – chị gái của Diệp Tuyết và anh trai anh quen nhau....và....yêu nhau...nhưng trở trêu thay, hai người không thể đến được với nhau...mãi mãi xa nhau...

Trước đây Thiên Nam – anh trai anh đã từng kể về mối tình “khắc cốt ghi tâm” của anh và một cô gái Đài Loan ở bên Mĩ.

Chỉ một lần tình cờ gặp mặt mà Thiên Nam đã bị sự dịu dàng của cô ấy đánh gục.

Càng tiếp xúc với Tử Hân, Thiên Nam càng nhận thấy vẻ đẹp nơi cô – một vẻ đẹp thánh thiện nhưng lại mỏng manh, yếu đuối. Vì thế, Thiên Nam luôn muốn che chở, bảo vệ cô ấy suốt cả cuộc đời.

Yêu nhau gần 3 năm thì Tử Hân nói lời chia tay và đã bỏ đi không một lời từ biệt.

Anh trai anh đã điên cuồng, đi tìm cô hết nơi này đến nơi khác. Bố mẹ anh rất lo lắng cho anh ấy. Thiên Nam mặc kệ những lời khuyên của mọi người, vẫn tìm kiếm Tử Hân trong vô vọng.

Và rồi đến một ngày sau 2 năm đau khổ, cách đây 3 năm, một người bạn thân hiếm hoi của Tử Hân đã chủ động đến gặp Thiên Nam.

Cô gái ấy nói Tử Hân...đã chết.

Tin này như sét đánh ngang tai.

Thiên Nam khẳng khái không tin nhưng cô bạn đó đã đưa ra một chiếc bình đựng bộ hài cốt đã hỏa táng của Tử Hân và nhờ Thiên Nam mang nó về Đài Loan chôn cất cho Tử Hân.

Đến lúc này thì Thiên Nam không thể không tin đó là sự thật. Một sự thật như ngàn nhát dao đâm vào trái tim Thiên Nam.

Thiên Nam đã hỏi lý vì sao Tử Hân chết. Cô bạn đó chỉ nói Tử Hân bị bệnh rất nặng chứ không nói rõ. Và cô ấy còn đưa một bức thư do Tử Hân viết trước lúc chết cho Thiên Nam.

Thiên Nam muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện từ cô bạn này nhưng cô ta lại không nói gì thêm với lý do không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Thật nực cười.

Anh trai anh đã chờ đợi chị Diệp Tuyết suốt 2 năm trời. Vậy mà...kết quả nhận được chỉ là tin cô ấy đã chết, đã không còn trên đời này nữa.

Giờ đây Devil đã tin vào cái gì gọi là định mệnh...đã tin vào cái gì gọi là duyên phận...nhưng không phải lúc nào cũng giống như mong muốn của chúng ta.

Thiên Nam mang tro cốt của Tử Hân về Đài Loan an táng trong phần mộ của nhà họ Trang, coi Tử Hân như người vợ của anh, con dâu chính thức của nhà họ Trang.

Cuối cùng Thiên Nam lại trở về Mĩ sống cùng bố mẹ. Thiên Nam quyết định sống thật tốt theo như yêu cầu của Tử Hân. Nhưng có một điều anh không làm theo. Đó là anh mãi mãi sẽ không yêu ai, không lấy ai ngoài Tử Hân, vì Tử Hân đã là vợ của anh, người vợ duy nhất mà trái tim anh công nhận.

15. Chương 14

Cả đêm hôm qua, Diệp Tuyết không thể nào ngủ được.

Cô không thể nào tin rằng chị gái cô đã chết từ 3 năm trước, đã không còn trên đời này nữa. Cô luôn cố gắng thuyết phục mình đó không phải là sự thật. Tất cả là giả, là Devil đã gạt cô. Nhưng không thể thay đổi.

Khi nghe Devil nói hết mọi chuyện về chị gái mình, cô đã rất kìm chế. Từ trước tới giờ cô luôn mong muốn gặp được người chị gái đã 16 năm không gặp, bố mẹ sẽ trở về, gia đình đoàn tụ. Thế nhưng mong muốn này đã trở thành một điều không thể.

Cô khóc. Khóc rất nhiều, giống như lần Thiên Hạo qua Mĩ, như lần cô trở về nhà tìm kiếm bố mẹ không gặp...

Cô thật sự không hiểu. Không hiểu tại sao mọi đau khổ đều giáng xuống đầu cô.

Cô bị trúng đạn.

Thiên Hạo rời xa cô.

Bố mẹ cũng thế.

Nhà không còn.

Giờ đây người chị gái thân yêu cũng đã chết.

Thật sự chẳng còn một lý do nào để cô tiếp tục sống ư?

Lúc Devil vừa ra khỏi phòng, cô đã cười, một nụ cười trong nước mắt, nụ cười của sự vô vọng, của đau khổ.

Suốt 10 năm nay, cô còn sống cũng chỉ chờ ngày hạnh phúc của gia đình. Vậy mà...mọi thứ đã tiêu tan...

Cho dù có tìm được bố mẹ đi chăng nữa, cái chết của chị gái sẽ là một sự mất mát rất lớn, không thể nào bù đắp được...mãi không thể...

Nằm trên giường khóc, đột nhiên cô lại mỉm cười.

Dù sao chị gái cô cũng đã có một tình yêu rất sâu đậm, rất chân thành. Và không ngờ người yêu của chị ấy lại là anh trai Devil.

Số phận thật kì lạ.

Mọi thứ dường như đã được an bài.

Có thể cái chết của chị cô cũng nằm trong sự sắp xếp của số phận.

Cô cảm thấy vui vì chị cô đã sống một quãng thời gian rất hạnh phúc nơi đất khách quê người. Nhất định là rất hạnh phúc.

Phải chăng điều mà chị cô không thể an tâm không chỉ có bố mẹ cô và cô mà còn là người đàn ông ấy, người đã bước vào cuộc đời chị cô theo sự sắp đặt của số phận.

Chị cô chắc có lẽ đã rất mãn nguyện, cô nên mừng thì phải.

Sáng hôm sau, cô dậy rất sớm, tối chỉ nằm vậy thôi chứ có ngủ gì đâu.

Đằng nào khóc cũng đã khóc, đau cũng đã đau rồi, cô nên sống cho hiện tại. Chắc chắn chị cô không muốn cô đau khổ. Khóc một đêm là đủ rồi.

Diệp Tuyết là như vậy, luôn cố gắng lạc quan hết sức có thể.

Thấy Diệp Tuyết mắt sưng đỏ, Devil lại thấy đau lòng.

Tối qua khi thấy cô phản ứng kịch liệt, không muốn chấp nhận sự thật, nước mắt cô lại cứ chảy mãi, anh thật sự rất đau. Anh không biết nói tất cả cho cô là đúng hay sai nhưng anh nghĩ cô cần biết. Anh không thể giấu cô.

Lúc đó, cô đã khóc. Cô tức giận ném gối vào người anh luôn miệng bảo anh nói dối, dám gạt cô.

Anh chỉ biết giữ lấy gối, bỏ lại lên giường, tới ôm cô vào lòng. Nước mắt cô càng nhiều, vấy cả vào áo anh. Anh biết rằng cô đang rất cần người để nương tựa, để san sẻ. Anh chỉ có thể để cô khóc trong lòng anh.

Giờ đây thấy sắc mặt cô cũng đỡ hơn nhiều, lại tự chống nạng đi được, anh cũng yên tâm hơn.

Diệp Tuyết lại ngồi gần anh, mặc kệ ánh mắt tò mò của bốn chàng đang ngồi xem ti vi.

Cô nín nín cánh tay anh:

- Tôi muốn đến thăm chị.

Devil chẳng nhìn cô mà buông một câu:

- Người ngoài không được vào nghĩa trang của Trang gia.

Diệp Tuyết tiu nghỉu, xị mặt. Chẳng lẽ muốn đến thăm mộ chị gái mà cũng không được sao?

- Nhưng cô không phải người ngoài.

Đang buồn bực thì Devil lại nói thêm một câu.

Hơ... Không phải người ngoài là ý gì chứ?

Trang Thiên Hạo! Tại sao anh vẫn không bỏ cái cách nói chuyện giết người thế nhỉ?

Diệp Tuyết đương nhiên không muốn hỏi thêm. Cô sợ Devil lại nói những câu khủng khiếp như là “Cô là người của tôi” hay “Cô sẽ là vợ của tôi”.

Càng nghĩ càng shock thêm.

Tốt nhất là im lặng.

Sr all, Năm post trễ. Chương này không có gì đặc biệt, mong all thông cảm.

Mai Năm sẽ post chương mới sớm nhất có thể.

À, sợ all không hiểu nên Năm sẽ liệt kê các mốc thời gian và chú ý cho dễ hiểu. Hy vọng mọi người dễ hiểu.

* Diệp Tuyết tên thật là Hạ Yên Tuyết, hiện tại 21 tuổi. Chị gái là Hạ Tử Hân, nếu còn sống thì 26 tuổi.

* Năm 10 tuổi, Diệp Tuyết gặp Devil lúc đó 14 tuổi. Hai người quen nhau được gần 1 tháng thì Diệp Tuyết trúng đạn, bị thương (ở mấy chương trước), sau khi khỏe thì Devil đã sang Mĩ.

* Cũng sau đó một thời gian ngắn, mẹ Diệp Tuyết đột nhiên bỏ đi, bỏ đi tìm, nhà bị đặt bom, nổ tan tành. Diệp Tuyết được bố mẹ hiện tại cứu và nhận nuôi.

* Năm 18 tuổi, tức là 3 năm trước, Devil và Diệp Tuyết gặp lại nhau nhưng Diệp Tuyết không nhận ra anh, chỉ có anh là nhận ra.

* Về Hạ Tử Hân: năm Diệp Tuyết 10, lúc đó Tử Hân 15 tuổi, sang Mĩ học. Năm Tử Hân 18 tuổi thì gặp Thiên Nam – anh trai Devil và hai người yêu nhau được 3 năm. Sau đó Tử Hân bỏ học. 2 năm nữa thì nhận được tin cô chết, lúc đó cô 23 tuổi, cách hiện tại 3 năm.

* Về Trang Thiên Nam (28 tuổi), đang ở Mĩ.

16. Chương 15

Diệp Tuyết rất vui vì Devil đã đưa cô đến nghĩa trang của Trang gia thăm chị gái.

Khi đứng trước mộ, cô không khóc mà nở một nụ cười mãn nguyện. Người chết thì cũng đã chết rồi, có khóc lóc thêm nữa cũng chẳng làm được gì. Cô muốn chị gái mình ở bên kia thế giới cảm thấy an tâm, không muốn chị mình phải đau buồn khi nhìn thấy người thân cứ mãi chìm trong nước mắt.

Cô cũng rất xúc động khi nhìn thấy dòng chữ trên bia mộ.

“Người vợ duy nhất của Trang Thiên Nam.”

Chắc chị cô phải hạnh phúc lắm khi được một người đàn ông yêu mình sâu nặng thế.

Cô nên mừng cho chị cô.

Sáng hôm sau, Diệp Tuyết ngủ dậy khá muộn, hơn 8h mới dậy. Tối qua cô ngồi ôm laptop chơi game rồi chat tới trời nên gần 1 giờ sáng mới đi ngủ. Tâm trạng tốt hơn rất nhiều nên cô ngủ rất ngon.

Biết bọn người Super Boys sáng nay có việc bên công ty quản lý không có ở nhà, Diệp Tuyết chưa kịp chải đầu, thay quần áo đã đi xuống lầu. Vừa lúc đó ngoài cửa lại có chuông, người giúp việc thì đang bận rộn nên Diệp Tuyết quên mất bộ dạng của mình mà đi ra cửa mở.

Trước mặt cô là hai người, một người đàn ông và một người phụ nữ cỡ tuổi bố mẹ cô. Cả hai ăn mặc rất sang trọng, chắc chắn là người trong giới thượng lưu. Người phụ nữ thì trông khá hiền, còn người đàn ông thì hơi nghiêm, vẻ mặt lạnh tanh.

Người phụ nữ đó hình như rất ngạc nhiên trước sự có mặt của Diệp Tuyết, không giống người giúp việc cũng không giống tiểu thư khuê các. Bà lên tiếng hỏi:

- Cô là...

- Ô....dạ...Hai bác là...- Diệp Tuyết bối rối không biết trả lời như thế nào bèn quay qua hỏi lại họ.

- Chúng tôi là bố mẹ của Thiên Hạo.

Bố mẹ...

Là bố mẹ của anh ta ư?

Diệp Tuyết bất động không nói nên lời. Nhìn lại bộ dạng cô lúc này...làm sao bây giờ.

Cô gãi gãi đầu bối rối, cúi đầu chào:

- Dạ...cháu chào hai bác...

- Thế cháu là...

Từ lúc vào đến giờ chỉ có mình người phụ nữ nói chuyện. Người đàn ông vẫn im lặng, đôi khi có liếc nhìn Diệp Tuyết, có lẽ ông đang thầm đánh giá cô gái này.

- Cháu....cháu là...là...- Diệp Tuyết chẳng biết nên nói mình có quan hệ gì với devil nữa. – Là...bạn ạ.

- Bạn?

- Dạ, hai bác cứ vào nhà, cháu đi thay quần áo.

Diệp Tuyết luống cuống chạy lên lầu, vệ sinh cá nhân, chải đầu, thay quần áo rồi hít một hơi lấy tinh thần đi xuống.

Ông bà Trang đang ngồi trên ghế sa lông. Bà Trang nói chuyện gì đó với chị Lam (giúp việc). Thấy cô đi lại, bà ngừng nói chuyện với chị Lam.

- Cháu ngồi đi.

Diệp Tuyết lễ phép dạ một tiếng rồi ngồi đối diện với bà Trang mà không biết rằng có một màn tra hỏi sắp đến với cô.

- Cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi? – bà Trang bắt đầu hỏi.

- Cháu tên Diệp Tuyết, 21 tuổi ạ.

- Thế cháu đang học à? Trường gì vậy?

- Dạ, Học viện Báo chí ạ.

- Bố mẹ cháu làm gì? Cháu có mấy anh chị em? Họ đang làm gì?

Cái gì thế này? Đang điều tra ư?

Cô có phải là tội phạm đâu. Tại sao mẹ của anh ta lại không giống anh ta chứ? Anh ta thì ít nói còn mẹ thì nói không ngừng nghỉ. Haizzz...Sao lại có sự khác biệt thế chứ?

Diệp Tuyết gượng cười trả lời:

- Dạ bố mẹ cháu đang làm cho công ty chứng khoán, cháu có 1 chị...nhưng...chị ấy mất rồi ạ.

Bà Trang có vẻ bất ngờ trước câu trả lời của Diệp Tuyết. Bà nhẹ nhàng nói:

- Vậy à? Xin lỗi cháu.

- Dạ, không có gì ạ.

- Cháu ở đây lâu chưa?

- Dạ, được hơn hai tuần rồi ạ.

- Tại sao cháu lại ở đây?

- Dạ...

Diệp Tuyết ấp úng.

Chẳng lẽ nói là do con trai bác ép ư?

- Sao bố mẹ lại về đây?

Diệp Tuyết mừng rỡ, devil đã về kịp lúc.

- Bố mẹ về không được à?

Đây là câu nói duy nhất từ lúc tới đây của ông Trang nhưng với vẻ khó chịu.

Diệp Tuyết biết chắc anh giống bố hơn là giống mẹ.

- Sao không báo trước với con?

Devil vẫn lạnh lùng. Lẽ ra khi được gặp bố mẹ mình thì phải vui lắm chứ. Nếu mà Diệp Tuyết ở trong trường hợp này cô sẽ rất vui.

Anh đúng là máu lạnh mà.

- Thì bố mẹ muốn tạo bất ngờ cho con thôi. Mẹ đang nói chuyện với cô bé này, rất đáng yêu – bà Trang quay sang Diệp Tuyết, cô chỉ biết cười đáp lại.

- Bố mẹ lên phòng làm việc của con, con muốn nói chuyện.

Devil lạnh lùng phun ra một câu, cho tay vào túi quần, lãnh đạm đi lên.

Bà Trang chỉ lắc đầu rồi cùng chồng đi lên. Trước khi đi còn nói với Diệp Tuyết:

- Lát nữa bác sẽ nói chuyện tiếp với cháu nhé.

Hơ hơ...Diệp Tuyết mỉm cười, gật đầu đồng ý.

- Phen này Diệp Tuyết lọt vào “mắt xanh” của bác Trang rồi. – Thái Tiến Long châm chọc.

Trần Lâm cũng nói thêm:

- Cô chuẩn bị làm dâu Trang gia đi.

Sau đó là mấy tiếng thở dài của Hoàng Tuấn và Trần Quân.

Họ đang nói gì thế?

Sao cô không hiểu gì vậy? Làm dâu ư? Xin tha đi.

.....

Trong phòng làm việc...

Ông Trang chỉ đứng xem mấy cuốn sách, bà Trang nhâm nhi ly nước.

- Anh con đâu?

- Vẫn ở bên đó thôi. À, cô bé đó được đấy Hạo. – bà Trang hài lòng nói.

Devil châm hai điếu thuốc, đưa cho ông Trang một điếu, anh một điếu. Rút một hơi, anh hỏi:

- Mẹ đã nói gì với cô ấy?

Bà Trang ra bộ “ngây thơ”:

- Thì mẹ chỉ hỏi về mấy thông tin của Tiểu Tuyết thôi.

Còn gọi là Tiểu Tuyết nữa chứ. Mới gặp mà đã thân thiết thế rồi sao?

- Cụ thể.

Bà Trang thở dài vì đứa con trai của mình, làm gì mà gắt thế chứ.

- Mẹ hỏi tên, tuổi, trường học, bố mẹ, anh chị em. Vậy thôi.

Suy nghĩ một lúc rồi Devil mới nói:

- Cô ấy là em gái của chị dâu.

- Hả? Con nói gì? – bà Trang đặt ly nước xuống, đứng bật dậy – Ý con là em gái của Hân Hân à?

Cả nhà họ Trang ai cũng biết đến sự tồn tại của Tử Hân và cũng đã gặp qua Tử Hân mấy lần lúc ở bên Mĩ, chỉ có Devil là chưa gặp. Ông bà Trang đều rất quý Tử Hân và chấp nhận cô là dâu cả Trang gia dù cô đã chết.

Devil chỉ gật đầu.

- Chả trách Tiểu Tuyết nói chị đã mất. Không ngờ lại trùng hợp thế. Con trai, có khi nào con và Tiểu Tuyết lại xuất hiện “thiên tình sử” giống như anh trai con không? – bà Trang bắt đầu tưởng tượng.

- Mẹ đừng nói nhảm nữa.

- Bố thấy con bé cũng được.

Ngay cả ông Trang ít nói mà cũng nói vậy thì Diệp Tuyết quả thật rất có sức thu hút người khác.

Mẹ anh có khi nào lại nói đúng không? Anh và Diệp Tuyết không chỉ quen nhau ngày một ngày hai. Cả hai như đã được số phận định sẵn. Gặp nhau rồi xa nhau và cuối cùng lại gặp nhau.

- Hạo à, mẹ rất muốn bù đắp cho Tiểu Tuyết. Hân Hân mất là một nỗi đau rất lớn đối với nó. Con nên đối xử tốt với con bé. Nếu anh con mà biết chuyện này chắc rất mừng.

Devil vẫn im lặng. Thật sự trong lòng anh đã tự hứa sẽ luôn chăm sóc, bảo vệ cô, không để cô chịu bất cứ đau khổ nào nữa mặc dù hiện giờ cô không nhận ra anh, nghĩ anh là một người tồi tệ, xấu xa. Anh mặc kệ tất cả, chỉ cần cô ở bên anh, chỉ cần cô được hạnh phúc là được rồi.

17. Chương 16

“Hạnh phúc không phải lúc nào cũng sẽ đến với ta.

Vì vậy...

...hãy học cách quên đi đau khổ...

...để làm lại từ đầu.”

Diệp Tuyết cảm thấy mình như mù mẫm cả người.

Trong bữa ăn tối cùng với ông bà Trang, Diệp Tuyết không nuốt vào một thứ gì. Bà Trang cứ hỏi cô từ cái này đến cái kia, từ gia cảnh đến tính tình, sở thích...Cô choáng váng mặt mày. Chẳng lẽ cô sắp trở thành con dâu của Trang gia thật sao? A, cô không muốn đâu.

Đang nằm ôm laptop chơi game thì điện thoại rung lên, Diệp Tuyết nuốt tiếc rời khỏi laptop để nghe điện thoại.

“Tiểu Tuyết...”- là Lý Đình Nhi.

“ Lý Đình Nhi, cậu lại làm sao thế? Giờ này còn phá tở nữa...”

“Tiểu Tuyết, tớ sắp tức chết rồi.”

“Giữ nữa đây?”

“Sáng nay, tớ lang thang quanh công ti quản lý của nhóm Super Boys...”

“Cậu đến đó làm gì?” Chưa kịp để Đình Nhi nói rõ, Diệp Tuyết đã hét toáng lên.

“Này này, cậu bình tĩnh chút đi. Tớ không có việc gì làm nên đi dạo xung quanh rồi đến đó thôi. Mà tớ cũng có định đến đó đâu, tớ đến shop quần áo ở gần đó mà.”

“Xin lỗi nhá, tớ không biết.”

“ Cậu đó, dạo này cứ nhắc đến Super Boys là loạn cả lên. “

“Có sao?”

“ Thôi, nghe tớ nói tiếp đi. Lúc đó tớ vừa đi vừa nhìn xung quanh nên không để ý và phải một người. Thế là chai nước trong tay anh ta đổ hết lên mấy túi đồ tớ vừa mới mua. Tức quá tớ cãi nhau với anh ta, cãi qua cãi lại...”

“Sao nữa?”

“Anh ta nói nếu tớ còn làm ầm lên thì đừng có trách, anh ta sẽ khiến tớ không nói nữa. Tớ càng tức thêm nên cứ thế mà nói tiếp. Cuối cùng anh ta...cúi người xuống hôn tớ.”

“Hả? Hôn cậu?” Diệp Tuyết la còn to hơn vừa nãy, có khi người phòng bên còn nghe thấy, mà người ở phòng bên là người-mà-ai-cũng-biết-là-ai (Devil).

“Trời ơi. Cậu muốn để cả thế giới biết chuyện tớ bị cưỡng hôn sao?”

“Thì chẳng phải anh ta cưỡng hôn cậu ngay ngoài đường mà, đầy người biết.”

“Tiểu Tuyết!”

“ Rồi, tớ không nói nữa. Mà cậu có biết anh ta là ai không?”

“Tớ có nhìn thấy rõ mặt anh ta đâu. Cậu biết đấy, tớ cận còn nặng gấp đôi cậu, sáng nay lại quên không đeo kính áp tròng, đi lại còn khó khăn huống chi là nhìn mặt anh ta. Hơn nữa anh ta đội mũ, đeo kính mắt to dùng làm sao mà biết là ai với ai chứ.”

“Thế cơ à? Haizz, vậy là cậu không thể biết được người nào đã ức hiếp cậu rồi.”

“Cũng chưa chắc đâu. Lúc anh ta giở trò với tớ, tớ có nhìn thấy trên cánh tay anh có một vết sẹo cũng vừa vừa. Chỉ cần anh ta mà xuất hiện một lần nữa, tớ sẽ không tha đâu, dám cướp đi first kiss của tớ...ơ...” Biết mình lỡ lời, Đinh Nhi vội bịt miệng.

“First kiss? Đinh Nhi, chẳng phải cậu quen hết anh này đến anh kia mà chưa hôn bao giờ ư? Chẳng phải cậu có kinh nghiệm về vụ này lắm mà...”

“Ừ thì...là tớ nói dối các cậu. Tớ cặp với bọn họ cùng lắm chỉ ôm nhau thôi, chưa hôn bao giờ. Tớ không giống cậu, đã từng yêu Tạ Nhất Viễn nên hôn nhau là bình thường...”

Nói xong, Đinh Nhi mới thấy hôm nay mồm miệng mình bị làm sao thế này, toàn nói những chuyện không đâu.

“Tiểu Tuyết, xin lỗi, tớ không cố ý nhắc lại đâu.”

“Không sao, dù gì cũng là quá khứ. Thôi tớ phải chơi game tiếp đây. Bye bye nhá.”

Chưa kịp để Đinh Nhi nói gì, Diệp Tuyết đã tắt máy.

Phải! Cô đã từng yêu. Yêu một người không nên yêu.

Thời đại học, cô cũng giống như những sinh viên khác cũng có những tình cảm của riêng mình. Cô gặp và quen Tạ Nhất Viễn khi cô đang học năm 2 và yêu nhau khoảng 1 năm thì chia tay.

Tạ Nhất Viễn là người đàn ông rất dịu dàng, dễ gần, luôn quan tâm đến mọi người xung quanh. Khi yêu nhau, Diệp Tuyết được hắn yêu thương chiều chuộng. Nhưng nhiều khi, cô cảm thấy anh đã quan tâm quá mức đến cô, xâm phạm đến cuộc sống riêng tư của cô một cách quá đáng. Cô vẫn cố gắng thuyết phục bản thân là do anh rất yêu cô.

Hành động thân mật nhất giữa cô và hắn cũng chỉ là hôn nhau đôi lần. Rồi đến một ngày, hắn thẳng thắn nói lời chia tay với vẻ lạnh lùng đến tàn nhẫn, cái vẻ mặt mà cô chưa từng thấy bao giờ.

Hắn nói không thể tiếp tục yêu một cô gái như cô, cô không dịu dàng, nhẹ nhàng, không biết tí gì về nội trợ (trước đây cô cũng có vài lần nấu ăn cho hắn), không ngoan ngoãn như những cô gái khác. Lúc đó cô rất tức giận. Cô gái như cô thì sao. Ai nói con gái nhất thiết phải dịu dàng, ai nói con gái phải giỏi nội trợ. Còn phải ngoan ngoãn nữa ư? Không lẽ hắn muốn cô lúc nào cũng phải phục tùng, phải nghe lời hắn giống như hắn ép cô phải đi xem mấy vở kịch nhảm chán hay mấy buổi múa ba lê ở trường. Hắn nói con gái thì hay thích những thứ này.

Tại sao hắn cứ luôn muốn cô phải giống như người yêu bạn hắn? Chẳng phải khi yêu nhau chỉ cần có tình cảm và hiểu nhau, hết lòng vì nhau là được sao? Hà cớ gì phải bắt cô làm những gì mà cô không thích chứ? Yêu là ép buộc vậy ư?

Thời điểm hắn nói lời chia tay, cô đã không khóc, chỉ buồn cho bản thân. Hắn viện hết lý do này tới lý do khác để chia tay cô. Cô đã im lặng, nếu như là bình thường thì cô đã lên tiếng nói rồi, chưa bao giờ cô lại có sự kiên nhẫn đến thế. Thấy cô không nói gì, hắn cứ lần tới, nói từ đông sang tây, từ A tới Z. Cô đều hiểu.

Mấy ngày trước đó Vũ Vũ nói là đã thấy hắn cặp kè thân mật với một cô gái nào đó nhưng cô vẫn để yên. Không phải cô không tin Vũ Vũ mà là rất tin Vũ Vũ nhưng lúc đó cô lại rất yêu hắn. Cô muốn hắn tự giải thích với cô. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô chịu đựng một việc gì đó đến khó chịu như vậy.

Kết cục, hắn lại muốn chia tay. Đúng là buồn cười mà. Ngay sau đó, khi hắn đã nói xong, cô chỉ ngẩng đầu lên, chỉ nói đúng một câu với vẻ bình tĩnh cực kì: “Được, chia tay.” Rồi cô quay lưng đi, vài giây sau mới nói thêm một câu mà không thèm nhìn hắn: “Anh và cô ấy rất hợp.”

Về đến phòng trọ của Vũ Vũ thì cô lại khóc ầm lên. Quả thật cô không bao giờ lại nghĩ tình yêu trong 1 năm này lại tan theo gió, như bốc hơi không còn gì nữa. Vũ Vũ thấy cô khóc cũng không biết nói gì với cô, cứ để mặc cô. Đến ngày hôm sau, cô lại cười đùa như chuyện hôm qua không xảy ra, quyết tâm quên hết tất cả.

Giờ nghĩ lại, Diệp Tuyết vẫn thấy hơi buồn. Cô biết mình buồn không phải do cô và Tạ Nhất Viễn chia tay mà buồn vì mình đã nhìn nhầm người. Nhất định sau này phải cẩn thận hơn.

Đang nghĩ về chuyện đó, chẳng hiểu sao trong đầu cô lại thoáng hiện lên khuôn mặt của devil, cứ hiện rồi lại ẩn.

Cô đúng là điên thật rồi. Có mỗi việc bị bà Trang tra hỏi mà giờ đây đã lú lẫn, đầu óc loạn hết cả lên. Tốt nhất là đi ngủ. Đi ngủ thôi, kéo lại suy nghĩ lung tung.

Diệp Tuyết là như vậy. Cứ mỗi lần suy nghĩ loạn xạ thì lại đắp chăn che qua đầu, nhắm mắt ngủ để mọi chuyện bay hết vào giấc mơ.

18. Chương 17

Mấy ngày sau đó, ông bà Trang phải về Mĩ để xử lý công việc nên đã lên máy bay rời Đài Loan. Trước khi đi bà Trang còn dặn dò Diệp Tuyết phải để ý đến Devil, chăm sóc anh và nhất là đề phòng các fan hâm mộ nữ của anh. Tại sao bác Trang lại có nhưng suy nghĩ kì cục thế chứ. Diệp Tuyết khóc không ra nước mắt.

Buổi tối hôm nay, Hạ Vũ (Vũ Vũ) và Đinh Nhi đến biệt thự của Super Boys để thăm Diệp Tuyết. Chuyện Diệp Tuyết chuyển đến đây thì cả hai đều biết, còn chuyện bí mật của của Super Boys chỉ có Hạ Vũ biết. Không phải cô thiên vị, mà là vì mồm miệng của Đinh Nhi rất khó tin tưởng. Lúc cô nói mình chuyển chỗ ở thì Đinh Nhi đã hét ầm lên, cô và Hạ Vũ phải dạn đi dạn lại cô nàng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Và cô nàng cũng hứa rồi thề thốt có chết cũng không nói cho ai nghe. Điều này thì cũng chưa chắc, có trời mới biết được.

Vừa vào đến phòng của Diệp Tuyết, Đinh Nhi đã kêu lên:

- Woa, Diệp Tuyết à, cậu có phúc thật đấy. Ngôi biệt thự này quá hoành tráng. Tớ mong được như cậu quá. Nếu được tớ cũng muốn nhường cái điểm phúc này cho cậu á. Diệp Tuyết nghĩ thầm.
- Tớ từng nhìn thấy biệt thự này trên ti vi nhưng không ngờ nó lại đẹp hơn nữa. – Đinh Nhi vẫn không ngớt ca ngợi.
- Tớ nhớ không nhầm nhà cậu cũng có thua gì đâu, cũng có biệt thự mà. – Hạ Vũ lên tiếng.
- Làm sao có thể so sánh được? Biệt thự này còn lớn gấp đôi của nhà tớ. Hơn nữa ở đây còn có Super Boys nữa... Ôi, hâm mộ quá...

Đinh Nhi lại tiếp tục mơ mộng. Vẻ mặt như sắp chảy hết nước bọt ra khỏi miệng. Diệp Tuyết thầm nổi da gà.

Ngay lúc đó, Super Boys đi vào phòng Diệp Tuyết, bảo có chuyện muốn nói.

Hạ Vũ thì không để tâm đến sự tồn tại của bọn người đó chỉ lo xem mấy quyển sách trong phòng. Còn “đại hảo sếp” Đinh Nhi thì nhìn họ say đắm.

Ngay cái lúc Đinh Nhi sắp chảy nước bọt lần nữa, Diệp Tuyết đã nhanh chóng đi về phía mấy anh chàng, vui vẻ nói:

- Họ là bạn tôi.

Thái Tiến Long thì thầm to nhỏ vào tai cô:

- Cô không nói hết cho họ biết chứ?

- Không, anh yên tâm. – Diệp Tuyết trả lời dứt khoát, không do dự. Cô không muốn bọn họ biết rằng Hạ Vũ đã biết, sợ họ lại lo nghĩ, đằng nào cô cũng rất tin tưởng Hạ Vũ.

Thái Tiến Long hài lòng không hỏi gì thêm nhưng đôi mắt lại liếc nhìn vẻ mặt sùng bái của Đinh Nhi.

- Cô ấy là...

Lời chưa kịp nói hết của Diệp Tuyết đã bị người nào đó cắt ngang:

- Em là Đinh Nhi, rất vui được gặp các anh. – Đinh Nhi cúi đầu rất chi là “lễ phép” cộng thêm sự vui mừng thái quá càng làm Diệp Tuyết thấy mất mặt thay cho cô nàng.

Haizz...Đinh Nhi ơi, cậu không thể giữ chút sĩ diện ư? Có cần hâm mộ thế không?

Đinh Nhi nhìn qua nhìn lại 5 người kia. Diệp Tuyết ngán ngẩm đang định kéo cô nàng sang chỗ khác thì cô nàng chợt la lên:

- Á!!!!

Diệp Tuyết vội bịt miệng Đinh Nhi lại, hỏi:

- Chuyện gì thế?

Đinh Nhi gỡ tay cô ra trừng mắt nhìn Trần Quân, tay chỉ vào cánh tay hắn:

- Anh ta...anh ta...vết sẹo...

Diệp Tuyết theo hướng nhìn của Đinh Nhi nhìn theo. Hôm nay Trần Quân mặc áo phông tay ngắn, lộ ra nguyên cánh tay và...một vết sẹo không ngắn không dài. Diệp Tuyết đã hiểu ra.

Còn Trần Quân thì chẳng hiểu cái cô gái này bị gì nữa, tự nhiên nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Mấy chàng kia cũng tò mò nhìn Trần Quân rồi lại nhìn Đinh Nhi. Vết sẹo trên tay của Trần Quân thì họ còn lạ gì đâu, có gì mà cô gái này phải trở thành bộ dạng tức giận vậy chứ?

Diệp Tuyết ái ngại nói:

- Không lẽ...Trần Quân là người đã...đã...cưỡng hôn cậu ở ngoài đường?

Hơ, ai cũng nhìn Trần Quân bằng nửa con mắt, ngay cả Devil cũng không tự chủ mà quay sang nhìn.

- Anh, là sao vậy? – Trần Lâm thắc mắc.

Trần Quân hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó cũng bình tĩnh lại. Nhớ ra cô ta rồi.

- Là cô à?

Đinh Nhi mặc dù rất hâm mộ mấy anh chàng này nhưng cô nàng cũng có nguyên tắc riêng của bản thân, không thể để người ta bắt nạt được. Đó là first kiss của cô nàng mà. Thế là sau đó tuôn nguyên tràng chửi bới Trần Quân.

Còn hần thì im lặng chẳng nói gì, cuối cùng thì kết luận bằng một câu nói:

- Chỉ là hôn thôi, có gì đâu.

Câu này càng làm cơn tức giận của Đinh Nhi trào lên. Ngay cả Diệp Tuyết cũng bức xúc thay.

Nói cũng đã nói, chưa cũng đã chửi rồi, Đinh Nhi chẳng biết phải làm gì nữa. Không ngờ thần tượng trong mắt mình lại là một tên vô lại, bỉ ổi. Đinh Nhi lại hậm hực nói với Hạ Vũ:

- Vũ Vũ, về thôi.

Thấy vẻ khó chịu của cô nàng, Hạ Vũ đành bắt lực về cùng. Tam biệt Diệp Tuyết xong thì Hạ Vũ đi ra cửa phòng ngang qua Super Boys.

Diệp Tuyết cứ nghĩ rằng với sự hâm mộ kinh khủng dành ấy anh chàng này thì Đinh Nhi sẽ không để ý đến hành động của Trần Quân và sẽ rất vui nữa. Không ngờ...cô đã đánh giá quá thấp bạn mình.

Hạ Vũ vừa đi lướt qua Hoàng Tuấn. Hoàng Tuấn chú ý cô gái này rất kĩ. Từ khi vào phòng anh không ngớt nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt kì lạ.

Dường như Hoàng Tuấn đã từng gặp qua cô gái này. Đôi mắt lạnh lùng, thờ ơ mọi chuyện này anh đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Tại sao lại thế nhỉ?

Đợi hai người bạn đi khỏi, Diệp Tuyết xông tới trước mặt Trần Quân:

- Này, anh quá đáng vừa thôi chứ?

Trần Quân nhún vai bình thản:

- Tôi không biết.

Mà có biết thì làm gì chứ?

- Còn không biết gì nữa chứ, hôn người ta ngay giữa đường mà tỏ ra như không. Đinh Nhi nói đúng. Anh đúng là đồ vô lại.

Với một người suốt ngày dán mắt vào laptop như Trần Quân thì chả cần suy nghĩ gì nhiều, hần chả muốn nghĩ đến mấy chuyện nam nữ vớ vẩn đó.

Diệp Tuyết tức quá chẳng muốn nói thêm nữa, cô lại gần mấy người kia hỏi:

- Các anh tìm tôi có chuyện gì?

Tốt nhất không có thì ra khỏi đây đi.

Dĩ nhiên cô không dám nói câu này ra, cô chưa muốn chết với Devil.

- Tên sát nhân bệnh hoạn đó trốn thoát rồi.

Trần Lâm nói một cách nhẹ nhàng. Nhưng đối với Diệp Tuyết thì không nhẹ tí nào.

- Hả? Trốn rồi? Tại sao lại trốn được chứ? Chẳng phải các anh đưa về trại giam của tổ chức rồi sao?

- Chúng tôi cũng không rõ, chỉ nghe nói là hần lợi dụng sơ suất trên đường đã chạy mất. – Hoàng Tuấn giải thích.

Diệp Tuyết choáng. Nếu hần ta mà còn ở ngoài như thế này thì rất nhiều người sẽ gặp nguy hiểm.

- Không được. Các anh phải nhanh chóng bắt hần lại. – Diệp Tuyết kiên quyết nói.

- Cô sợ hần tới tìm cô à? – Thái Tiến Long châm chọc.

- O, tìm tôi làm gì? Tôi chỉ muốn hần nhanh chóng bị bắt nếu không rất nhiều cô gái sẽ bị hại, anh không biết điều này à?

Diệp Tuyết ngây ngô không hiểu ý của câu nói đó là gì.

Còn Thái Tiến Long im luôn, ai bảo lấy bụng ta suy bụng người.

- Nhưng rất có thể hắn sẽ tới tìm cô. – Trần Lâm.

Về mặt Diệp Tuyết lúc này như muốn hỏi “tại sao?”.

Trần Lâm tiếp tục nói:

- Thì cô chính là người đã khiến hắn bị bắt nên chắc chắn hắn sẽ không tha cho cô. Trước khi đi hắn còn để lại mấy chữ, đại khái là sẽ trả thù cô.

- Hơ hơ...- Diệp Tuyết thật sự không cười nổi. Thì ra cô đã trở thành kẻ thù số 1 của tên sát nhân.

- Vì vậy, để bảo đảm an toàn, cô nên ở nhà, nếu đi đâu thì kêu vệ sĩ của chúng tôi đi theo đến khi nào chúng tôi nghĩ ra kế hoạch bắt hắn. – Thái Tiến Long nói.

- Tôi biết rồi. Mà này, tôi không muốn làm con mồi nhử hắn lần thứ hai đâu đấy. Các anh đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó lần nữa. – càng nghĩ đến bộ dạng thảm thương của mình hôm đó, Diệp Tuyết lại thấy chán nản. Dù rất muốn bắt hắn nhưng cô thật sự không muốn chết. Trước đây cô nghĩ mình sống hay chết cũng chả sao. Vậy mà giờ cô lại không muốn rời khỏi thế giới này trong khi hy vọng về chị gái đã tiêu tan. Khó hiểu quá!

Diệp Tuyết nói trúng tim đen của mấy người này nên ai nấy cũng nhìn nhau.

Nếu không làm thế thì sao dụ được hắn mặc dù rất nguy hiểm. Rồi mấy đôi mắt lại nhìn Devil như xin anh hãy ép buộc Diệp Tuyết nhưng anh phớt lờ tất cả, chẳng thèm nói một câu, đi ra ngoài.

Anh không muốn Diệp Tuyết mạo hiểm một lần nữa, một lần là quá đủ. Anh sợ cảm giác đau đớn khi cô bị thương, khi mất cô. Anh tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra, nếu không, anh sẽ...hối hận mất thôi.

19. Chương 18

Đã 11h rồi mà chuông điện thoại của Diệp Tuyết lại réo ầm ỹ cả lên, được mỗi tối nay ngoan ngoãn đi ngủ sớm lại bị quấy rầy.

“Đình Nhi, chuyện gì vậy? Hôm nay cậu tức quá nên giờ này còn phá tở nữa hả?” Diệp Tuyết bức xúc nói, tay vẫn còn đang dụi dụi mắt.

“Tiểu Tuyết, cậu có thể đừng nhắc đến chuyện đó được không?”

“Được rồi, không nhắc nữa, thế có chuyện gì?”

“Liên quan đến cậu đó. Cậu mau lên diễn đàn trường đi, có tin hot đấy.”

“Tin hot thì liên quan gì đến tớ?”

“Thì tin hot này nói về cậu chứ còn gì nữa. Từ sau scandal của cậu với thiên tài của trường - Hình Trí trong tháng học hè này thì cậu trở thành nhân vật nổi tiếng của trường. Khoa công nghệ thông tin của bọn tớ cũng đang bàn tán rất nhiều về cậu. Trên diễn đàn trường thì khỏi nói luôn.”

“Biết rồi, tớ sẽ lên xem, tớ đang muốn xem phản hồi của mọi người như thế nào trước bài báo của tớ.”

Đình Nhi và Hạ Vũ đều học cùng trường với Diệp Tuyết. Chỉ có Hạ Vũ là học khoa báo chí cùng với Diệp Tuyết, còn Đình Nhi thì theo học khoa công nghệ thông tin duy nhất của trường. Phải nói khoa của Đình Nhi rất hiếm sinh viên, dù gì trường của họ là trường báo chí mà. Đình Nhi ôm laptop có thể nói là suốt cả ngày, vì vậy tin tức gì Đình Nhi cũng biết.

Diệp Tuyết vội vàng đi bật đèn trong phòng. Cô không ngờ chỉ một lần tình cờ gặp Hình Trí mà cô đã trở thành đối tượng của mọi người.

Mấy hôm trước, cô đang có việc gấp, cần gấp thầy chủ nhiệm khoa nên chạy rất nhanh, không may va phải một người. Tất cả tài liệu, giấy tờ cô mang theo rơi khắp nơi, ngay cả tài liệu gì đó của người kia cũng văng tứ lung tung. Diệp Tuyết đang vội nên không kịp nhìn mặt của người đó, chỉ lo nhặt hết tất cả lại. Đến khi nhặt xong thì mới kịp nhận ra người trước mặt là thiên tài số một của khoa công nghệ thông tin mà Đình Nhi đang học, sinh viên nổi tiếng nhất trường – Hình Trí.

Diệp Tuyết cũng không tiện nói gì với Hình Trí nên chạy đi nhanh. Ai ngờ đến khi gặp thầy chủ nhiệm khoa để nộp bản báo cáo trong chuyến đi lần trước cho thầy thì thấy thiếu mất mấy nội dung quan trọng. Lúc này cô mới biết Hình Trí đã cầm nhầm. Cô xin lỗi thầy rồi cấp tốc đi tìm Hình Trí.

Tới khoa công nghệ thông tin hỏi mấy người trong lớp Hình Trí thì nhận ngay ánh mắt tò mò đầy hứng thú của họ. Tức khắc, Diệp Tuyết không hỏi gì nữa, chuẩn bị đi về thì Hình Trí xuất hiện ngay trước mặt, thái độ kiêu căng, cười cười. Cô đã nghe danh hần ta là người phong lưu, hào hoa, bạn gái không đếm hết. Quả không sai, nhìn hần lúc này là biết rồi.

Hình trí mở miệng hỏi:

- Em tìm anh?

Nghe giọng điệu của hần thì giống như cô và hần quen nhau lâu lắm rồi không bằng. Đẹp trai, là thiên tài mà lẳng nhăng như hần thì cũng bằng thừa, vứt đi cho rồi. Dĩ nhiên đó chỉ là suy nghĩ của riêng mình Diệp Tuyết.

Ngay sau đó, Diệp Tuyết đòi lại xấp giấy tờ quan trọng nhưng Hình Trí trơ trên, không chịu đưa cho cô. Hần ta còn yêu cầu cô phải làm bạn gái của hần trong một ngày thì mới đưa lại cho cô.

Diệp Tuyết không thể chịu nổi trước cách cư xử của Hình Trí. Cô không thèm nói thêm lời nào với hần mà bỏ đi luôn.

Hình Trí còn chắc chắn rằng Diệp Tuyết sẽ đồng ý với yêu cầu của hần. Thứ nhất, vì xấp tài liệu. Thứ hai, không một cô gái nào lại cưỡng lại trước hần. Nhưng rất tiếc, Hình Trí đã nhầm. Diệp Tuyết không những không làm theo hần mà còn nói với thầy chủ nhiệm khoa của cô. Thầy Lưu đó coi Diệp Tuyết như học trò cưng và rất quan tâm đến cô, coi cô như em gái. Và thầy đã đích thân đến gặp Hình Trí để lấy xấp tài liệu. Hình Trí đành phải đưa cho thầy, Diệp Tuyết đắc ý nhìn về mặt của hần. Lần này Hình Trí đã thua thảm hại.

Diệp Tuyết cứ nghĩ rằng mọi chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, dù gì bây giờ vẫn đang trong kì nghỉ hè mà, còn nửa tháng nữa mới vào học mà. Ai ngờ Đình Nhi lại nói như vậy. Cô quả thật đắc tội với thiên tài rồi.

Với bản tính tò mò, hiếu kì, Diệp Tuyết rất muốn biết diễn đàn trường nói những gì.

Bật đèn xong, Diệp Tuyết cầm lấy laptop định mở ra thì quên mất kính cận. Vì cận hơn 2 độ nên cô cần có kính để xem. Tay mò mò trên bàn mà không thấy kính nên cô đứng dậy, mở học tủ rồi tìm khắp phòng nhưng chẳng thấy đâu. Cô nghĩ chắc chị Lam dọn dẹp phòng nên có thể chị ấy đã cất đâu đó rồi.

Diệp Tuyết chạy ra khỏi phòng, vừa đi xuống lầu đã gọi chị Lam trong khi chân không đeo dép, mặc bộ đồ ngủ xộc xệch, đầu tóc cũng chẳng gọn gàng gì. Bộ dạng lúc này cũng không khác gì lúc gặp ông bà Trang hôm trước.

Bước chân Diệp Tuyết chợt khựng lại đứng ngay trên bậc thang, miệng cũng thôi không gọi.

Tại sao? Tại sao đã khuya thế này mà sao phòng khách lại đông người đến thế? Là ai?...

Không đeo kính và khoảng cách không gần lắm nên Diệp Tuyết không thể nhìn ra có những ai đang ở dưới phòng khách. Cô thoáng nhận ra Devil.

Diệp Tuyết từ từ đi xuống, lại gần đó. Thì ra bọn người Super Boys và một cô gái nào đó. Cô gái đó ăn mặc rất sành điệu, dáng người cực chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc dài quăn. Nói chung là rất hoàn mỹ.

Thấy Diệp Tuyết, mấy anh chàng cũng hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại cười cười.

Cô gái kia nhìn Diệp Tuyết với ánh mắt tò mò và khó chịu. Nhìn bộ dạng của Diệp Tuyết thì có lẽ đang sống trong ngôi nhà này. Cô gái có vẻ không ưa cô.

Devil lại gần Diệp Tuyết, vuốt vuốt mấy sợi tóc cô, dịu dàng nói:

- Sao lại xuống đây?

Diệp Tuyết đỏ mặt, cúi thấp đầu:

- Tôi tìm chị Lam để hỏi kính của tôi.
- Kính của em ở phòng tôi. – Devil ôn nhu nói.
- Sao lại ở phòng anh?
- Tôi thấy ở trên bàn ăn.
- Ồ.

Devil nhìn dưới chân Diệp Tuyết thấy cô không đeo dép thì cau mày:

- Dép đâu?

Lúc này Diệp Tuyết mới nhìn xuống.

Oái! Sao cô lại xuống đây với dáng vẻ thế này chứ? Xấu hổ quá.

Hôm trước đã bị vậy mà còn không biết rút kinh nghiệm.

- Tôi...vội...quá nên...quên. – Diệp Tuyết ấp úng trả lời.

Devil nắm tay Diệp Tuyết kéo cô lên phòng:

- Lên phòng đi.

Hai người đi bỏ lại các cặp mắt vẫn còn mở to giống như đang xem kịch.

- Thay đổi rồi. – Thái Tiến Long lắc lắc đầu.
- Khó hiểu. – Trần Lâm phụ họa thêm.

Cô gái kia không biết thực sự quan hệ giữa họ là quan hệ gì. Sao lại có những cử chỉ thân mật thế chứ? Chẳng lẽ chỉ trong mấy tháng không ở trong nước mà đã có chuyện rồi ư? Vừa mới về nước là đến đây ngay không ngờ lại chứng kiến cảnh này.

Cô gái hỏi:

- Cô ta là ai? Sao lại ở đây?

Bốn chàng nhìn nhau rồi đồng thanh trả lời một đáp án:

- Người của Devil.

Cô gái mang tên Ngôn Lục Hàm này ngạc nhiên.

Người của Devil? Thật khó tin mà.

Ngôn Lục Hàm không thể tin rằng Devil lại yêu một cô gái như vậy. Bình thường. Chả có nét gì đặc biệt cả. Không hiểu nổi.

Ánh mắt Ngôn Lục Hàm trở nên sắc bén hơn, khuôn mặt lạnh tanh.

Devil về phòng anh lấy kính đưa cho Diệp Tuyết rồi ngồi luôn ở phòng cô.

- Lấy kính làm gì? – Devil cầm lấy quyển sách trên giường Diệp Tuyết giở ra xem. Hóa ra là tiểu thuyết.
- Tôi cần lên mạng một tí.

Diệp Tuyết nhanh chóng mở laptop, truy cập vào diễn đàn trường.

Cô thật sự choáng. Ngay cả anh của cô và Hình Trí ngày hôm đó cũng được đăng lên kèm theo những câu bình luận hết sức “tình cảm”.

Sinh viên trong trường gửi bình luận rất nhiều.

Nào là sinh viên ưu tú của khoa báo chí đã rơi vào lưới tình của thiên tài. Bởi trong trường Diệp Tuyết được nhiều người biết đến qua các bài báo và thầy cô cũng rất quý cô.

Nào là những mối tình trước của thiên tài chưa từng được công khai, chỉ nghe mọi người đồn đại, thế mà lần này lại quá rõ ràng.

Rồi có người còn phao tin rằng Diệp Tuyết mới là bạn gái chính thức trong những người bạn gái của Hình Trí. Đã thế họ còn nói Diệp Tuyết và Hình Trí quen nhau từ khi bắt đầu học đại học.

Diệp Tuyết khóc không nổi. Oan uổng quá mà. Cô chỉ mới nghe danh Hình Trí thôi còn lần chạm mặt đầu tiên là mới mấy ngày trước mà. Chẳng hiểu sao bọn người này có thể phao tin đồn nhảm và thêu dệt mọi chuyện như vậy. Cô còn muốn yên ổn với mấy cô nàng của anh chàng Hình Trí đó.

Diệp Tuyết mãi mê dán mắt vào laptop mà quên mất sự có mặt của Devil ở trong phòng. Đến khi nhận ra thì anh đã ngồi ở sau lưng cô từ lúc nào, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn màn hình laptop của cô.

Cô không biết tìm lỗi nê nào để chui xuống nữa, lại để anh ta xem hết.

Devil không nói gì, khéo môi lại nhếch lên làm cô thấy rùng mình. Anh đút tay vào túi quần, tiêu sái bước ra ngoài phòng cô trong sự im lặng.

Diệp Tuyết gấp laptop lại, tháo kính đặt trên bàn, thở dài một hơi.

Sao dạo này cô lại xui xẻo đến thế chứ? Ở đây đã không được yên mà trên trường còn đồn thổi lung tung. Sinh viên trong trường mà biết cô đang ở cùng với Super Boys chắc phản ứng còn kinh khủng gấp trăm lần so với scandal với Hình Trí. Tưởng tượng đến cảnh tượng đó, cô cảm thấy buồn cười.

Bất chợt Diệp Tuyết nhớ ra cô gái ở dưới phòng khách. Không biết cô ta là ai nhưng Diệp Tuyết cảm nhận được hình như là người của tổ chức và cô ta cũng không thích cô. Cái này là do giác quan thứ sáu của cô mách bảo. Cô nghĩ mình không nên đến gần cô gái này quá nếu không sẽ không được yên.

20. Chương 19

Buổi sáng Diệp Tuyết tỉnh dậy đã nhìn thấy Ngôn Lục Hàm ở dưới phòng khách ăn sáng cùng Super Boys. Cô không nói gì chỉ ngồi xuống bàn ăn, cầm cúi ăn, lâu lâu liếc nhìn thái độ của mấy người kia.

Một lát sau, Ngôn Lục Hàm mới lên tiếng, ánh mắt hướng đến Diệp Tuyết, giọng nói mang theo điều khó chịu:

- Tôi là Ngôn Lục Hàm, chào cô.

Diệp Tuyết đang ra sức ăn, miệng vẫn còn nhai đầy thức ăn đã trả lời nhanh chóng:

- Tôi là Diệp Tuyết.

Ngôn Lục Hàm thăm đánh giá cô gái này. Rõ ràng là bề ngoài cũng bình thường, nhìn kĩ thì có chút dễ thương nhưng...tính cách thì...quá tệ. Tối qua thì bộ dạng lời thôi, giờ thì chẳng để ý tí hình tượng gì mà ăn liên tục. Đó là tất cả những gì mà Ngôn Lục Hàm có thể thấy từ Diệp Tuyết, trong lòng đang rất thắc mắc tại sao Devil lại để cô ta sống trong ngôi biệt thự này.

Diệp Tuyết cũng cảm thấy rằng Ngôn Lục Hàm không ưa cô nên cũng không nói thêm gì nữa.

Mãi đến tối, Super Boys và Ngôn Lục Hàm vẫn chưa về. Rồi đến 8h, Diệp Tuyết lại nhận được điện thoại của Hạ Vũ nói rằng ký túc xá có trộm đột nhập, có mấy phòng bị lục tung lên, và phòng của Hạ Vũ và một cô bạn cùng phòng nằm trong số đó. May là trong phòng cũng không có gì đáng giá, chỉ có một ít tiền bị mất nhưng mọi thứ lại bị rối tung cả lên.

Nghe được tin, Diệp Tuyết vội vàng thay quần áo, nói với chị Lam một tiếng rồi tức tốc đi. Cô nhớ lại lời dặn của mấy anh chàng kia định gọi một vệ sĩ của họ đi cùng cô song lại chẳng thấy một ai cả. Hỏi chị Lam thì mới biết bọn họ đi bảo vệ Super Boys hết rồi, hôm nay họ có một show ngoài trời nên vệ sĩ đi bảo vệ họ.

Diệp Tuyết đành phải đi một mình thôi, chắc không xui xẻo đến mức bị tên sát nhân đó bắt được chứ?

Tối phòng của Hạ Vũ trong ký túc xá thì Diệp Tuyết nghe Đinh Nhi luyện thuyên một hồi không ngớt, còn Hạ Vũ thì ỉu xiu. Giúp Hạ Vũ và cô bạn Hải Như cùng phòng dọn dẹp lại đồ đạc trong phòng thì cũng đã

9h rồi. Diệp Tuyết nhanh chóng rời khỏi ký túc xá của trường. Hạ Vũ và Đinh Nhi muốn đưa cô về nhưng cô nói không cần, một mình có thể về được.

Nói thì nói vậy chứ Diệp Tuyết cũng hơi lo lo vì trên đường đi về phải đi qua một con đường hơi vắng vẻ.

Trời tối lại không đeo kính nên Diệp Tuyết vừa đi vừa nhìn chăm chú xung quanh. Con đường này vắng đến nỗi không thấy một bóng người đi lại. Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Diệp Tuyết rùng mình. Hình như cô cảm nhận được có điều gì đó không ổn nhưng vẫn không thể nào biết được là chuyện gì.

Tại sao giác quan thứ sáu của cô ngày càng kém trong thời gian gần đây vậy chứ? Đôi khi giống như cô đã mất đi khả năng này.

Cảm giác lo sợ cứ bủa vây lấy Diệp Tuyết. Cô quyết định lấy điện thoại ra, nhưng, gọi cho ai đây? Hạ Vũ? Đinh Nhi? Hay là Devil?

Chẳng hiểu sao cô lại quyết định nhấn số máy của Devil.

Điện thoại chưa được kết nối thì như có một ai đó đã đứng đằng sau Diệp Tuyết từ lúc nào. Cô cảm nhận được sự có mặt của người đó.

Diệp Tuyết hít thở thật sâu, nắm chắc điện thoại, quay lại đằng sau.

Cô giật nảy mình, điện thoại cũng rớt xuống khi nhìn thấy người đó.

- Sao chưa về? – thanh âm nhẹ nhàng mang theo ngữ khí trách móc của Devil.

Diệp Tuyết đưa một tay lên vuốt vuốt ngực, khe thở ra.

Devil cười xuống nhặt điện thoại đưa cho Diệp Tuyết. Cô vừa nhận điện thoại vừa hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Tìm em. – Devil trả lời nhẹ nhàng, đôi mắt đen lạnh lùng nhưng có chút quan tâm nhìn cô.

Diệp Tuyết chưa kịp hỏi tại sao anh lại biết cô ở đây thì đã bị anh nắm tay kéo đi.

Gió rất lạnh nhưng Diệp Tuyết lại thấy rất ấm áp bởi vì bàn tay anh đang nắm rất chặt tay cô mà vẫn không buông. Ban đầu cô có kháng cự nho nhỏ, sau đành bất lực để anh làm gì thì làm. Tuy vậy, trong lòng cô lại nhen nhóm một cảm giác an toàn và hạnh phúc. Cô không biết bản thân đang muốn cái gì nữa.

Hai người vẫn đi bộ trên con đường đó vì nó nằm gần khuôn viên trường và đường khá nhỏ nên không được phép lái xe vào.

Được nữa chừng Diệp Tuyết hắt xì, ho vài tiếng, bàn tay còn lại ôm lấy bả vai, dường như rất lạnh.

Thấy người cô đang run lên vì lạnh, lai ăn mặc phong phanh thế này, Devil thấy nhói nhói tim.

Anh trách móc nhẹ nhàng:

- Áo khoác đâu?

Diệp Tuyết lúc này mới nhớ ra mình đã để quên áo khoác ở phòng ký túc xá. Cô đáp lại ngay:

- Để quên ở chỗ bạn.

Nói xong cô lại hắt xì vài lần nữa.

Anh cởi áo ngoài khoác lên người cô rồi nói:

- Em bị cảm rồi. Chờ ở đây, tôi đi mua thuốc.

Diệp Tuyết ngoan ngoãn gật đầu không hề do dự. Cô nhìn theo bóng anh đang mất dần trong bóng tối. Hình như ở gần đây cũng có một tiệm thuốc, đi chưa đầy 5 phút là tới, có lẽ anh tới đó.

.....

Quả đúng như vậy, chỉ khoảng 4 phút sau, anh đã quay lại chỗ cũ. Thế nhưng...Diệp Tuyết lại biến mất.

Anh nhìn xung quanh mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Rút điện thoại trong túi, anh gọi cho cô nhưng chỉ nghe được giọng nói của nhân viên tổng đài rằng hiện không liên lạc được.

Anh sốt ruột chạy khắp nơi quanh con đường tìm cô. Cảm giác bất an, lo lắng như xâm chiếm cả con người anh, nó ngày càng lớn dần khi anh không thể tìm ra một chút dấu vết nào của cô.

Đường như anh muốn nổi điên lên. Điện thoại bị ném một cách dã man xuống đường. Về bình tĩnh, lạnh lùng của thường ngày đã không còn, giờ đây chỉ còn lại một Devil nổi nóng, khó chịu.

Anh chỉ mới đi chưa đầy 5 phút, trở lại đã không thấy cô đâu.

Cô giống như 10 năm trước đây, khi đó anh 17 tuổi, từ Mĩ trở về tìm cô và cô đã biến mất khỏi cuộc đời anh không một chút tin tức.

Lẽ ra 13 năm trước, anh không nên rời khỏi cô để qua Mĩ.

Lẽ ra lúc này anh đừng đi mua thuốc, đừng để cô một mình hoặc giả có mua thì đưa cô đi cùng.

Anh lúc nào cũng muốn tốt cho cô nhưng cuối cùng lại thành ra làm hại cô. Anh thấy bản thân thật đáng hận. Cô mà có chuyện gì thì anh sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân, không thể nào...

Bất chợt chân anh dẫm phải một thứ gì đó. Anh cúi xuống, nhặt lên. Là điện thoại, điện thoại của cô. Sao nó lại rơi ở đây? Trước mặt anh là một tòa nhà đã cũ, có vẻ là đang bỏ hoang.

Chẳng lẽ...cô đã bị ai bắt đi?

21. Chương 20

Trên sân thượng của tòa nhà bỏ hoang, Diệp Tuyết đang bị trói hai tay hai chân, bộ dạng nhìn rất tẻ nhạt. Cô cố gắng dùng chút sức lực yếu ớt để cử động. Bởi vì khi này bị đánh sau gáy, bị ngất đi nên dường như cô chẳng còn sức mấy. Và kẻ đã đánh cô và đưa cô đến đây, không ai khác, là tên sát nhân bệnh hoạn. Cái miệng của Thái Tiến Long thật xui xẻo mà, không ngờ hẳn lại tìm bắt cô thật.

Tên sát nhân có vẻ rất phấn khích trước sự giãy giụa không yên của Diệp Tuyết. Hắn tiến lại gần cô, rất gần. Hắn đưa bàn tay dơ bẩn vuốt ve khuôn mặt cô. Cô lắc đầu liên tục, cố hết sức tránh xa hắn ra nhưng cũng vô ích.

Hắn ngồi xổm ngay trước mặt cô, vẻ mặt nhìn kinh tởm vô cùng. Bất chợt hắn cười to.

- Mà nhìn cũng không tồi nhỉ...ha ha...

- Kinh tởm! – Diệp Tuyết tức giận hét lên.

- Ha ha... - Hắn vẫn cười không ngớt – Được! Tao sẽ ày biết thế nào là kinh tởm...ha ha...

- Anh...anh...muốn làm gì? – Diệp Tuyết hơi hoảng sợ, lùi lùi về phía sau nhưng lại chạm phải tường.

- Làm gì à? Tao sẽ ày hưởng cảm giác vui sướng trước khi chết...ha ha...

Không gì có thể diễn tả tên sát nhân lúc này. Thật gớm ghiếc!

Nói là làm, hắn đưa tay đập vào người Diệp Tuyết. Bị trói nên cô chỉ biết cách giãy giụa liên hồi, tránh không cho hắn chạm vào cô.

Tên sát nhân càng khoái chí trước sự kháng cự vô ích của cô, hắn dùng tay xé rách tay áo khoác mà Devil đã mặc vào cho cô. Cánh tay trắng ngần lộ ra. Và dần dần hắn thô bạo xé tan tành áo khoác, rồi lại ra tay với chiếc áo thun của cô.

Hai hàng nước mắt chảy ra. Diệp Tuyết thấy sợ hãi vô cùng. Chẳng lẽ cô lại bị tên sát nhân điên cuồng này...cường hiếp ư? Không...không thể thế được...

Trang Thiên Hạo! Anh mau xuất hiện đi...

Trong đầu cô lại hiện lên hình dáng của Devil. Tại sao lúc nào gặp nguy hiểm, người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Devil chứ? Từ khi nào mà anh đã chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng cô, cô cũng không biết nữa. Cô chỉ biết anh đã ở trong tim cô rồi.

Nước mắt lại không ngừng chảy xuống....

Cô nhắm mắt lại nhưng vẫn một mực chống lại tên sát nhân.

Không biết là từ lúc nào cô không còn cảm nhận được sự đáng sợ của hắn nữa, bàn tay bẩn thỉu của hắn cũng không còn thô bạo trên người cô. Đến lúc cô mở mắt ra nhìn thì mình đã được một người cúi xuống bế lên, còn ôm cô rất chặt nữa.

Là Thiên Hạo...là anh ấy.

Anh đã đến rồi...

Cô không tự chủ được, lại tiếp tục khóc, đôi tay ôm lấy cổ anh và khóc như một đứa trẻ, làm ướt hết cả áo anh.

Tên sát nhân bị Devil đánh cho thảm hại và bị còng ngay chỗ lan can, đôi mắt oán hận chăm chăm nhìn Devil đã ôm lấy Diệp Tuyết.

Anh bế cô ra khỏi tòa nhà, đi một đoạn khoảng chừng 5 phút đến nơi anh đỗ xe. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên ghế phụ lái, còn anh vòng ra phía cốp xe, lấy một cái áo khoác anh hay bỏ trong đó rồi mở cửa xe, ngồi trước vô lăng.

Anh ngồi lại gần Diệp Tuyết, khoác áo vào cho cô, áo thun của cô đã bị rách mất một ít rồi. Anh cảm nhận được người cô vẫn đang run lên.

Anh kéo cô vào lòng mình, ôm thật chặt như sợ không đủ ấm để khiến cô bớt run.

- Không sao rồi. – giọng anh dịu dàng hẳn.

Phải, không sao rồi, dù gì cô cũng đã không có chuyện gì.

Diệp Tuyết vòng tay ôm lấy hông anh, lại khóc nữa. Cô nói trong nghẹn ngào:

- Em sợ lắm...

Anh ôn nhu vuốt tóc cô:

- Có anh ở đây.

Diệp Tuyết yên tâm, từ từ nhắm mắt lại. Cô cứ ngỡ bản thân sẽ xảy ra chuyện nhưng anh lại đến kịp lúc, đến cứu cô nguy hiểm. Cô thật sự rất cảm động.

Bản thân cô trước đây vì không muốn nghĩ rằng mình đã yêu anh nên đã tự giấu người giấu mình, cố làm ra vẻ ghét anh. Giờ đây, cô thật sự đã có cảm giác mình yêu lại một lần nữa từ sau khi yêu Tạ Nhất Viễn và lần này cảm giác mạnh mẽ hơn rất nhiều, không tỉnh lặng như lúc đó. Cô thật sự đã yêu anh thật rồi.

Thấy cô dần chìm trong giấc ngủ, anh từ từ để cô tựa vào ghế, định rút điện thoại ra thì chợt nhớ cả điện thoại anh và cô đều đã tan tành. Anh mở cửa xe, đi ra trạm điện thoại gọi cho ai đó, hình như là bảo họ tới bắt tên sát nhân kia. Xong xuôi, anh lái xe đưa cô về nhà.

Anh cứ tưởng đến đón cô về nhà sẽ không có chuyện nguy hiểm. Vậy mà...mọi chuyện vẫn xảy ra...

Sau khi biểu diễn, anh về nhà thì nghe nói cô tới nhà bạn ở ký túc xá trong trường. Vì đã biết rõ trường học ở đâu, anh liền nhanh chóng lái xe tới đó. Gần đó không cho đỗ xe nên anh đỗ xe ngoài đường lớn, đi bộ vào con đường nhỏ dẫn đến trường. Cuối cùng lại gặp cô ngay trên đường đó. Thấy cô không mặc áo khoác, dáng vẻ run rẩy còn pha chút lo sợ của cô, anh rất đau lòng, thậm chí trách cô sao ngốc quá, không chịu gọi điện nói với anh một tiếng, anh sẽ thu xếp mọi việc để chở cô đi.

Cô bị cảm, hắt xì liên tục. Anh cởi áo khoác mặc cho cô, còn lo lắng đến mức chạy đi mua thuốc cho cô. Thế nhưng khi trở lại thì cô đã biến mất.

Chúng kiến cảnh cô bị tên khốn kia ức hiếp, anh rất muốn bấm vào hấn ra, muốn giết chết hấn ngay, giết kẻ đã khiến cô hoảng sợ mà khóc một hồi.

Nhưng...

Anh lại có một suy nghĩ vô cùng quái dị...

Có phải anh nên cảm ơn tên khốn kiếp đó không? (^ ^)

Nhờ có hấn gây chuyện mà cô mới ngoan ngoãn ở trong lòng anh, ôm anh, không gay gắt với anh nữa.

Haizzz,...anh đúng là biến thái mà.

22. Chương 21

Cuối cùng trời cũng sáng.

Đôi mắt của Diệp Tuyết vừa mở ra đã nhìn thấy mấy cặp mắt nhìn chăm chăm mình. Ngay lập tức cô ngồi bật dậy.

Đinh Nhi lao ngay vào Diệp Tuyết hỏi dồn dập:

- Tiểu Tuyết, cậu không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Tiểu Tuyết, cậu mau trả lời đi chứ.

Cô nàng này chả thay đổi tí gì cả, mồm miệng vẫn lia chia như thường.

- Cất! Lý Đinh Nhi! Cậu bị điên à? Mới sáng sớm đã đến làm phiền người ta. Còn các anh, sao lại ở đây?

- Diệp Tuyết nóng nảy hết lên.

Mấy anh chàng trong Super Boys nhìn nhau, chẳng nói gì hết. Hạ Vũ vẫn im lặng quan sát từng cử chỉ của Diệp Tuyết nhưng đôi khi ánh mắt của cô vẫn dừng lại trên người Hoàng Tuấn bởi vì cô cảm nhận được anh đang chú ý đến cô.

Vừa đúng lúc đó thì Devil từ ngoài đi vào, mang theo nước và thuốc gì đó. Anh tỏ vẻ không hài lòng khi thấy nhiều người đang ở trong phòng như vậy. Thấy anh tới, ai cũng biết ý mà lùi ra cho anh đi lại giường.

- Uống thuốc đi.

Devil nhẹ nhàng đỡ lấy Diệp Tuyết, đưa viên thuốc cho cô.

- Thuốc gì vậy?

- Cảm.

Diệp Tuyết nhận lấy viên thuốc rồi uống rất nhanh.

Devil quay sang những người kia nói:

- Mọi người có thể ra ngoài.

Cái câu đuổi người trắng trợn này của anh làm ai cũng khó chịu nhưng không thể làm gì khác, đành phải nghe lời mà đi ra.

Devil ngồi ngay trên giường bên cạnh Diệp Tuyết, bàn tay to lớn đưa lên vén sợi tóc ở trước mặt cô.

- Khỏe chưa?

Diệp Tuyết ngoan ngoãn gật đầu sau đó còn nói thêm:

- Cảm ơn anh.

- - Devil nhìn cô như muốn hỏi tại sao.

- Nếu không có anh, em sẽ bị...bị tên sát nhân đó...- lời chưa kịp nói hốc mắt đã đỏ lên, cảnh tượng đêm qua lại như một thước phim hiện rõ trong đầu cô.

- Ngốc quá. – Anh kéo tay cô để cô ngã vào lòng anh, đầu cô nép vào ngực anh. Lòng ngực anh rất ấm áp, mang đến cho người khác cảm giác bình an.

Anh đau lòng nhìn những giọt nước mắt lại cứ rơi trên khuôn mặt cô, thấm ướt cả áo anh.

Khốn kiếp! Tên khốn kia dám làm cho cô khóc như thế này, thật không thể tha thứ!

- Thiên Hạo...em có thể gọi anh như vậy không? – cô nghẹn ngào nói, tay vòng qua ôm lấy anh.

Anh không trả lời, chỉ nhẹ vuốt tóc cô coi như một lời đồng ý.

- Thiên Hạo, em xin lỗi, mấy ngày trước em vẫn luôn gay gắt với anh, vẫn luôn nghĩ anh là người xấu, vẫn...

- Không cần nói nữa. – Anh cắt ngang cô, đôi tay càng siết chặt cô vào lòng, ôn nhu nói – Anh hiểu. Đừng nhắc đến chuyện này nữa.

Diệp Tuyết mỉm cười hạnh phúc. Lát sau lại ngẩng đầu lên, giọng nói mang chút nghi hoặc:

- Ngôn Lục Hàm là ai vậy? Bạn gái anh à?

Anh bật cười trước vẻ mặt lúc này của cô. Có phải cô đang ghen không? Dấm chua hình như bốc lên rồi.

Anh cốc đầu cô một cái rất nhẹ:

- Không phải. Là người của tổ chức.

- Người của tổ chức? Là một trong hai cô gái của tổ chức ư?

Anh gật đầu đáp lại.

- Giác quan thứ sáu của em sao không cảm nhận được điều này? – anh hỏi.

Diệp Tuyết ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời:

- Em cũng không hiểu. Đạo này giác quan thứ sáu của em hình như không hoạt động nữa, chẳng linh cảm được gì hết.

Điều Diệp Tuyết nói không nằm ngoài suy nghĩ của Devil.

Sư phụ của Devil, người đã dạy võ thuật cho anh đã từng nói anh là một người có nhiều năng lực đặc biệt. Nếu một ai đó mà mang dòng máu của anh dù chỉ một chút thì cũng sẽ bị ảnh hưởng và có thể người đó sẽ có một khả năng nào đó khác người. Tuy nhiên, khi người đó tiếp xúc nhiều với anh thì khả năng đó sẽ tự động biến mất. Ngay cả anh cũng không tin nổi nhưng giờ đây Diệp Tuyết là một minh chứng rất rõ ràng. Năm cô 10 tuổi bị trúng đạn chính anh đã truyền máu cho cô và từ đó dòng máu của anh đang chảy trong người cô. Và có thể sau đó cô đã có giác quan thứ sáu. Rất khó tin nhưng lại là sự thật.

Thấy Devil đang suy nghĩ chăm chú, Diệp Tuyết ngồi thẳng dậy, thoát ra khỏi vòng ôm của anh nhưng tay Devil vẫn đặt ở ngang eo cô:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Devil lắc đầu không nói. Diệp Tuyết định nói thêm thì điện thoại của Devil rung mạnh.

Anh không ngần ngại rút ra nghe ngay trước mặt cô.

“A lô”

“....”

“Bang Hắc Long? Sản xuất ma túy?”

“.....”

“Tôi biết rồi.”

Tít tít.....

Diệp Tuyết tò mò nhìn anh. Hình như có chuyện gì đó, sắc mặt anh không được tốt. Cô nắm chặt bàn tay anh, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Devil nâng bàn tay cô lên trước mặt anh, khẽ hôn nhẹ một cái:

- Cũng không có gì. Hắc Long – một bang nổi tiếng ở đây luôn chống đối tổ chức. Ngược lại với những hành động của tổ chức, bọn chúng chỉ biết giết người, buôn bán ma túy. Lần này tổ chức nói đã phát hiện nơi bọn chúng sản xuất ma túy và cần bọn anh đến tìm hiểu.

Im lặng cả nửa ngày Diệp Tuyết mới lên tiếng:

- Em...có thể đi cùng anh không?

- Không sợ?

- Không. Dù gì cũng có anh mà, với lại chỉ là tìm hiểu thôi, chắc sẽ không có chuyện gì, đúng không? Anh cho em đi đi. – Diệp Tuyết bắt đầu ra giọng nài nỉ.

- Được. Em không đi thì ai hầu hạ anh.

Nghe câu đầu thì vui phải biết nhưng câu sau thì...

Thiên Hạo, anh không cần phải quá đáng vậy chứ. Mặc kệ, dù sao cũng được đi, ngu sao mà không chịu.

Rồi sức nhớ ra không biết phải đi đâu, Diệp Tuyết ôm lấy cánh tay anh hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Tỉnh B.

- Cũng xa nhỉ? Chờng nào thì đi?

- Tối nay.

- Hở? Sao nhanh vậy? Tại sao lại đi buổi tối?

- Càng sớm càng tốt, tránh sự chú ý.

Diệp Tuyết không hỏi thêm gì nữa.

Cả ngày cô nằm trong phòng chơi, chẳng muốn đi đâu nữa. Đến tối thì thu dọn một ít đồ đạc để đi trong mấy ngày rồi sang phòng Devil giúp anh xếp đồ luôn.

Tỉnh B là một vùng quê, có thể nói nơi này rất hẻo lánh. Vì vậy muốn đến đó thì tốt nhất là nên đi tàu lửa. Máy bay thì không có chuyến nào tới đó, đi máy bay riêng thì sẽ làm kinh động đến người khác. Đường cũng khá xa nên đi xe hơi sẽ khó khăn. Xe lửa là phương tiện khả quan nhất. Devil đã cho người đặt mấy vé ở toa hạng nhất rồi, chỉ cần chuẩn bị xong là có thể đi.

23. Chương 22

Bây giờ đã là 10h đêm, chuyến xe lửa vừa mới khởi hành. Lần này thì Trần Quân và Hoàng Tuấn không cần phải đi, hai người sẽ ở lại thành phố để tránh bị nghi ngờ. Chuyến đi này còn có Ngôn Lục Hàm và Hiểu My đi cùng.

Diệp Tuyết ngồi ngay bên cạnh Devil trong toa hạng nhất. Dù gì cũng là buổi tối nên Diệp Tuyết rất buồn ngủ. Cô dựa đầu vào vai Devil ngủ ngon lành, khóe môi còn ỉn chứa nụ cười vui vẻ. Devil khẽ vén mấy sợi tóc dài của cô lên, mỉm cười dịu dàng nhìn cô.

Một người con gái ngủ rất thoải mái.

Một người đàn ông chăm chú nhìn cô.

Khung cảnh này mang đầy mùi vị hạnh phúc.

Khi tới nhà nghỉ ở tỉnh B cũng đã 2h sáng. Mọi người sắp xếp phòng. Dĩ nhiên là con gái ở chung, con trai ở chung. Nhưng chỉ có mình Devil là một mình một phòng vì từ trước tới giờ anh không muốn ở cùng phòng với ai cả, dù là người thân trong nhà. (chỉ trừ một người mà ai cũng biết là ai)

Nơi này xung quanh rất nhiều đồi núi, hơi ẩm u. Có thể vì là một nơi vắng vẻ nên bang Hắc Long mới có thể tận dụng để sản xuất cái thứ chết người kia. Không khí ở đây rất lạnh, lạnh thấu xương.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong thì mọi người thay phiên nhau đi tắm vì ở nhà nghỉ nhỏ tí này chỉ có một cái nhà tắm dùng chung.

Devil, Thái Tiến Long và Trần Lâm tắm rửa sạch sẽ trước rồi ra ngoài thám thính, chỉ còn 3 cô gái ở lại.

Diệp Tuyết là người tắm cuối cùng và cũng là người xui xẻo. Đến khi cô đi tắm thì hệ thống nước nóng của nhà nghỉ đã bị hỏng, chưa kịp sửa được. Chẳng hiểu sao trước đó ai tắm cũng không có việc gì, ngay cả Hiểu My là người tắm vừa nãy cũng thế, đến khi Diệp Tuyết tắm thì lại như vậy. Thời tiết lạnh cóng như thế này mà tắm nước lạnh thì sao chịu nổi chứ.

Hiểu My khuyên Diệp Tuyết nên chờ người ta sửa xong hệ thống nước hay là để cho họ nấu nước nóng xong hãy tắm nhưng Diệp Tuyết không chịu, một mực muốn tắm ngay bây giờ để còn đi ngủ, cô thật sự rất mệt. Vả lại sức khỏe của cô rất tốt, chắc không bị sao, chỉ là tắm nước lạnh thôi mà.

Song, không phải lúc nào cũng như Diệp Tuyết nghĩ. Sau khi tắm nước lạnh trong hoàn cảnh khắc nghiệt thế này thì không tránh khỏi cả người cô run lên, hắt xì liên tục, hai bàn tay đỏ ửng do quá lạnh. Giờ này đã là 4h sáng, nghe chủ nhà nghỉ nói vào thời gian sáng sớm vậy là lạnh nhất trong ngày.

Hối hận cũng không kịp, chẳng nào cũng đã tắm xong rồi.

Diệp Tuyết ngày càng khinh bỉ bản thân, sức đề kháng yếu hơn trước rất nhiều rồi.

Ngôn Lục Hàm và Hiểu My đã đi ngủ rồi. Diệp Tuyết nghĩ mình không nên ngủ cùng phòng với họ, kéo lại lấy bệnh cho họ. Mà nhà nghỉ nhỏ này đã hết phòng rồi. Vậy là cô quyết định qua phòng của Devil để ngủ, anh cũng đã ra ngoài rồi, chắc lâu mới về.

Diệp Tuyết lạnh cóng chân tay nhanh chóng chạy đi mượn chìa khóa phòng của Devil rồi qua phòng anh ngay. Cô nằm ngay trên giường cuộn mình trên chăn mà vẫn không bớt lạnh mấy.

Devil đã đi bao lâu rồi nhỉ? Hình như 1 tiếng rồi.

Nằm một lát, Diệp Tuyết thấy mình nên nhắn với anh một tiếng chuyện mình ở phòng anh, lỡ lúc anh về cô vẫn còn ở đây thì hơi kì.

Nghĩ là làm. Diệp Tuyết rút điện thoại mà anh mới mua cho cô vì cái kia đã bị hỏng lúc bị tên sát nhân bắt. Lúc đầu, cô không muốn nhận nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không có gì to tát, chỉ là một cái điện thoại. Có lẽ Devil biết trước cô sẽ không dễ dàng nhận nên anh chỉ mua loại không quá đắt tiền, gần như là bằng cái cũ của cô.

“Em ngủ ở phòng anh.”

Chỉ mấy chữ vậy thôi, Diệp Tuyết nhấn nút gửi đi, môi mỉm cười.

“Cạch!”

Tiếng mở cửa phòng vang lên. Từ lúc nhận được tin nhắn của Diệp Tuyết, anh hơi ngạc nhiên. Tại sao cô lại muốn sang phòng anh ngủ chứ? Cô không phải là loại người không thích ngủ cùng người khác.

Anh cùng Thái Tiến Long và Trần Lâm xem xét mọi nơi, cuối cùng cũng phát hiện xưởng sản xuất của bang Hắc Long nên vội trở về, không ở đó lâu. Ai cũng muốn về nhà nghỉ để ngủ một giấc cho khỏe, việc còn lại giao cho tổ chức.

Cũng đã gần 6h sáng rồi.

Nhìn cô ngoan ngoãn ngủ trên giường, anh cảm thấy hài lòng. Ngay sau đó vài giây lại nhắm mắt, sắc mặt kém hẳn.

Khuôn mặt cô lúc đang ngủ tuy là dễ chịu nhưng rõ ràng là rất nhột nhạt.

Anh lo lắng tiến lên giường, lại gần, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô.

Rất lạnh!

Anh biết thời tiết đang rất lạnh nhưng sao cô lại lạnh như vậy? Anh vừa mới từ ngoài vào cũng không như vậy.

Anh đau lòng nằm xuống cạnh cô, từ từ kéo cô lại sát người anh, đưa tay ôm lấy cả người cô vào trong lòng anh.

Cảm nhận được hơi ấm quanh mình, không còn lạnh như lúc nãy, Diệp Tuyết khẽ giãy, đôi mắt to tròn mở ra.

Là anh.

Anh thật sao?

Diệp Tuyết giơ tay chạm nhẹ vào mặt anh, cô cứ tưởng mình đang mơ.

- Sao thế? – Devil hỏi, giữ lấy tay cô.

Diệp Tuyết bất ngờ, quá bất ngờ.

- Anh...về rồi ư? Từ lúc nào vậy? – Cô nhận thấy khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần. Không phải. Chỉ cách nhau chưa đầy 1 cm.

- Mới thôi.

- Sao không gọi em dậy?

Nhìn bộ dạng có vẻ ngượng ngùng của cô, anh khẽ cười, điềm đạm trả lời:

- Không muốn đánh thức em.

- Công việc sao rồi? – Cô chuyển sang chủ đề khác.

- Rất tốt.

Câu trả lời của anh khiến cô không biết hỏi gì thêm nữa. Cả hai rơi vào im lặng.

Anh phá tan không khí, hỏi cô:

- Vì sao cả người em lại lạnh như vậy?

- À, là do em tắm nước lạnh nên bị cảm lạnh. – Cô vô tư nói mà quên không để ý về mặt cau có của anh. Cô đành chữa cháy nói thêm – Nhẹ thôi, không sao cả, em đỡ rồi.

Anh nghĩ chắc chắn là cô không muốn lấy bệnh ọi người nên muốn ngủ một mình ở đây. Thật ngốc mà.

Tuy trong phòng không bật đèn lớn nhưng ánh sáng của đèn ngủ nhỏ cũng giúp anh nhìn thấy bàn tay đỏ lựng của cô. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô xoa xoa trong bàn tay ấm áp của mình, giọng nói có phần trách móc:

- Còn nói không sao? Tay đã như thế này rồi...

Cô cười trừ, không dám nói gì thêm.

- Lần sau không được tắm nước lạnh nữa.

- Là do hệ thống nước nóng mà. – Cô còn cố biện minh cho sự cứng đầu của mình.

- Vậy thì tắm cùng anh.

Ặc ặc...Sao anh có thể nói ra câu này dễ dàng thế chứ? Thật không chịu nổi mà...

- Anh.....đừng đùa nữa.

Mặc cho cô đang run rẩy nói, anh vẫn thản nhiên như không có gì.

- Anh không đùa. Là thật.

Quá hiểu rõ con người anh nên cô không muốn cãi thêm nữa, kéo lại bị dội nước lạnh.

Nhưng...gần như thế này khiến cô hơi...xấu hổ.

Anh đang nằm trên giường cùng với cô, lại còn gần đến thế nữa. Vậy chẳng khác gì...vợ chồng rồi..

Aizzz,...cô đang suy nghĩ cái gì thế?

Anh bật cười trước bộ dạng tự đập đầu mình của cô. Anh nắm chặt tay cô, đặt trước ngực anh, hôn nhẹ lên trán cô rồi từ từ chuyển xuống môi cô, đặt lên một nụ hôn kéo dài rất dịu dàng, ôn nhu. Mỗi một lúc anh mới rời khỏi môi cô, cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân.

Cô cảm thấy cả người đang nóng lên vì nụ hôn của anh, là nụ hôn đầu tiên của anh với cô. Hơi thở nóng ấm của anh...phảng phất bên cô...

- Em...anh... - Cô ấp úng không biết nói gì nên đành hỏi bừa một câu gì đó – Anh định ngủ ở đây ư?

- đương nhiên.

Nhưng không ngờ tới anh lại nói vậy. Chẳng lẽ cô về phòng của cô à?

- Vậy em về phòng mình.

Lời vừa nói xong, chưa kịp hành động đã bị anh giữ chặt, ôm cô vào lòng mình.

- Không cần. Em ngủ với anh.

Hơ? Ngủ với anh? Cô không nghe lầm chứ? Sao...sao...?

- Nhưng chúng ta không...

Không thể tiến triển nhanh thế được!

- Không làm sao? Tiểu Tuyết,...em đang ngại?

Thừa nhận ư? Không...còn lâu cô mới dám thừa nhận.

- Không! Ngại gì chứ, em không ngại! – Lại cái tính bốc đồng, hiếu thắng nên cô mới cao giọng đến thế.

- Vậy thì được. Ngủ thôi.

Anh không thèm để ý cô mà đem cô ở trong lòng mình, để đầu cô áp vào ngực anh.

Dù là hơi ngượng, cô vẫn thấy ấm áp và hạnh phúc làm sao? Trong lòng vẫn thấy vui sướng lạ kì. Cô có thể nghe được tiếng tim đập của anh...rất rõ ràng...Nhưng liệu chỉ là ngủ không? Sẽ không có chuyện gì xảy ra đấy chứ?

Thấy cô vẫn không chịu ngủ mà mắt cứ mở to như đang lo lắng điều gì đó. Anh nhếch môi nói:

- Yên tâm. Anh sẽ không làm gì em.

Anh dĩ nhiên là biết cô đang sợ cái gì. Thật sự anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có chuyện gì, anh muốn cô yên tâm mãi mãi ở bên cạnh như lúc này đây.

Mặt cô thì đỏ bừng.

Xấu hổ vì nghĩ bậy bạ nên cô im lặng, vòng tay qua ôm lấy anh, nhắm mắt lại. Cô biết anh sẽ giữ lời, cô rất tin tưởng anh – người mà cô đã yêu.

Hai người cứ thế mà ôm nhau ngủ, cực kì “trong sáng”.

24. Chương 23

Vì cả buổi ai cũng mệt nên ngủ đến tầm 9h, mọi người mới bắt đầu dậy.

Hiếu My quan tâm hỏi Diệp Tuyết tại sao tối qua không về phòng ngủ, rồi còn hỏi là cô bị cảm do tắm nước lạnh phải không. Diệp Tuyết chẳng biết trả lời thế nào nên chỉ lắc đầu cười trừ. Còn Ngôn Lục Hàm thì có vẻ không hài lòng khi thấy Devil và Diệp Tuyết lúc nào cũng ở bên nhau.

Mọi người rủ nhau ra ngoài ăn tí gì đó. Devil muốn giải quyết chuyện gì đó nên vẫn ở lại trong nhà nghỉ, nói sẽ ra sau.

Đúng như anh nghĩ, anh chỉ vừa mới về phòng thì Ngôn Lục Hàm đã “vác xác” đi vào sau anh. Cô ta dịu dàng nói:

- Devil, anh không muốn ăn ư? Hay em gọi thức ăn mang vào phòng cho anh nhé?

Devil chẳng thèm trả lời câu hỏi của Ngôn Lục Hàm, anh lãnh đạm đi đến bên cửa sổ, kiên nhẫn lên tiếng:

- Là em đúng không?

Ngôn Lục Hàm cảm thấy chột dạ. Anh nói thế là có ý gì? Cô ta tiếp tục giả ngơ:

- Anh nói gì? Em không hiểu.

- Hệ thống nước nóng. – Devil thật sự rất muốn tát cho cô ta bết giả vờ đi.

Ngôn Lục Hàm bắt đầu nghi ngờ. Lẽ nào anh đã biết?

- Em không biết anh muốn nói gì?

Devil nhếch môi, ánh mắt sắc lạnh khiến Ngôn Lục Hàm hơi sợ hãi.

- Không biết? Ai làm hỏng hệ thống nước nóng?

- Chẳng phải nó tự hỏng sao? – Ngôn Lục Hàm tiếp tục “ngây thơ”.

- Em đừng tưởng tôi không biết. Cái này là của ai?

Devil lấy từ trong túi quần ra một chiếc kẹp tóc. Nếu không phải sáng nay anh tình cờ đi qua chỗ người ta sửa lại dây nối ở hệ thống nước nóng thì sẽ không phát hiện ra thứ này và cũng không biết cô ta đã làm đứt dây của hệ thống. Không ngờ cô ta lại cố tình làm thế để hại Tiểu Tuyết của anh.

- Em....em..Devil, em rất yêu anh....Anh không biết ư?

Ngôn Lục Hàm lại đi nói sang một việc khác, chỉ mong sao tình cảm của mình có thể khiến anh bỏ qua chuyện này...và hơn nữa là chấp nhận cô ta. Thật sự cô ta có gì không tốt. Rõ ràng là xinh đẹp, thông minh hơn Diệp Tuyết, cô ta lại là thành viên của tổ chức. Như vậy mà anh lại đi lựa chọn cái người không biết tốt xấu kia.

- Vì thế...cô muốn hại Diệp Tuyết? – Devil lạnh lùng mở miệng.

- Devil!

Ngôn Lục Hàm tiến sát lại gần anh, to gan tay đưa ra ôm lấy hông anh, dựa đầu vào ngực anh cũng không dám nhìn anh, nước mắt ngấn nước mắt dài chảy ra.

Anh không nói gì cũng không có hành động gì là muốn đẩy Ngôn Lục Hàm ra khỏi mình.

Diệp Tuyết không ngờ lại được nhìn thấy cảnh Ngôn Lục Hàm ôm người yêu của cô rất tình cảm. Cô chỉ để quên điện thoại nên quay lại lấy...vậy mà lại được xem kịch hay thế này.

Ban đầu cô có hơi mất bình tĩnh, hơi khó chịu, hốc mắt hình như bắt đầu đỏ, trong đầu có chút hỗn loạn.

Sau đó, cô lại cười. Rõ ràng trong tình huống này chỉ mình Ngôn Lục Hàm chủ động, còn anh thì vẫn đứng im đó, tay vẫn để trong túi quần, làm sao cô có thể nghi ngờ anh chứ? Nhưng tại sao anh lại không đẩy

cô ta ra? Hành động như vậy là có ý gì? Mặc dù rất tin tưởng anh, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Ngôn Lục Hàm đã nhận ra sự có mặt của Diệp Tuyết ở ngoài cửa phòng. Lợi dụng lúc này, cô ta càng cố ôm Devil chặt hơn, ra vẻ đáng thương hơn, cốt để cho Diệp Tuyết ghen mà đau lòng rồi sẽ dẫn đến chia tay.

Diệp Tuyết cũng biết là cô ta đã thấy mình. Thái độ của Ngôn Lục Hàm càng chứng tỏ cô đã nghĩ đúng.

Thật nực cười!

Được thôi, cô ta đã muốn cô đau lòng thì cô sẽ hợp tác, cô sẽ diễn cho thật đạt.

Diệp Tuyết vội quay đầu chạy đi thật nhanh giống như những người nhìn thấy người yêu thân mật với người khác mà đau đớn quay đầu đi.

Ngôn Lục Hàm trẻ con quá thì phải. Chỉ dùng một chiêu đó mà muốn cô tránh xa anh à? Không bao giờ có chuyện đó. Cô ta không biết cô rất mê truyện trinh thám với mấy tiểu thuyết trên mạng sao? Dĩ nhiên với suy nghĩ thấu đáo và kinh nghiệm qua tiểu thuyết, cô không thể nghi ngờ anh được. Mấy chuyện như thế này xưa quá rồi, trong tiểu thuyết nào mà chả có. (=đúng đó, xưa rồi điểm ơi=)

Ngôn Lục Hàm thấy Devil không đẩy mình ra thì có chút mừng rỡ định nói thêm vài lời “động lòng người” nữa. Thế nhưng, đã tưởng bỏ rồi. Lời chưa kịp nói thì cô ta đã bị rơi xuống địa ngục khi Devil thốt ra một câu:

- Tránh xa Tiểu Tuyết! Nếu không, đừng trách tôi!

Cái này có tính là một câu hăm dọa trắng trợn không nhỉ?

Đôi tay Ngôn Lục Hàm tự giác thả lỏng, rời khỏi người của Devil.

Mặc cho cô ta đang cứng đờ người, anh thản nhiên bước ra khỏi phòng, trước khi đi còn ném kẹp tóc của cô ta lên bàn.

Ngôn Lục Hàm giận dữ quăng kẹp tóc ra ngoài cửa sổ, ngồi bệt xuống sàn nhà, đôi mắt oán hận nhìn ra ngoài. Cô ta không hiểu, rất không hiểu.

Vì sao chỉ vì một cô gái mới gặp mà anh lại đối xử với người đã quen biết anh hơn 5 năm trời?

Quả thật không hiểu.

Tình yêu của cô ta dành cho anh lại trở thành thế này ư?

Từ lần đầu tiên gặp anh, cô ta đã yêu anh. Cô ta tìm mọi cách tiếp cận anh, cố chứng tỏ mình là một cô gái dịu dàng, tài giỏi, thông minh. Nhưng đổi lại, chỉ là sự phũ phàng của anh. Cô ta biết rõ ngay từ đầu anh đã không coi mình là bạn, chỉ đơn thuần là một thành viên trong tổ chức mà thôi.

Và đương nhiên, cô ta không muốn từ bỏ, nhất quyết lấy lòng anh.

Cứ tưởng thời gian cô ta ở bên Mĩ, bồi dưỡng mối quan hệ với bố mẹ anh, với anh trai và em gái anh thì cơ hội ở bên anh càng lớn hơn, khi trở về anh sẽ tốt với cô ta hơn. Nhưng thật không thể tưởng tượng được, bên cạnh anh đã có người con gái khác mà người này lại thua kém cô ta về mọi mặt.

Rốt cuộc là vì sao? (= vì một chữ yêu đó pà chị=)

Mà dù gì Ngôn Lục Hàm cũng đạt được mục đích rồi. Chẳng phải cô gái đó cũng đã bỏ đi như bao người khác, làm gì có ai chịu được cảnh người mình yêu thân thiết với người khác chứ. Ai trong lúc đó cũng sẽ ghen lên thôi.

Tình yêu vốn ích kỉ như vậy. Cô ta tự thấy bản thân không có làm sai mà nở nụ cười đắc ý.

Nhưng...có lẽ...cô ta đã nhầm rồi. Diệp Tuyết lại không giống với những điều cô ta đã nghĩ.

25. Chương 24

Suốt cả bữa ăn ở quán ăn nhỏ cạnh nhà nghỉ, Diệp Tuyết chẳng muốn nói gì cả. Tuy vậy, trong lòng cô cũng có chút vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Ngôn Lục Hàm. Có lẽ cô ta đã bị Devil nói gì đó rồi.

Diệp Tuyết nhin không được khẽ cười, đôi mắt lóe lên tia mừng rỡ.

Hành động mờ ám này của Diệp Tuyết đã thu vào tầm mắt của Devil nhưng anh không tỏ thái độ gì.

Ăn xong thì Diệp Tuyết về nhà nghỉ trước, còn những người còn lại là người của tổ chức nên cần phải bàn bạc một số vấn đề. Diệp Tuyết cũng rất hiểu chuyện này, cô chủ động về trước.

Về nhà nghỉ mới nhớ là điện thoại vẫn còn để trong phòng Devil, lúc này nhìn thấy cảnh tượng kia nên quên không vào lấy. Cô đành chui lại vào phòng anh, điện thoại cầm trên tay, định đi ra nhưng chợt nhớ ra chuyến đi này cô quên không mang theo laptop mà nghe bọn họ nói còn phải ở lại đây thêm vài ngày, đợi người của tổ chức sắp xếp mọi việc và đến đây hành động. Mấy ngày liền mà không có máy để chơi thì chán quá. Hình như cô nhớ Devil có mang theo laptop thì phải.

Diệp Tuyết bèn tìm laptop ở trong phòng anh lôi ra chơi.

Không biết ở cái nơi khỉ ho cò gáy này có sóng mạng không nữa.

May mắn là có.

Diệp Tuyết phấn khởi ngồi lên giường anh, duỗi thẳng chân, đặt laptop lên đùi mình. Cô đăng nhập QQ chat với nick “Cỏ lau trong gió”. (cái này hình như là phần mềm chat ở bên TQ, đang viết bên Đài Loan nên phải dùng, ko thể dùng Yahoo Messenger được)

Cô thấy nick “Trái tim băng giá” của Hạ Vũ đang sáng lên thì càng hưng phấn, vội đánh một biểu tượng mặt cười gửi đến Hạ Vũ.

Cỏ lau trong gió: *mặt cười*

Mà Trái tim băng giá qua hơn 1 phút vẫn không thấy trả lời, Diệp Tuyết có phần sốt ruột, đang định nói thêm thì Hạ Vũ cũng chịu đáp lại.

Trái tim băng giá: Vẫn khỏe chứ?

Cỏ lau trong gió: Đương nhiên rồi. Sao cậu trả lời chậm thế?

Trái tim băng giá: Bạn tí việc.

Cỏ lau trong gió:

Chưa kịp hồi nữa thì “cách”, cửa phòng đột nhiên mở ra, Devil đi vào, dáng vẻ ung dung vô cùng, tiến tới bên giường, đặt mông ngồi xuống.

Diệp Tuyết chẳng thèm để ý đến anh, cúi đầu chăm chú nhìn vào laptop.

Thái độ này là thế nào?

Devil khó hiểu nhưng không hỏi mà chỉ cất giọng chế nhạo:

- Em rất thích phòng anh à?

Không nghĩ tới anh lại dám nói như vậy, Diệp Tuyết không thua kém nói:

- Đúng vậy nha, nhưng không có thích anh.

Devil nhếch môi cười như không cười. Diệp Tuyết cực kì ghét cái kiểu cười này của anh, nghiêng răng nghiêng lợi không nói nữa.

Đang định chú tâm vào laptop nữa thì một vòng tay ôm lấy eo cô, khiến lưng cô dựa vào người của ai đó.

Diệp Tuyết cũng chẳng buồn phản kháng, cứ mặc kệ, cho đáng đời.

Nhưng anh nào có tha cho cô. Hơi nóng cứ thổi vào cổ khiến cô vừa khó chịu vừa nóng cả người, bắt đầu giấy dựa. Đầu anh thì đè nặng bả vai của cô từ phía sau, ánh mắt anh nhìn vào laptop.

- Em làm sao vậy? – Không nhận được, anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô không ngần ngại hỏi thẳng anh, cô ghét nhất là sự mập mờ không rõ ràng:

- Trước khi ăn cơm, anh ở phòng làm gì?

- Tại sao em lại hỏi?

- Anh trả lời đi.

Có lẽ cô ấy đã biết chuyện gì rồi nên mới nghiêm túc như vậy.

Anh cũng đoán được phần nào, trả lời ngắn gọn:

- Nói chuyện với Ngôn Lục Hàm.

- Đơn giản chỉ là nói chuyện? – Giọng nói của cô lộ rõ nghi hoặc.

- Em biết rồi?

Tuy là hỏi cô nhưng anh đã biết chắc chắn rồi.

Diệp Tuyết khẽ gật đầu, chợt cảm thấy bàn tay mình đang được bao phủ bởi luồng khí nóng. Thì ra anh đang nắm tay cô, rất chặt.

- Hãy tin anh. – Ngữ khí của anh ôn nhu lại kiên định.

Diệp Tuyết đặt laptop xuống giường, quay đầu lại nhìn anh, tìm một tư thế thích hợp, đặt tay còn lại lên bàn tay của anh, mỉm cười nói:

- đương nhiên là em tin anh.

Cô dừng lại giữa chừng rồi nói tiếp:

- Nhưng em không tin Ngôn Lục Hàm.

- Em tin anh là được rồi.

Anh kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô rồi lại chuyển xuống môi cô hôn thật sâu và kéo dài. Sau đó lại đắc ý cười, nụ cười hiếm có từ trước đến giờ, khiến cô nhất thời ngáy người, ngẩng đầu chăm chú nhìn anh. Ai ngờ anh lại chế giễu:

- Em đang ghen?

Diệp Tuyết tức giận bấu môi, bướng bỉnh cãi lại:

- Không có. Việc gì em phải ghen chứ?

- Không nhận? – Anh vẫn giữ bộ mặt cười cười mê người đó làm cô nửa muốn nhìn nửa không. Anh thật đáng ghét mà.

- Không có.

Nhìn biểu cảm của cô lúc này, Devil cảm thấy thật buồn cười nhưng cố gắng giữ tôn nghiêm của mình, không muốn cô lấy cớ châm biếm.

- Tại sao lại ghen? – Anh không ngừng khiêu khích hỏi.

- Đã nói là không có mà.

Diệp Tuyết khí giận bùng bùng, gương giọng hét lên.

- Chỉ cần em nói tại sao, anh sẽ tha cho em.

Hơ,...anh...sao lại biến thái thế chứ?

- Em...Aiiii...Anh đừng hỏi nữa.

Cô vội quay mặt đi chỗ khác, tránh nhìn thấy bản mặt cực kì, cực kì “đểu cáng” của anh.

Nhưng anh thật sự không tha cho cô. Anh quay mặt cô lại, nâng cằm cô, bắt ép cô nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt anh quả thật thâm sâu, rất khó lường.

- Nói đi. – Anh khàn khàn giọng yêu cầu.

Haizz, anh có cần ép người quá đáng vậy không...

Chẳng lẽ anh muốn cô phải nói ra ba từ đó ư? Rõ ràng anh biết mà, sao lại cố tình hỏi? Nếu không đáp ứng anh, có thể cô sẽ thảm hại mất thôi. Tốt nhất nhanh gọn lẹ cho xong.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Tuyết bình tĩnh nói từng từ từng chữ:

- Vì...vì...Em...yêu...anh...

Ba chữ đó vừa thốt ra, không khí bỗng trầm mặc quái dị.

Diệp Tuyết xấu hổ cúi đầu xuống nhưng lại bị anh ép phải nhìn anh tiếp. Sau đó là một nụ cười mê hoặc lòng người của anh, cô quên mất ngại ngùng vừa rồi mà chăm chú quan sát anh.

Devil rất...rất vui dù cho anh đã đoán được câu trả lời này.

Cuối cùng cũng chờ được cái ngày cô ấy nói lời yêu anh. Anh đã chờ...chờ rất lâu rồi...dường như là 10 năm. Có phải là ông trời đã cảm động trước sự chờ đợi của anh không? Rốt cuộc anh cũng nghe được cái câu nói động lòng người kia từ người con gái mà anh yêu đã rất lâu...rất lâu rồi. Ông trời quả là có mắt a.

Về mặt si mê đến trệ độn của cô làm anh không kìm lòng kéo cô vào lòng mình, một lúc lâu anh mới lên tiếng:

- Tiểu Tuyết, anh yêu em.

Anh!

Yêu!

Em!.

Đúng là có sức mạnh ghê gớm mà.

Mặt Diệp Tuyết thoảng chói đỏ ửng, hốc mắt cũng đỏ lên, những giọt nước trong suốt hạnh phúc không tự chủ rơi xuống, cả người cô run rẩy.

Diệp Tuyết thật sự rất chán ghét bản thân, chỉ một câu nói của anh mà đã khiến cô xúc động đến vậy rồi. Cô trở thành người đa sầu đa cảm từ bao giờ vậy?

Cảm nhận nước mắt của cô đang làm ướt áo mình, anh giở giọng nói:

- Không cần phải cảm động vậy chứ? Sớm biết thế này anh sẽ không nói.

- Hừ... - Cô trừng mắt nhìn anh, muốn cãi lại nữa thì “Đing”, tiếng động phát ra từ laptop.

Á! Cô quên mất mình đang nói chuyện với Hạ Vũ mà.

Cái này có bị coi là “trọng sắc khinh bạn” không nhỉ?

Chắc là Hạ Vũ chờ mãi mà không thấy cô lên tiếng nên mới dùng công cụ chat đặc biệt, mà laptop của Devil lại có sẵn loa nên âm thanh cũng khá to.

Diệp Tuyết vội vàng đẩy Devil ra, cầm lấy laptop, đọc những mẫu tin nhắn vừa rồi.

Trái tim băng giá: Khi nào cậu về?

Trái tim băng giá: Nay...Tiểu Tuyết...

Trái tim băng giá: Cậu biến đi đâu rồi...???...

.....

Diệp Tuyết nhanh chóng phản hồi lại kéo cô nàng Hạ Vũ lại out luôn.

Cỏ lau trong gió: Tổ đây...tổ đây...Nãy có tí việc.

Trong khi Diệp Tuyết đang nói chuyện trên laptop thì Devil vẫn ngoan cố ôm lấy eo cô, làm cô phân tâm, nhưng rồi cô để anh muốn làm gì thì làm.

Trái tim băng giá: Ủ.

Một hồi lâu...

Trái tim băng giá: Tiểu Tuyết...Nếu một ngày.... cậu yêu kẻ thù của mình,... thì cậu sẽ làm thế nào?...

Cỏ lau trong gió:

— — — — —

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày thứ 25 không có anh bên cạnh...

Anh đang làm gì nhỉ?

Em thật sự rất muốn biết nhưng...em đã không còn cái quyền đó nữa rồi. Chính em đã vứt bỏ tất cả...vứt bỏ tình yêu của chúng ta...

Công việc của em dạo này rất tốt, mọi người trong tòa soạn giúp đỡ em rất nhiều...

Em cảm thấy rất vui.....

Vui! Nhưng, tại sao em lại khóc chứ? Tại sao?

Em không muốn bản thân yếu đuối như vậy đâu, thật sự không muốn.....

Lẽ ra lúc trước, em nên nghe lời người khác đã nói, tránh xa anh ra, bởi vì em không hợp với anh....như vậy mọi chuyện cũng không trở nên như bây giờ.

Em tự hỏi bản thân...

Không hợp thật sao?

Người thì bảo không hợp, người lại bảo không xứng.

Chắc là như vậy rồi.

Giờ đây em đã không còn cái quyền nhớ anh, yêu anh nữa.

Hình như, em đã bắt đầu hiểu cảm giác của chị gái em.

Đau đớn.

Xót xa.

Hận chính bản thân mình.

Em không thể nào thoát khỏi số phận được.

Số phận đã an bài cho anh gặp em, cho chúng ta yêu nhau, song, không thể bên nhau trọn đời được.

Rồi cứ như một chuỗi dài liên tiếp.

Đầu tiên là mẹ em. Bà đã rời xa bố.

Sau đó lại đến chị gái em. Chị ấy cũng không thể yêu anh trai anh nữa.

Và cuối cùng, là em. Em mãi mãi rời xa anh, đến một thế giới không còn có anh. Em chỉ được nhìn anh từ một nơi khác mà thôi...

Định mệnh.

Định mệnh thật nghiệt ngã...

26. Chương 25

Diệp Tuyết ngạc nhiên và hình như có hơi hiểu hiểu câu hỏi của Hạ Vũ. Chuyện tình cảm của Hạ Vũ thì Diệp Tuyết đều biết hết.

Không lẽ Hạ Vũ đang nhắc đến người đó...Hắn đã xuất hiện rồi ư? Nhưng chẳng phải hắn đã biến mất gần 10 năm rồi sao? Lúc gặp hắn Hạ Vũ chỉ mới 11 tuổi thôi mà, cô ấy có thể nhận ra hắn sao?

Cô không tự chủ được quay sang nhìn Devil ở bên cạnh, anh vẫn đang chăm chú nhìn vào màn hình laptop.

Diệp Tuyết nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, gõ từng chữ:

Cỏ lau trong gió: Vũ Vũ, cậu có chuyện gì sao? Hay là hắn...

Trái tim băng giá: Không có gì, cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của tớ thôi.

Cỏ lau trong gió: Tớ...không biết.

Hóa ra là ngay cả cậu ấy cũng không biết.

Ở bên kia Hạ Vũ trầm nghĩ. Có lẽ không chỉ bản thân Hạ Vũ không biết nên làm như thế nào, vấn đề này thật sự rất khó khăn sao?

Diệp Tuyết nhin không được hỏi thêm.

Cỏ lau trong gió: Vũ Vũ, rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu mau nói đi.

Trái tim băng giá: *mỉm cười* không có gì đâu, tớ chỉ hỏi vậy thôi.

Cỏ lau trong gió: Nhưng mà...

Trái tim băng giá: Thôi, tớ có việc bận nên out đây. Bye bye.

Trái tim băng giá đã log out.

Diệp Tuyết vẫn chưa kịp nói thì Hạ Vũ đã off mất rồi. Cô không hiểu là chuyện gì đã xảy ra nữa, chuyện gì đã khiến ột con người vô cảm như Hạ Vũ lại hỏi như vậy ngoài chuyện của hắn ta.

Trước đây khi nghe Hạ Vũ kể về người đó, Hạ Vũ chưa từng đề cập đến chuyện có thích hắn hay không, nhưng bản thân Diệp Tuyết cũng biết được rằng Hạ Vũ rất thích người đó mặc dù khi đó mới 11 tuổi.

- Làm sao vậy? – Devil lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Diệp Tuyết. Cô chỉ lắc lắc đầu như không có chuyện gì.

- Đừng nghĩ nhiều nữa.

Devil cũng không hỏi nhiều, anh biết chuyện này có liên quan đến Hạ Vũ, mà hiện tại, cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, anh không nên hỏi nữa.

Diệp Tuyết gật gật đầu đồng ý, vẻ mặt vẫn rầu rĩ, không chuyển biến.

.....

Chuyến đi tìm hiểu kết thúc.

Mặc dù từ lúc bắt đầu rất suông sẻ nhưng không hiểu sao đến khi kết thúc lại không được thuận lợi, thậm chí là thất bại.

Rõ ràng đã điều tra được xưởng sản xuất ma túy của bang Hắc Long ở chỗ nào, đã lên kế hoạch tấn công rất hoàn hảo. Vậy mà cuối cùng lại thất bại thảm hại. Đường như bọn người Hắc Long đã nắm rõ được kế hoạch của bọn họ nên đã chuẩn bị mọi thứ, phản công nhanh chóng, làm người của tổ chức thiệt hại không ít.

Mọi chuyện rất tồi tệ nhưng Devil vẫn bình thản như thường. Diệp Tuyết không hiểu nổi thái độ của anh là sao. Chẳng lẽ anh là người bình tĩnh đến mức đó?

Về đến biệt thự, Devil bảo Diệp Tuyết vào phòng nghỉ ngơi cho khỏe. Còn những người của tổ chức thì đi vào phòng làm việc. Diệp Tuyết cũng không nhiều chuyện nên nhanh chóng chuẩn về phòng mình nằm xuống giường. Không biết như thế nào mà Diệp Tuyết nằm xuống một chút thì thấy khó chịu trong người, muốn ngủ cũng không ngủ được. Cô xuống giường, định đi pha tí nước cam uống cho khỏe người.

Đi ngang qua phòng làm việc, Diệp Tuyết thấy bên trong âm u không một tiếng động. Sao lại thế?

Biết mình không nên tò mò quá vào việc của tổ chức nhưng Diệp Tuyết vẫn thấy có điều gì đó kì lạ, đứng ở bên ngoài nghe ngóng thử.

Mãi một lúc sau mới có tiếng nói. Là Trần Quân.

- Không ngờ lại là cậu, Hoàng Tuấn!

- Cậu có ý gì? – Hoàng Tuấn nghe không ra ý tứ của Trần Quân.

- Nội gián của Hắc Long.

Thái Tiến Long lãnh đạm đáp lời.

Bên ngoài, Diệp Tuyết vô cùng sửng sốt.

Hoàng Tuấn là...nội gián của bang Hắc Long cài vào tổ chức?

Không thể nào.

Diệp Tuyết biết được rằng Hắc Long là một bang nhóm xấu xa, tội ác chồng chất, làm sao mà Hoàng Tuấn có thể chứ?

- Tôi không hiểu các cậu đang nói gì. – Hoàng Tuấn một mực không nhận.

- Chúng tôi đã nghi ngờ cậu từ mấy tháng trước, sau vụ của thuốc lắc ở vũ trường KT. Và đến sau vụ xưởng sản xuất ma túy này thì chắc chắn 100%. Lần này, chúng tôi cố tình không để cậu đi tỉnh B là chỉ muốn gài bẫy cậu, không ngờ lại biết chính xác là cậu. Khi Devil gửi thông tin về xưởng sản xuất cho tôi để tôi gửi về tổ chức, lên kế hoạch tấn công, tôi đã cố ý để laptop trong phòng làm việc này. Sau khi cậu kiểm tra trong phòng không có lắp camera thì cậu đã hành động, lên mở laptop của tôi để xem kế hoạch mà tổ chức gửi đến, báo cáo cho bọn Hắc Long tiêu diệt chúng tôi. Nhưng cậu lại không nghĩ tới, laptop của tôi có mở chế độ quay camera, tất cả đã được ghi lại. Cậu còn gì để nói không? – Trần Quân giải thích từ đầu đến cuối.

- Hoàng Tuấn, sao anh lại làm như vậy? – Hiểu My xót xa cho người đồng nghiệp này. Hoàng Tuấn là một thành viên xuất sắc của tổ chức, năng lực làm việc rất giỏi, vậy mà...lại là người của bang Hắc Long.

Ngôn Lục Hàm thì ra vẻ khinh bỉ, nhếch nhếch môi:

- Bọn chúng đã cho anh lợi lộc gì để phản bội tổ chức? Đúng là hèn hạ.

Đến nước này thì dĩ nhiên Hoàng Tuấn cũng chẳng muốn che giấu nữa, dù gì nhiệm vụ của hắn ở đây cũng nên chấm dứt được rồi.

- Lợi lộc ư? Không có lợi lộc gì cả. Vốn dĩ, tôi đã là người của bang Hắc Long.

Câu trả lời này thật ngoài sức tưởng tượng.

- Cậu ở tổ chức từ khi cậu 18 tuổi mà? Sao lại... - Trần Lâm không nén nổi ngạc nhiên.

- 18 tuổi thì sao? Tôi ở Hắc Long từ khi tôi 8 tuổi. Biết tại sao tôi lại làm nội gián lâu như vậy không? Vì tôi muốn tiêu diệt hết tổ chức của các người, giết chết Lăng Mặc Sơn, người lãnh đạo đáng chết của tổ chức này. – Giọng nói của Hoàng Tuấn không che giấu nổi sự thù hận.

- Tại sao cậu lại căm hận tổ chức như vậy? – Thái Tiến Long hỏi.

- Tôi không cảm hận tổ chức, mà là cảm hận Lăng Mặc Sơn. Ông ta đã hại chết bố mẹ tôi, anh trai và em gái của tôi, hại tôi không còn người thân, nhà tan cửa nát. Ông ta đáng chết.

Hiếu My không tin nổi mình đang nghe cái gì nữa:

- Không thể nào. Lão Đại không phải hạng người hại chết cả gia đình người khác như vậy. Chắc chắn là anh nhầm rồi.

Hoàng Tuấn cười hết sức khó khăn, cố kìm nén sự tức giận của mình:

- Không phải sao? Ông ta chính là như vậy. Bố mẹ tôi là một người lương thiện mà ông ta cũng không tha. Năm đó, tôi chỉ mới 8 tuổi, người thân của tôi cùng nhiều người khác bị một bọn người xấu bắt cóc. Ông ta và người của tổ chức đã tìm ra được nơi bọn chúng ở, yêu cầu chúng thả người nhưng chúng bắt phải giao nộp một số tiền khổng lồ. Vậy mà ông ta tiếc tiền, chần chừ mãi không đưa tiền cho chúng, khiến cho người thân của tôi và một vài người khác đã bị chúng giết chết. Mãi sau đó, ông ta mới chịu bỏ tiền ra. Nhưng lúc đó thì có ích gì, một gia đình đang hạnh phúc của tôi đã bị ông ta phá vỡ.

- Chắc chắn năm đó Lão Đại có lý do nên mới làm như vậy. Mà rõ ràng người giết cả gia đình cậu là bọn người kia, không phải Lão Đại. – Trần Lâm kiên định tin tưởng người lãnh đạo của mình.

- Lý do? Lý do gì? Là bọn người đó ra tay, nhưng đều là do Lăng Mặc Sơn, là do ông ta. Từ lúc đó, tôi đã muốn giết ông ta rồi. Tôi biết tổ chức này là kẻ thù của Bang Hắc Long nên tôi đã tìm đến bọn họ, được họ huấn luyện trở thành nội gián như bây giờ.

Tất cả đều rơi vào một mảng im lặng.

Cảm giác thật khó chịu.

Một người bạn thân thiết suốt mấy năm trời lại là người đối đầu với tổ chức.

Tình bạn lại sụp đổ không gì cứu vãn sao?

Từ khi bắt đầu vào phòng làm việc, Devil không nói một tiếng nào, anh vẫn im lặng quan sát. Anh hiểu cảm giác của Hoàng Tuấn, hẳn chỉ vì muốn trả thù mà thôi.

Anh lạnh lùng nói:

- CẬU ĐI ĐI!

- Devil! – những người còn lại đều ngỡ ngàng. Sao Devil có thể để cho cậu ta đi dễ dàng thế chứ? Hẳn là người của bang Hắc Long mà.

- Không được đâu Devil! – Thái Tiến Long lớn tiếng ngăn cản. Devil bình tĩnh nói:

- Ở đây tôi là người đứng đầu. Hoàng Tuấn, cậu đi đi!

Ai nấy cũng phải im lặng, không dám chống đối lại Devil. Trong tổ chức, Devil có quyền hạn lớn hơn họ rất nhiều, dĩ nhiên không thể cãi lại rồi.

- Tôi sẽ không cảm ơn cậu đâu. Với khả năng của tôi, tôi có thể rời khỏi đây rất dễ dàng. – Đúng vậy. Khả năng di chuyển của Hoàng Tuấn có thể nói là rất siêu phàm, không ai ngăn cản nổi. – Nhưng mà, tôi muốn nói một câu. Tôi rất vui vì được làm bạn với mọi người trong thời gian qua. Tạm biệt.

- Khoan đã. – Devil bất ngờ lên tiếng hỏi, anh chắc chắn Hoàng Tuấn không dùng tên thật của mình trong tổ chức, nếu không sẽ bị lộ. – Tên thật của cậu.

- Hoàng Thiệu Vũ.

Nói xong, Hoàng Tuấn ung dung lướt qua mọi người, mở cửa phòng đi ra và không ngờ lại nhìn thấy Diệp Tuyết.

Do chưa kịp nhận thức được mọi chuyện đang xảy ra nên Diệp Tuyết không kịp trốn đi. Cô vẫn đang ngăn người đứng trước phòng làm việc.

- Tạm biệt.

Hoàng Tuấn đưa tay chào Diệp Tuyết rồi đi thẳng một mạch xuống lầu .

Hoàng Thiệu Vũ!

Hoàng Thiệu Vũ!.....

Cái tên này đi tới đại não của Diệp Tuyết thì cứ lặp đi lặp lại mấy lần.

Cô cứ đứng im tại chỗ, cả người cứng đờ ra.

Là người đó...

Là hán thật sao?

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày thứ 26 không có anh bên cạnh.

Hôm nay vẫn là một ngày bình thường như những ngày em không có anh.

Ngày em đi làm, tối lại về làm việc rồi lại lên mạng. Cuộc sống thật sự rất nhàm chán, anh biết không?

Nhưng cuộc sống này là do em tự chọn, em phải tự chịu thôi, dù sao em cũng không còn nhiều thời gian nữa rồi. Tốt hay xấu gì cũng như nhau cả thôi.

Hoàng Tuấn và Hạ Vũ, Trần Quân và Đinh Nhi đều đang rất hạnh phúc, em không cần phải lo cho bọn họ nữa.

Điều mà em không yên tâm, đó là anh.

Qua Hạ Vũ và Đinh Nhi, em biết anh cũng chẳng vui vẻ gì.

Họ nói anh càng ngày càng lãnh đạm, bình thường một lời cũng không buồn nói, cả ngày chỉ chuyên tâm vào công việc ở công ty Thiên Dương của anh. Còn việc của nhóm nhạc thì lại tùy ý những thành viên khác.

Người ta nói để quên đi đau khổ, cách tốt nhất là cứ vùi đầu vào công việc.

Chẳng lẽ là thật?

Em thấy hình anh trên báo, gây đi rất nhiều.

Đến khi em ra đi thật sự thì anh sẽ như thế nào đây? Anh sẽ làm gì? Em không thể nào tưởng tượng nổi.

Hoàng Tuấn và Hạ Vũ sau bao nhiêu khó khăn cũng đến được với nhau. Còn anh và em...là không thể được. Rõ ràng là ông trời rất bất công mà. Tất cả đã kết thúc rồi sao???

“Anh và em là hai thế giới. Trong thế giới của anh, em không hề tồn tại, nhưng, trong thế giới của em luôn tràn ngập hình bóng anh.”

27. Chương 26

Diệp Tuyết ngơ ngẩn cả người nhìn Hoàng Tuấn đang từ từ đi xuống cầu thang, dáng vẻ cực kì ung dung. Cô cũng không nhớ rằng mình đang đứng nghe lén ở bên ngoài nữa.

Mọi người trong phòng nhìn thấy Diệp Tuyết đứng ở bên ngoài thì có vẻ hơi ngạc nhiên.

Lợi dụng cơ hội này, Ngôn Lục Hàm giả giọng trách móc Diệp Tuyết, thực ra là công kích:

- Diệp Tuyết! Cô làm gì ở đây? Sao cô lại đứng nghe lén như thế hả? Cô không phải là người của tổ chức, cô không có quyền nghe hết mọi chuyện...Diệp Tuyết! Cô có nghe tôi nói gì không???

Đáng tiếc cho Ngôn Lục Hàm, có cơ hội để trả thù thì Diệp Tuyết lại giống như không nghe thấy gì, người vẫn đứng trơ ra như đá, mắt không rời khỏi bóng người đang rời khỏi kia.

Hoàng Thiệu Vũ!

Hán chính là Hoàng Thiệu Vũ sao?

Ngôn Lục Hàm định đưa tay đẩy Diệp Tuyết quay người về phía mình thì giây sau đó Diệp Tuyết đã bỏ nhào chạy xuống cầu thang, miệng vẫn không ngừng gọi tên Hoàng Tuấn rất lớn tiếng. Đến gần tới bậc thang cuối cùng thì do chạy nhanh quá nên Diệp Tuyết trượt chân, ngã xuống sàn nhà, may mà té ở mấy bậc cuối cùng.

Những người ở trên lầu đang ngơ ngác trước hành động quái lạ của Diệp Tuyết thì lại bất ngờ khi thấy cô ngã trên sàn nhà.

Người phản ứng rất nhanh đó là Devil.

Anh nhanh chóng chạy xuống, đỡ Diệp Tuyết ngồi dậy rồi xem xét khắp người, xem cô có bị thương chỗ nào không.

Anh thoáng thở phào, cô chỉ bị bầm tím ở chân một tí.

Diệp Tuyết vẫn hướng đôi mắt về phía cửa.

Hắn đã đi rồi, cô đã không kịp giữ hắn lại.

Devil bế Diệp Tuyết vào phòng, xức thuốc cho cô.

Những người kia cũng tự động đi vào theo như muốn xem kịch hay, trong lòng cùng có chung một suy nghĩ là, muốn biết tại sao Diệp Tuyết lại đuổi theo Hoàng Tuấn vội vàng như thế...

Diệp Tuyết ngồi trên giường, ánh mắt có lỗi nhìn Devil, coi thường tất cả người khác, lí nhí nói:

- Xin lỗi anh. Em không nên nghe trộm mọi người nói chuyện. Lúc đó em chỉ....
- Không cần nói nữa. – Devil cắt ngang lời giải thích của Diệp Tuyết.

Thế nhưng Ngôn Lục Hàm lại không tha cho Diệp Tuyết, bắt bẻ cô:

- Chuyện nghe lén không cần tính toán, nhưng, tại sao cô lại đuổi theo Hoàng Tuấn? Không lẽ...cô có tình ý gì với anh ta? Không muốn anh ta rời đi?

Diệp Tuyết trợn mắt há mồm, thật sự nghe không hiểu lời của Ngôn Lục Hàm. Bọn họ nghĩ rằng cô đuổi theo Hoàng Tuấn là vì có tình cảm với anh ta ư?

Cô khẽ liếc nhìn Devil, cô không quan tâm người khác nghĩ gì, chỉ để ý đến anh mà thôi. Mặc dù anh không tỏ thái độ gì, nhưng có phải anh đang rất giận không? Cô đã nghe lén lại còn chạy đuổi theo Hoàng Tuấn. Anh có phải là trách cô không?

Diệp Tuyết rất muốn mở miệng giải thích, không hiểu sao lời ở trong cổ họng lại nghẹn đi, không nói được gì.

Ngôn Lục Hàm lại không ngừng mỉa mai tiếp:

- Sao? Cô không giải thích được à? Có chuyện mờ ám không thể nói được chứ gì?

Hình như cô ta nói hơi khó nghe thì phải, đến Hiểu My cũng lên tiếng nói:

- Lục Hàm à, chị đừng nói Diệp Tuyết như vậy...
- Không phải sao? – Ngôn Lục Hàm kênh kiệu đáp.
- Đủ rồi! Ra ngoài!

Devil lớn tiếng quát làm ai cũng sợ hãi, không tự chủ cúi đầu xuống, yên phận đi ra ngoài.

Ngôn Lục Hàm dĩ nhiên là muốn ở lại nhưng cô không muốn làm mất lòng Devil. Cô ta thậm chí đoán chắc Devil cũng đang rất tức giận, lát nữa Diệp Tuyết sẽ chết chắc. Lần trước cố gắng làm Diệp Tuyết hiểu lầm mà vẫn thấy hai người họ kè kè bên nhau, cô ta cực kì tức, không hiểu nổi Diệp Tuyết là loại người gì nữa, như thế mà cũng không ghen. Lần này, nhất định phải khiến họ ít nhất là cãi nhau một trận cô ta mới thỏa mãn.

Trong phòng chỉ còn một mảng im lặng, chỉ có hơi thở nhẹ của cả hai người.

Thấy Devil mãi vẫn không nói câu nào, Diệp Tuyết nghi ngờ, anh thật sự là giận rồi sao? Cô cúi thấp đầu như đứa trẻ mắc lỗi, nhỏ giọng thì thào:

- Thiên Hạo,...em...anh đừng hiểu lầm...em...

- Anh không hiểu lầm. – Devil nhìn bộ dạng lúng túng của Diệp Tuyết mà không khỏi chán nản, cô nghĩ rằng anh tức giận vì chuyện cô đuổi theo Hoàng Tuấn ư? Làm sao có thể? Anh chỉ giận cô không biết bảo vệ bản thân, đi đứng cũng không xong.

- Em...- Diệp Tuyết sợ hãi, lo anh thật sự suy nghĩ lệch lạc mọi chuyện.

Biết rằng cô đang nghĩ anh hiểu lầm, anh nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc của cô ra sau tai, mỉm cười nói:

- Yên tâm, anh sẽ không bao giờ hiểu lầm em.

Sẽ không bao giờ?

Là thật à?

Lời nói kiên định của anh làm Diệp Tuyết cảm động, tự trách bản thân đã nghĩ xấu cho anh.

- Em xin lỗi...

- Được rồi. Chuyện em nghe lén chuyện của tổ chức đối với anh chỉ là chuyện bình thường, anh tuyệt đối tin tưởng em. – Devil ngừng một lát rồi tiếp tục nói – Nhưng, còn việc em đuổi theo Hoàng Tuấn, anh cần lời giải thích.

Anh trực tiếp yêu cầu cô, anh rất muốn biết nguyên do, cô không thể hành động mà không có nguyên do.

Khi này cô giải thích, anh đã ngăn lại. Bởi vì lúc đó cô đang ấp úng, giải thích cũng sẽ không rõ ràng và hơn nữa, anh không muốn cô phải giải thích cho bọn người dần dộn kia nghe, chỉ mình anh là đủ. (=sao anh coi thường người khác thế, hic..=)

Diệp Tuyết ngồi lại gần anh, ngả đầu vào vai anh dựa rất thoải mái, khoe miệng khẽ động đậy rồi giải thích liên một mạch:

- Lúc đó em nghe Hoàng Tuấn nói tên thật là Hoàng Thiệu Vũ nên em mới đuổi theo, vì cái tên đó...là tên của người mà Vũ Vũ từng quen khoảng 10 năm trước, khi cậu ấy 11 tuổi. Em muốn hỏi rõ anh ta những chuyện của năm đó.

Dù là lúc gặp người đó, Vũ Vũ còn nhỏ nhưng tình cảm mà cậu ấy dành cho người đó là thật. Em rất hiểu những suy nghĩ của cậu ấy. Cậu ấy là một cô nhi, bố mẹ đều đã mất từ khi cậu ấy còn rất nhỏ.

Vũ Vũ nói quen người đó được mấy tháng thì một bọn người đến nhà, ra tay giết chết bố mẹ nuôi của cậu ấy. Và trong bọn chúng, có người đó. Lúc ấy, Vũ Vũ mới hiểu rằng chính hắn là kẻ đã hại chết bố mẹ nuôi mình, hắn tiếp cận cậu ấy để thăm dò về bố mẹ nuôi của cậu ấy mà thôi.

- Tại sao chúng lại giết chết bố mẹ nuôi của bạn em?

- Vũ Vũ nói với em cậu ấy cũng không rõ, chỉ nghe bọn chúng nói là người của tổ chức đều rất đáng chết. Cậu ấy không biết tổ chức mà chúng nói là gì, cũng chưa từng nghe bố mẹ nuôi nhắc đến.

- Sau đó?

- Thì sau đó người đó cùng đồng bọn biến mất. Vũ Vũ phải sống trong cảnh không còn người thân thích, lại phải trở về cô nhi viện.

Cậu ấy từng nói với em đã không nhớ gì về người đó nữa rồi, dù sao lúc đó họ cũng chỉ là bạn. Đương nhiên em không tin. Mới hôm trước, Vũ Vũ còn hỏi em về chuyện yêu kẻ thù, thì chắc chắn kẻ thù mà cậu ấy nói là người đó. Rõ ràng sau nhiều năm, cậu ấy không hề nhắc đến chuyện này, vậy mà...Em nghĩ...có thể cậu ấy...đã gặp lại người đó. Và hắn chính là Hoàng Tuấn, cũng là Hoàng Thiệu Vũ, chín phần mười là hắn ta rồi, chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp đến thế ư?

Trùng hợp?

Đúng là có trùng hợp.

Nhưng...chuyện này có lẽ không phải vậy.

- Bọn người kia không ra tay với bạn em?

- À, đúng rồi. Việc này hơi lạ, bọn chúng chỉ giết bố mẹ nuôi của Vũ Vũ rồi phá tan ngôi nhà, còn Vũ Vũ thì không hề đụng đến một tí nào. Có lẽ chúng chỉ muốn tiêu diệt người của tổ chức gì đó.

- Không có chuyện đó.

- Hử?

- Bọn người như chúng bình thường thì sẽ diệt hết những người liên quan, dù cho đó là ai, không dễ gì bọn chúng tha cho bạn em.

- Ý anh là...? – Diệp Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

- Có lẽ người đó đã yêu cầu không được giết bạn em.

- Hoàng Tuấn ư? Có lẽ nào...

Một lát sau, Devil bình tĩnh nói:

- Anh nghĩ..., tổ chức cần gặp bạn em.

- Tổ chức của anh? IMA?

Diệp Tuyết trợn mắt nhìn anh, rồi lại suy ngẫm một hồi, như nghĩ được đáp án, cô nhanh miệng nói, không đợi anh giải thích.

- Vừa nãy em nghe bọn anh nói trong phòng làm việc thì...Hoàng Tuấn là nội gián do bang Hắc Long cử đến. Anh ta cũng nói đã ở Hắc Long rất lâu rồi, vậy...lúc quen biết với Vũ Vũ rồi ra tay với nhà cậu ấy...anh ta là người Hắc Long. Bọn người xấu đó là người trong Hắc Long? Còn tổ chức chúng nhắc đến...chẳng phải Hắc Long đối đầu với tổ chức của anh, vậy...vậy...tổ chức đó chính là IMA, tổ chức của anh. Nói cách khác, bố mẹ nuôi của Vũ Vũ là thành viên trong tổ chức IMA.

- Đa phần là thế. Em rất thông minh. – Devil nhếch môi cười.

- Chuyện này dùng đầu gối cũng có thể suy đoán ra mà. Vậy...nếu người đó đích xác là Hoàng Tuấn, tổ chức mà bọn chúng nói là IMA...thì...đúng là mọi chuyện đều không sai.

- Em giúp anh hẹn bạn em đến đây.

Như đang suy nghĩ điều gì đó, Diệp Tuyết không nghe rõ Devil mới nói gì, cô chỉ nhún vai nhún mày.

- Em đang nghĩ gì? – Devil khẽ vuốt tóc Diệp Tuyết. Cô thoát ra khỏi ý nghĩ trong đầu, thắc mắc hỏi:

- Anh vừa nói gì?

- Hẹn bạn em tới đây vào tối mai. Còn nữa, em đang nghĩ gì?

- Vâng, em biết rồi. – Diệp Tuyết ảm đạm nói ra suy nghĩ của bản thân – Em đang nghĩ...khi nhận ra Hoàng Tuấn...đối mặt với anh ta...Vũ Vũ nhất định rất đau lòng. Bề ngoài Vũ Vũ lãnh đạm, thờ ơ, rất mạnh mẽ, nhưng em biết, cậu ấy là người rất tình cảm. Em lo sợ...cậu ấy sẽ không kiên cường được nữa...

Diệp Tuyết nói như sắp khóc.

Devil ôm cô vào lòng, vuốt hai má cô nhẹ nhàng trấn an cô:

- Sẽ không sao đâu.

— End chương 26 —

28. Chương 27

Diệp Tuyết đã vào năm học thứ tư của đại học được một tuần rồi. Lẽ ra ngay sau khi Devil nói muốn sắp xếp để Hạ Vũ gặp người đứng đầu tổ chức – chính là Lão Đại Lăng Mặc Sơn, nghe đâu ông ta cũng đã hơn 40 tuổi nhưng vì trong ngày đó Hạ Vũ lại bất ngờ phải tham gia chuyến đi khảo sát hơn một tuần do lớp học tổ chức. Vì vậy, cuộc gặp mặt này phải lùi lại một thời gian mà không phải lúc nào Lăng Mặc Sơn cũng rảnh rỗi, có thời gian. Ông là người lãnh đạo của một tổ chức lớn mạnh như vậy thì dĩ nhiên rất bận rộn.

Mấy ngày nay thật sự Diệp Tuyết rất bức mình, cực kì bức mình. Cái tên Hình Trí không biết xấu hổ suốt ngày bám nhằng lấy cô không tha, còn đòi theo đuổi cô nữa chứ. Nếu không phải vì hắn ta là thiên tài của cả trường thì cô sẽ không khách khí mà cho hắn ăn vài đấm. Đương nhiên cô không dám đắc tội với hắn kéo mọi người trong trường lại không để cô yên thân thì chết. Nhưng...với sự đeo bám đáng ghét của Hình Trí thì mọi người trong trường cũng nhìn cô với con mắt bất mãn, khó chịu.

Diệp Tuyết thật sự không hiểu nổi Hình Trí nghĩ gì nữa. Hắn ta là thiên tài, học giỏi, lại cực kì đẹp trai, là ngôi sao trong lòng của biết bao người, tại sao lại phải bám riết lấy một cô gái chỉ mới gặp như cô? Rõ ràng bên cạnh hắn có rất nhiều con gái mà. Ai mà chẳng biết hắn thay bồ như thay áo, đi đến nơi nào là để lại một mối tình ở đó. Vậy mà lại để ý đến cô?

Mà Diệp Tuyết tự thắc mắc điều này có hơi thừa thì phải. Chẳng phải một ngôi sao đích thật, một người đàn ông đẹp trai chỉ có hơn Hình Trí chứ không có kém, gia thế lại rất hiển hách như Devil lại còn yêu cô, huống chi Hình Trí so với anh thì...lại thua kém không ít.

Sự bám riết của Hình Trí không nói làm gì, có chuyện còn khó chịu hơn nữa. Không biết là người yêu cũ của Diệp Tuyết – Tạ Nhất Viễn muốn gì mà tự nhiên gọi điện đến hỏi thăm cô.

Ban đầu thấy số lạ cô cứ tưởng ai gọi nhầm số, ai ngờ là hắn. Khi nhận ra hắn cô rất muốn cúp máy liền, càng nghe giọng của hắn càng điên người. Song giọng nói của hắn có phần thiếu não và chán nản, cô không kìm được sự tội nghiệp với hắn mà cố gắng nghe hắn nói. Mà cuộc nói chuyện này cũng chỉ kéo dài hơn một phút.

Hắn chỉ đơn thuần hỏi cô có khỏe không, dạo này như thế nào rồi thôi. Lâu rồi hai người không nói chuyện nên có phần ngượng ngập, chẳng biết nói gì. Diệp Tuyết cũng chẳng hỏi gì hắn, mặc hắn muốn hỏi gì thì hỏi.

Những tưởng rằng mọi chuyện liên quan đến Tạ Nhất Viễn sẽ chỉ dừng lại ở đó.

Khi Diệp Tuyết vừa mới hết tiết học cuối cùng cũng đã hơn 5 giờ rồi. Cô rảo bước đi về nhưng lại bắt gặp hình dáng của một người mà trước đây cô rất quen thuộc ở trước cổng trường. Là hắn. Tạ Nhất Viễn.

Trong lòng Diệp Tuyết không khỏi tự hỏi tại sao Tạ Nhất Viễn lại có mặt ở đây. Hay là..... chờ bạn gái của hắn? Hạ Vũ đã từng nói với cô rằng người mà hắn cặp kè cũng trong trường Báo chí của cô.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Tuyết không khỏi có chút chua xót nhưng cảm giác đó chỉ là do cô tự thấy bản thân trước đây rất ngốc, nếu không làm sao lại đi yêu hắn.

Diệp Tuyết quyết định đi tránh sang một bên để khỏi gặp

mặt với Tạ Nhất Viễn. Nhưng, hắn lại gọi cô một tiếng rất thân mật như trước đây hắn vẫn hay gọi.

- Tiểu Diệp!

Bước chân của Diệp Tuyết chợt dừng lại, quay đầu nhìn hắn. Hắn có vẻ gầy đi rất nhiều, khuôn mặt hơi hốc hác, lộ ra vẻ thương tâm.

Diệp Tuyết cố cười hết sức vui vẻ để hắn không biết được cô không muốn gặp hắn tạo nên, sai bước đến trước mặt hắn:

- Chào anh! Trùng hợp quá. Anh...

Cô còn chưa kịp nói là anh tới đón bạn gái phải không thì Tạ Nhất Viễn đã cắt ngang:

- Không trùng hợp.

Trong lúc Diệp Tuyết vẫn chưa kịp hiểu ra thì hắn đã nói tiếp:

- Là anh đến tìm em.

- Tìm em? – Diệp Tuyết lộ vẻ không thể tin nổi. Hắn đến tìm cô làm gì chứ? Muốn làm cô đau lòng như một năm trước ư?

- Phải. Chúng ta...- Tạ Nhất Viễn ngập ngừng dừng lại rồi nói – Có thể nói chuyện một lát được không?

- Nói chuyện? – Diệp Tuyết tự nghĩ có chuyện gì để nói sao? Cô nhớ rõ bản thân không có nợ anh ta thứ gì cả. Những món quà quý giá mà hắn tặng cô đã gửi trả lại, mặc dù lúc đó hắn không muốn lấy lại cũng phải lấy. Tiền bạc thì cô càng không mượn của hắn. Rốt cuộc là muốn nói gì chứ?

- Ừ.

- Được thôi. – Hắn đã muốn nói đến vậy thì Diệp Tuyết cũng không hẹp hòi gì mà đứng tiếp hắn, cô sáng khoái đáp lại – Anh nói đi.

- Ở đây ư? Anh có thể mời em đến quán cà phê không?

Tạ Nhất Viễn có phải là được voi đòi tiên rồi không? Nói ở đâu mà chẳng được, đằng nào cô cũng không muốn nói nhiều hay ở chung một chỗ với hắn.

Diệp Tuyết lắc đầu:

- Không cần, có gì anh cứ nói đi.

Thấy Diệp Tuyết cương quyết như vậy, Tạ Nhất Viễn đành chiều theo, khéo môi giật giật rồi mới thông thả nói:

- Tiểu Diệp, anh xin lỗi.

Xin lỗi?

Chuyện trước đây sao? Hơn một năm rồi mà hắn ta đến gặp cô xin lỗi là có ý gì?

Lại tiếp tục gọi tên cô thân mật như vậy. Đã từ lâu lắm rồi không ai gọi cô như vậy và cô cũng không muốn. Cô thích mọi người gọi mình là Tiểu Tuyết hơn, bởi vì thật chất cô có phải họ Diệp đâu. Nhưng nếu hắn gọi cô là Tiểu Tuyết, cô cũng không chấp nhận, hắn có quan hệ gì thân thiết với cô chứ.

- Tạ Nhất Viễn, - Diệp Tuyết không ngần ngại gọi cả tên của hắn ta – anh đừng gọi em thân mật như vậy nữa. Hiện tại chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

- Tiểu Diệp! – Tạ Nhất Viễn đau khổ nhìn Diệp Tuyết.

- Được rồi, anh muốn gọi sao cũng được. Lời xin lỗi của anh em đã nghe xong rồi, em có thể đi chứ?

- Tiểu Diệp, em có tha thứ cho anh không? – Tạ Nhất Viễn cầm lấy tay Diệp Tuyết nắm chặt.

Hành động này không những khiến Diệp Tuyết hơi hoảng hốt mà nó đã lọt vào tầm mắt của một người.

Devil đang chứng kiến tất cả mọi việc. Nhìn thấy người yêu bị người khác nắm tay anh rất muốn ra phang cho hắn một trận nhưng anh thấy Diệp Tuyết đã nhanh hơn anh. Cô đã gạt tay Tạ Nhất Viễn ra không chút nề tình, lạnh lùng nói:

- Tạ Nhất Viễn, anh nên tự trọng một chút.

Devil khẽ nhếch môi cười nhạt. Cái tên điên khùng này không biết tự lượng sức mình, chưa gì đã bị người yêu của anh đối xử tệ bạc rồi. (^-^)

- Tiểu Diệp à, trước đây là anh có lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy, không nên chia tay em...Là lỗi của anh...nhưng tất cả do cô ta đã dụ dỗ anh...em hãy tha thứ cho anh...Tiểu Diệp... - Giọng nói Tạ Nhất Viễn rõ ràng đang rất kích động.

Dụ dỗ? Tha thứ?

Hắn đang khuyên con nít à?

Đàn ông dễ dàng bị người con gái khác dụ dỗ như anh ta mà cũng có quyền đòi cô tha thứ ư?

Không nói đến chuyện bị người khác thì thôi, đã nói đến là làm cô tức giận nói lớn tiếng nói:

- Do cô ta dụ dỗ? Sao anh không nói là do anh không kìm chế nổi trước vẻ đẹp của cô ta, không khỏi động lòng? Giờ anh đi đổ lỗi cho cô ta, anh không thấy ngượng à? Tạ Nhất Viễn, anh đã quá thay đổi rồi.

Những câu nói rất to của Diệp Tuyết làm mọi người xung quanh phải chú ý, có cả sinh viên trong trường và người ở bên ngoài trường vây quanh hai người tò mò như đang xem mấy vở kịch tình cảm.

Điều đó không làm Diệp Tuyết ngại ngùng gì. Được, hẳn ta muốn xấu mặt thì cô cũng không ngại giúp đỡ.

- Anh không biết là tôi rất ghét nói chuyện với loại đàn ông vô sỉ như anh sao?

Sắc mặt Tạ Nhất Viễn từ màu đỏ xấu hổ rồi chuyển thành trắng bệch, cuối cùng là đen sì sì. Devil nhìn thấy mà rất muốn vỗ tay khen thưởng cho người yêu của mình. (Hạo ca ơi là Hạo ca, ca có phải là đang vui trên nỗi đau khổ của người khác không???)

Diệp Tuyết cho rằng Tạ Nhất Viễn sẽ bỏ cuộc, vì tức giận và xấu hổ mà lập tức đi khỏi đây. Cô không nghĩ tới hẳn ta lại bỏ hết tất cả xấu hổ, gắt gao ôm lấy cô trước bao con mắt của mọi người.

- Tiểu Diệp, em đừng như vậy...anh biết...anh có lỗi...và anh biết,...em còn yêu anh...rất nhiều..đúng không, Tiểu Diệp?...

Sự kiên nhẫn của Diệp Tuyết thật sự có giới hạn. Hình như cả năm trời yêu nhau, hẳn ta không biết là cô rất nóng tính thì phải.

Dùng hết sức lực vốn có của mình, Diệp Tuyết đẩy Tạ Nhất Viễn một cái rất mạnh, khiến hẳn ta không còn ôm lấy cô nữa. Cô còn khinh bỉ phỉ phỉ người như dính phải thứ gì dơ bẩn, lẽ ra cô còn chừa cho hẳn ta chút tự trọng nhưng hẳn ta không muốn thì cô tiếp tục chiều.

- Tạ Nhất Viễn! Tôi nói cho anh biết, tôi không còn yêu anh từ rất lâu rồi, từ khi anh nói lời chia tay...Mong anh tự trọng...giờ tôi đã có người yêu...

Bị nói đến cỡ đó mà Tạ Nhất Viễn vẫn không chịu buông tay, vẫn muốn níu giữ lấy cô, ngang ngược nói:

- Em nói dối! Em vẫn còn yêu anh...thật chất em chưa có bạn trai...chưa có người yêu...

Trời ơi! Hẳn ta có phải bị điên rồi không?

- Anh nghe không hiểu tôi nói gì sao? Tôi-đã-có-người-yêu!

Diệp Tuyết nhấn mạnh từng chữ một.

- Anh không tin, trừ khi em gọi anh ta đến đây.

Hơ...?Gọi Devil đến vì chuyện điên khùng này ư? Cô không muốn điên giống hẳn ta đâu.

Diệp Tuyết đang định lên tiếng thì một giọng nói trầm ấm, ngữ khí kiên định ở đâu vang lên:

- Không cần. Là tôi.

Là giọng của anh?

Diệp Tuyết nhận ra. Cô quay đầu nhìn về phía có giọng nói đó.

Quả nhiên có một người đàn ông, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú mê hoặc, ung dung xuyên qua từ đám đông. Ai nấy cũng tự động nhường đường cho người đàn ông này, biết bao cặp mắt ngưỡng mộ nhìn anh.

Không gian im ắng lại vỡ òa lên khi có rất nhiều hét to:

- Devil! Devil! Trưởng nhóm của Super Boys! Là Devil kia....

Rất nhiều tạp âm lẫn lộn với nhau nhưng rõ ràng đều đang nói đến Devil, bởi lẽ anh là thành viên của nhóm nhạc cực kì nổi tiếng và sự nổi tiếng của anh còn hơn cả nhóm nhạc.

Diệp Tuyết ngây người nhìn anh. Không ngờ anh lại có mặt ở đây? Trong lòng cô thầm hỏi có phải anh đã chứng kiến hết rồi phải không?

Devil mỉm cười dịu dàng với Diệp Tuyết, nụ cười vô cùng đẹp và mê người. Mọi người xung quanh nhìn anh không rời mắt.

Anh vòng tay qua ôm lấy eo cô rất thành thực, thu hồi lại nụ cười mà dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tạ Nhất Viễn, khô khan lên tiếng:

- Tôi là người Tiểu Tuyết. Anh còn muốn biết thêm gì nữa?

Tạ Nhất Viễn thật sự bị chấn động, cõi lòng tan nát. Hắn ta cứ tưởng cô vẫn còn yêu hắn, còn nhớ hắn nên mới gọi điện cho cô rồi đến tận đây gặp cô, mong cùng cô nói lại tình cảm. Vậy mà...người yêu của cô là...ngôi sao nổi tiếng cả nước, dù là người không thích âm nhạc, anh ta cũng nghe nói rất nhiều về người đàn ông này.

- Tôi không cần biết chuyện trước đây của anh và Tiểu Tuyết, nhưng, phiền anh tránh xa cô ấy ngay từ giờ phút này. – Là một câu nói nhắc nhở, song có thể nghe ra đó là lời đe dọa của Devil.

Tạ Nhất Viễn không còn gì để nói, im hơi lặng tiếng rời đi.

Diệp Tuyết vui vẻ mỉm cười với anh, ôm lấy cánh tay của anh cười không ngớt. Trong lòng cô vẫn có thương cảm với Tạ Nhất Viễn nhưng thôi, đáng đời anh ta, tự mình gây ra thì tự chịu. Đối với hắn ta, cô đã không chút tình cảm nào rồi.

Lúc này đây Diệp Tuyết mới nhớ ra những người xung quanh mình. Họ đang không ngừng bàn tán, cô nghe loáng thoáng nào là Devil, nào là người yêu....đều là nhắc đến anh và cô.

Cô lo lắng, anh là người nổi tiếng là xuất hiện nơi đông người như thế rất dễ bị phát hiện. Hơn nữa lại thẳng thừng tuyên bố cô là người yêu của anh...còn cô là người yêu của anh, đi đôi co với người đàn ông khác...rồi cuộc nói chuyện này giờ..

Bản thân học ngành báo và sự việc lại đang xảy ra trước trường Báo chí, cô biết rất rõ chuyện này sẽ thành tin hot trên mặt báo. Cô bắt đầu sợ những tờ báo sẽ đặt điều thêm bớt này nọ, ảnh hưởng đến sự nghiệp ca hát của anh.

Diệp Tuyết cũng đã thấy được ánh đèn flash nháy lên từ nãy đến giờ. Haizz, ngay cả hình cũng có...

Một lát sau, một đám nhà báo, phóng viên nhận được tin tức thì ồ ạt kéo đến, sắp xếp vào phòng vấn, “tra hỏi” thì Devil đã nhanh chóng ôm vai Diệp Tuyết kéo lên xe của anh ở gần đó, xe lăn bánh chạy mất. Cánh nhà báo chỉ còn ngửi được khói. Điều này làm họ thất vọng tui ngu, cô nhìn thấy không khỏi thấy buồn cười.

Devil vốn dĩ đợi một thời gian mới công khai thân phận của Diệp Tuyết với báo chí. Giờ đây lấy sự việc này để công khai cũng không tồi, coi như là đóng dấu cô là của anh, không ai dám có ý đồ với cô nữa. (ca đều quá)

Nhật kí, ngày...tháng...năm...

Ngày thứ 30 không có anhxa anh, một khoảng thời gian không phải là dài nhưng em đã sắp trụ không nổi nữa rồi.

Sự cố gắng của em nhiều khi muốn sụp đổ.

Vũ Vũ đã nhiều lần khuyên em nên đến gặp anh, nên nói hết sự thật cho anh.

Em...không làm được...thật sự không làm nổi.

Bản thân em hiểu rất rõ, khi em nói hết cho anh thì anh nhất định sẽ ở bên cạnh, cùng em đối mặt với tất cả nhưng em không muốn, không muốn anh ph bên cạnh.

Cũng đã tròn một tháng từ khi em rời ả vì em. Một người đàn ông hoàn hảo như anh sẽ tìm được một cô gái khác tốt hơn em rất nhiều, cô ấy sẽ yêu anh nhiều hơn em yêu anh, sẽ quan tâm anh hơn em, sẽ cùng anh đi đến suốt cuộc đời. Còn em.....em không thể!

Em không muốn anh phải giống như anh trai anh.

Anh ấy đã rất đau khổ, mãi mãi sống trong sự cô đơn không có chị em. Anh ấy đã lựa chọn mãi mãi ôm hình bóng của chị em mà không chịu tiếp nhận một trái tim khác...

Nếu thật sự em cũng giống như chị em, em tin chắc anh cũng sẽ lựa chọn như thế.

Em không muốn....vì vậy...em lựa chọn ra đi...biến mất khỏi cuộc đời anh, thế giới của anh.....

—End chap 27—

29. Chương 28

Ngồi trên xe với Devil được một lúc rồi mà không thấy anh nói gì, Diệp Tuyết đành phải lên tiếng phá tan không khí im lặng ngột thở này.

- Sao anh lại ở trước trường em?

Devil vẫn chăm chú vào việc lái, nhàn nhạt trả lời:

- Đến đón em.

Diệp Tuyết “ồ” một tiếng rồi nhận thấy bản thân nên giải thích với anh một chút về chuyện khi nãy:

- Thiên Hạo,...em và anh ta...đã...

- Không cần. Anh hiểu. – Devil nhanh chóng cắt ngang lời giải thích của Diệp Tuyết.

- Thật chứ?

- Thật. Anh đã nói em phải tin tưởng anh và anh cũng sẽ tin tưởng em.

Lúc này Devil mới quay sang nhìn Diệp Tuyết, ánh mắt chứa đầy tình cảm.

Anh tiếp tục nói thêm:

- Anh không cần biết giữa em và hắn đã từng có chuyện gì, anh chỉ cần biết giờ đây người em yêu là anh.

Diệp Tuyết mỉm cười hạnh phúc, hơi nghiêng người ôm lấy cánh tay Devil. Vậy là hạnh phúc thật sự đến với cô rồi sao?

- Anh đang lái xe. – Devil khẽ nhắc nhở mặc dù rất thích hành động thân mật của Diệp Tuyết. Diệp Tuyết cười lớn rất vui vẻ đáp:

- Mặc kệ, chẳng phải anh là tay lái cực đỉnh mà, em không sợ.

Devil lắc lắc đầu, để mặc Diệp Tuyết.

Trước đây khi vô tình gặp lại và nhận ra Diệp Tuyết khi cô 18 tuổi, anh đã cho người điều tra cuộc sống hiện tại của cô. Chỉ có sự thật của quá khứ không tra ra, còn lại tất cả mọi chuyện liên quan đến cô anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, ngay cả người yêu lúc đó của cô là ai, anh cũng biết rất rõ. Lúc đó anh thật rất ghen tỵ với Tạ Nhất Viễn nhưng khi biết hai người đã chia tay, tâm tình của anh cực kì tốt, trong lòng thầm mừng hắn ta không biết trân trọng cô.

Hiện tại anh biết cô đã không còn chút tình cảm gì với hắn ta, vì vậy, anh không cần phải quan tâm đến chuyện quá khứ của cô. Anh muốn cô có một cảm giác yên tâm khi ở bên cạnh anh, mãi mãi ở bên anh đến hết cuộc đời.

Devil đưa Diệp Tuyết đi ăn tối rồi trở về biệt thự.

Diệp Tuyết không thể nghĩ tới cảnh tượng đập vào mắt cô sau khi vào trong phòng khách là sự thật. Cô dụi dụi mắt, tự nghĩ có phải mình không đeo kính nên nhìn nhầm hay không. Cô nhanh chóng tháo ba lô từ trên vai xuống, lấy kính từ trong cặp ra, đeo vào nhanh gọn.

...Sao...sao lại là thật?

Ngay trên sofa của phòng khách chính là hình ảnh của một người đàn ông ngồi đối diện với laptop trên bàn và bên cạnh, ngồi rất sát người đàn ông là một người con gái. Dĩ nhiên nếu như là ai đó thì Diệp Tuyết cũng sẽ không ngạc nhiên đến mức muốn rớt cằm xuống đất như thế này. Bởi vì, người con gái đó lại là Lý Đình Nhi – bạn thân của cô. Còn người đàn ông kia không phải ai xa lạ, là Trần Quân.

Nhưng mấu chốt ở chỗ là chẳng phải Trần Quân là Đình Nhi đã có cuộc gặp mặt không mấy tốt đẹp gì, hơn nữa Đình Nhi lại luôn miệng mắng c.hửi Trần Quân, sao bây giờ hai người bọn họ lại nhìn thân mật đến thế chứ?

Nếu Devil mà không kéo Diệp Tuyết đi tới ghế sofa ngồi xuống thì hiển nhiên cô vẫn còn đứng ngây người ở ngoài cửa.

Đình Nhi đang say sưa với màn hình laptop, Trần Quân thì rất thông thái đang nói nói cái gì đó với Đình Nhi. Họ như không nhận ra sự có mặt của cặp đôi Devil, Diệp Tuyết.

Hơ, Diệp Tuyết cuối cùng cũng hiểu được cái cảm giác bị bạn coi thường, không để ý là như thế nào rồi.

Mãi một lúc sau Đình Nhi mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất ngạc nhiên khi thấy Diệp Tuyết ngồi đối diện với mình:

- A, Diệp Tuyết! Cậu về lúc nào thế? Tớ chờ cậu mãi.

- Chờ tớ? – “Chờ tớ mà lại vứt tớ sang một bên thế à” Diệp Tuyết tự hỏi trong lòng – Cậu về hồi nào vậy?

Tuần trước Đình Nhi về quê thăm bà nội, không ở trong thành phố. Hôm nay mới từ dưới quê lên.

- Mới hôm nay thôi, tớ có tí quà, tớ để tặng cậu mà cậu đi học vẫn chưa về, tớ để quà trên phòng á.

- Thế...cậu với...Trần Quân đang làm gì? – Diệp Tuyết nghi hoặc hỏi.

- À...anh Quân đang dạy tớ mấy vấn đề liên quan đến ngành công nghệ thông tin của tớ. Anh ấy rất giỏi, những việc liên quan đến máy tính, anh ấy đều biết.

Anh Quân? Gọi thân mật đến như vậy luôn?

Trời đất biến chuyển lúc nào sao Diệp Tuyết này lại không biết?

Trần Quân ngồi bên cạnh vẫn tỏ ra thờ ơ nhưng người ngu cũng nhìn ra anh ta đang rất vui vẻ trong lòng.

- Hờ...thế à? Chẳng phải...hai người...- Diệp Tuyết đang muốn nói là “như nước với lửa” hay “như chó với mèo” gì đó lại ngập ngừng, bỏ dừng câu.

Đình Nhi rất hiểu Diệp Tuyết đang nói đến chuyện gì, cô nàng cười tươi đáp:

- Trước là thế. Nhưng bây giờ tớ thấy anh Quân rất tốt, không như tớ từng nghĩ nên tớ và anh ấy làm hòa.

Đúng là Diệp Tuyết đã không theo kịp thời đại rồi.

Mà sao cô nghe giọng nói của Đình Nhi cứ như là rất hâm mộ Trần Quân, giống y chang như trước khi cô nàng gặp hẳn. Chẳng lẽ, Đình Nhi thật sự hào phóng đến nỗi quên đi Trần Quân đã từng cưỡng hôn mình? Hay...Đình Nhi...có tình ý với Trần Quân?

Diệp Tuyết tự lắc đầu nguây nguây mà không biết mấy đôi mắt đang nhìn mình.

Devil đặt tay lên trán Diệp Tuyết kiểm tra nhiệt độ cơ thể cô, xem cô có khó chịu ở đâu không.

Vẫn bình thường.

Không nóng.

Anh quan tâm hỏi:

- Tiểu Tuyết, có chuyện gì vậy?

Diệp Tuyết hoàn hồn, cảm thấy bản thân đã quá thất thố nên cười trừ:

- Hơ...em không có gì cả.

Phải, cô không có chuyện gì. Cô nghĩ người có chuyện nhất định là Đinh Nhi rồi.

Ngay sau đó, Diệp Tuyết kéo Đinh Nhi về phòng mình tra hỏi một hồi mới biết nguyên nhân.

Thì ra lúc gần tới biệt thự tìm cô thì Đinh Nhi bị một chiếc xe mô tô phóng như điên lao vào mình, có lẽ người lái là bọn côn đồ nhậu say. Lúc đó Đinh Nhi không kịp phản xạ tránh khỏi chiếc mô tô. May mà Trần Quân đang đi dạo gần biệt thự, mà Đinh Nhi cũng ở đó không xa nên hắn đã nhanh chân chạy lại đẩy Đinh Nhi sang một bên đường, thoát chiếc mô tô kia.

Đinh Nhi thì không bị hề hấn gì vì Trần Quân đã dùng cả người ôm lấy cô nàng bảo vệ. Chỉ tội cho Trần Quân là bị trầy xước vài vết ở tay, chảy chút máu. Đinh Nhi giúp Trần Quân sát trùng vết thương rồi ngồi cùng hắn chờ Diệp Tuyết. Trong lúc chờ đợi thì hai người bắt chuyện rồi Trần Quân hướng dẫn cho Đinh Nhi vài vấn đề về máy tính. Cô nàng thích thú học hỏi, chuyện cũ chuyện mới coi như xị xóa.

Diệp Tuyết cũng hài lòng với đáp án mà Đinh Nhi đưa ra, không hỏi thêm. Nhưng cô lại không biết một chi tiết. Trong lúc ôm lấy Đinh Nhi tránh chiếc xe thì hai người họ đã vô ý môi chạm môi và hôn nhau. Đinh Nhi sợ sẽ trở thành trò cười cho Diệp Tuyết nên đã ém đi.

“He’s there in the dark, he’s there in my heart...”

Điện thoại réo lên âm ỉ, Diệp Tuyết ngừng nói chuyện với Đinh Nhi mà nghe máy.

“A lô”

“Là anh.”

Diệp Tuyết thật sự không nhận ra đối phương là ai, cô có quen sao?

“Anh nào?”

“....” Bên kia trầm ngâm một hồi không nói.

“Này, có nói không? Không thì tôi cúp máy đó. Dở hơi!” Diệp Tuyết nóng nảy hét lên. Thường thì cô rất ghét những cuộc điện thoại vô bổ này, toàn mấy tên điên khùng gọi phá.

“Anh là Hình Trí.” Đối phương sợ Diệp Tuyết cúp, nói ngay tên mình.

Hình Trí? Sao hắn lại có số điện thoại của cô?

Mà cô với hắn có quen thân gì đâu, một câu “là anh” thì làm sao cô biết hắn là ai.

“Có chuyện gì?”

“ Có người yêu nên em lạnh nhạt với anh à?”

“Từ trước giờ tôi vẫn như vậy với người như anh” Diệp Tuyết nói năng một cách khó chịu.

“Anh muốn hỏi em một chuyện?”

“Hỏi nhanh đi, tôi không rảnh đâu.”

“....Em đã có người yêu?”

Chắc chắn là hắn đã nghe mọi người trong trường đồn ầm lên rồi.

Mà hắn hỏi làm gì?

“Phải. Anh đã biết rồi còn hỏi làm gì? Mà liên quan gì đến anh?”

“Là thật ư?”

“Đúng”

“Anh còn cơ hội không?”

“Không” Cơ hội cái đầu anh! Diệp Tuyết mắng trong đầu. Cái tên này dai như đĩa mỳ.

“Em yêu người đó đến vậy sao?”

“Chính xác. Anh hỏi xong rồi phải không? Tôi cúp máy đây.”

Tít....tít....

Thật là mất thời gian của người khác.

Diệp Tuyết vứt điện thoại sang một giường. Đinh Nhi tò mò hỏi:

- Này, là Hình Trí của khoa tớ phải không?

Diệp Tuyết chỉ gật đầu một cái, mệt mỏi nằm xuống giường.

- Haizz...tớ biết ngay mà. Anh ấy rõ ràng là thích cậu...nhưng tiếc là...cậu đã....Nhưng anh ấy là một người rất được đấy, là thiên tài...

Đinh Nhi luyên thuyên mấy câu thì Diệp Tuyết đã nổi nóng:

- Lý Đinh Nhi! Cậu ra khỏi phòng tớ nhanh, đừng có ở đây lải nhải nữa. Tớ không muốn nghe đâu. Phiền chết. Đi tìm anh Quân của cậu kìa...

Diệp Tuyết bực mình ném gối vào người Đinh Nhi rồi lại vùi đầu vào giường.

Đinh Nhi lẩm bẩm vài câu rồi đi ra ngoài luôn kéo lại bị ột trận toí bời.

————— End chương 28 —————

30. Chương 29

Sáng tỉnh dậy Diệp Tuyết xuống lầu đã có mấy cuốn tạp chí về ngôi sao ở trên bàn. Giở ra xem thì hầu như cuốn nào cũng nói về Devil và cô.

Có bài viết có tiêu đề là “Chuyện tình bí mật của trưởng nhóm Super Boys được công khai”, còn có bài là “Devil – trưởng nhóm Super Boys không còn cô đơn” hay những bài viết đả kích như “Người yêu của Devil còn vương vấn tình cũ” hoặc “Người yêu của Devil nhìn rất bình thường” rồi bài nào cũng có hình chụp đi kèm, dưới nhiều góc độ khác nhau.

Diệp Tuyết cảm thấy dở khóc dở cười, chẳng biết nên khóc hay cười nữa, dù gì cô cũng là một phóng viên tương lai nên chẳng thấy gì là lạ cả. Nhưng hình như Devil rất để ý đến chuyện này. Thái độ của anh đối với những bài viết nói xấu Diệp Tuyết, anh không thể chấp nhận được.

Ngay sau đó chỉ bằng một cú điện thoại, những tòa soạn nào mà cho đăng những bài viết nói xấu về Diệp Tuyết bị ngưng hoạt động rồi cuối cùng là ngày hôm sau sẽ sập đổ.

Diệp Tuyết không ngờ được anh lại hành động quyết liệt đến như vậy, không chừa cho người ta đường lui. Cô biết với thân thế của anh muốn hạ gục một công ty hay tập đoàn nào đó là chuyện rất dễ dàng, huống chi là một tòa soạn nhỏ bé. Hình như cô có chút...thông cảm với những người trong tòa soạn đó thì phải. Họ chỉ vì kiếm miếng cơm nên mới đặt điều thêm cho độc giả thích thú mà thôi. Kiểu này thì cơm không có mà ăn rồi.

.....

Trưa nay là Hạ Vũ về nên Diệp Tuyết quyết định đến ký túc xá nói chuyện với Hạ Vũ rồi đến tối thì đưa cô ấy đến gặp lãnh đạo của tổ chức như đã sắp xếp trước.

Vừa mới nhìn thấy Hạ Vũ, Diệp Tuyết thật sự ngạc nhiên. Hạ Vũ đang ngồi thừ trên giường, khuôn mặt bơ phờ, hốc hác, trắng bệch, không chút sức sống.

Chẳng lẽ chỉ có một chuyến đi khảo sát mà đã khiến Hạ Vũ thành như thế này ư? Không thể nào.

- Vũ Vũ, có chuyện gì vậy? Sao cậu lại như thế này?

Diệp Tuyết nhìn không được đưa tay sờ lấy khuôn mặt Hạ Vũ. Rất lạnh.

Hạ Vũ chỉ nhìn Diệp Tuyết, ánh mắt xót xa làm Diệp Tuyết không khỏi đau lòng vì cô bạn thân này. Cô xúc động lay nhẹ bả vai Hạ Vũ:

- Vũ Vũ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ đi khảo sát có một tuần mà cậu lại tiêu tụy thế?

Đôi mắt Hạ Vũ thâm quầng như gấu trúc, chứng tỏ đã mấy ngày Hạ Vũ ngủ không được. Cả người thì gầy yếu rõ rệt.

Diệp Tuyết không hiểu nổi chuyện gì đã khiến một Hạ Vũ kiên cường, mạnh mẽ trở nên như vậy.

Nước mắt từ khóe mắt Hạ Vũ tràn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống má nóng hổi. Diệp Tuyết hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Hạ Vũ khóc, là liên quan đến Hoàng Tuấn sao?

Diệp Tuyết ôm lấy Hạ Vũ, vỗ vỗ vai an ủi bạn.

Hạ Vũ nức lên từng tiếng, nghẹn ngào nói:

- Tiểu Tuyết, tớ phải làm sao bây giờ?...làm sao đây...Anh ấy đến gặp tớ...anh ấy nói tớ nên quên anh ấy đi...hãy tránh xa cuộc đời của anh ấy...

- Hoàng Tuấn ư? Anh ta gặp cậu lúc cậu đi khảo sát à?

Hạ Vũ chỉ gật đầu nhẹ.

Cuối cùng nguyên nhân làm Hạ Vũ ra thế này cũng chỉ là Hoàng Tuấn, không ai khác. Diệp Tuyết rất muốn đánh cho hắn ta một trận, cho hắn không làm bạn cô đau lòng nữa. Thật sự Hạ Vũ đã bị tổn thương sâu sắc rồi.

- Anh ấy còn nói...giữa bọn tớ sẽ không có kết cục tốt đẹp...bởi vì anh ấy là kẻ thù của tớ...là kẻ đã hại chết bố mẹ nuôi của tớ...anh ấy nói...nếu tớ muốn trả thù thì cứ việc... - Hạ Vũ vẫn không ngăn được nước mắt, đau đớn nói.

- Vũ Vũ, đừng khóc nữa, tớ sẽ cho hắn một trận.... - Diệp Tuyết nhẹ nhàng đẩy Hạ Vũ ra, nhìn thẳng vào mắt Hạ Vũ – Cậu...rất yêu hắn đúng không?

Hạ Vũ im lặng một lúc rồi mới gật gật đầu. Đúng vậy. Hạ Vũ rất yêu hắn, từ trước đến giờ không thay đổi. Dù cho lúc quen hắn cô còn rất nhỏ nhưng tình cảm mà cô dành cho hắn là chân thật, không phải là tình cảm đơn thuần của trẻ con.

Diệp Tuyết không biết mình nên khuyên Hạ Vũ như thế nào nữa. Khuyên cô ấy đừng yêu Hoàng Tuấn nữa, hay, khuyên cô ấy hãy tha thứ và chấp nhận Hoàng Tuấn. Nhưng với cái thứ hai thì...liệu Hoàng Tuấn có yêu Hạ Vũ không? Nếu hắn không yêu Hạ Vũ thì đến cuối cùng người đau khổ nhất cũng chỉ có Hạ Vũ mà thôi. Rốt cuộc phải làm sao mới thỏa đáng?

.....

Buổi tối, Diệp Tuyết đưa Hạ Vũ đến biệt thự để gặp lãnh đạo tổ chức IMA.

Lăng Mặc Sơn cũng khá giống với tưởng tượng của Diệp Tuyết. Ông ta rất lạnh lùng, lãnh đạm, nét mặt thâm sâu khó lường.

Nhưng có một điều Diệp Tuyết không hiểu, ông ta cứ nhìn Diệp Tuyết chằm chằm không thôi, dường như đang muốn tìm hiểu về cô, mặc dù người ông ta cần hỏi là Hạ Vũ.

Sau khi hỏi tên tuổi rồi một số thông tin về bố mẹ nuôi của Hạ Vũ, Lăng Mặc Sơn tìm kiếm trên laptop rồi khẳng định bố mẹ nuôi của Hạ Vũ là thành viên tổ chức. Ông ta nói bố mẹ nuôi của Hạ Vũ vì tổ chức mà bị *** hại, tổ chức sẽ lo cho cuộc sống của Hạ Vũ nhưng Hạ Vũ không đồng ý, cô có thể tự lo cho bản thân, Lăng Mặc Sơn cũng không nói gì nữa. Vậy là mọi việc đúng như Devil và Diệp Tuyết nghĩ.

Song, cứ tưởng mọi chuyện đến đó là xong, vậy mà Lăng Mặc Sơn lại nhìn Diệp Tuyết hỏi:

- Bố mẹ cô tên gì?

- Dạ? Chú nói gì? - Diệp Tuyết không tin được là ông ta lại hỏi về bố mẹ cô, phản ứng chậm chạp.

Lăng Mặc Sơn điềm đạm nói:

- Bố cô là Đồng Chí Hùng, mẹ là Lưu Thiên Thiên?

Diệp Tuyết đứng ngây người, trừng mắt nhìn Lăng Mặc Sơn. Sao...ông ta lại biết? Cô cảm thấy đầu óc đang quay cuồng. Devil thì cũng có chút ngạc nhiên, còn Hạ Vũ thì quá bất ngờ.

- Cháu rất giống mẹ.

Giống mẹ? Phải, ai cũng nói cô với mẹ như từ một khuôn đúc ra. Nhưng...ông ta lại biết, trong khi hiện tại không ai biết gì về bố mẹ ruột của cô.

- Chú...chú ...biết mẹ cháu? – Diệp Tuyết run rẩy hỏi.

- Cả bố cháu nữa. Họ là người của tổ chức.

Người của tổ chức?

Tổ chức?

Vậy là...bố mẹ cô cũng là người của IMA ư? Sao có thể?

Nhưng...có phải vì vậy mà nhà cô xảy ra liên tiếp chuyện xấu không?

Cô bị trúng đạn.

Nhà bị nổ tan tành.

Đều là do bọn người đối đầu với tổ chức...

Lăng Mặc Sơn tiếp tục nói:

- Bố mẹ cháu là thành viên xuất sắc của tổ chức, là những người thân cận bên cạnh chú. Năm đó, chú được tin nhà cháu xảy ra chuyện, chú đã đến tận nhà nhưng chỉ còn lại một đồng đồ nát. Chú chỉ biết trước đó mẹ cháu bỏ đi, bố cháu đi tìm, còn mỗi mình cháu ở nhà. Chú đã cho người kiểm tra hiện trường và phát hiện không có ai chết trong vụ nổ. Từ đó, chú truy tìm tung tích của cháu mà vẫn không tìm được. Không ngờ giờ lại được gặp cháu...

Diệp Tuyết vẫn chưa kịp nhận thức được mọi chuyện, cô suy nghĩ một lúc lâu. Vậy...là đúng rồi. Những gì ông ấy nói là thật.

- Chú có biết hiện giờ bố mẹ cháu ở đâu không? – Diệp Tuyết giữ lấy hai cánh tay Lăng Mặc Sơn.

Ông ta chỉ lắc đầu:

- Chú vẫn không nhận được tin tức gì của bố mẹ cháu...

Diệp Tuyết thất vọng, cúi gằm mặt xuống thì trào trong miệng:

- Không có tin tức...bố mẹ cháu..thật sự..đã biến mất rồi sao?...

Nói chuyện với Lăng Mặc Sơn một lúc lâu, cô mới biết được người đã làm nhà cô trở nên thế này lại là bang Hắc Long. Bọn chúng phá tan gia đình của Hạ Vũ, và cả nhà cô nữa. Tại sao lại nhắm tâm đến thế chứ?

Lăng Mặc Sơn quan tâm hỏi đã có chuyện gì xảy ra với Diệp Tuyết trong thời gian qua và hoàn cảnh hiện tại của cô. Ông không thể nào nghĩ đến Diệp Tuyết lại là người yêu của Devil. Một cô gái bình thường lại làm người như Devil động lòng. Ông trời rõ ràng đã an bài để Diệp Tuyết gặp Devil và từ đó giúp ông gặp được con gái của người phụ nữ ông yêu.

Đúng vậy. Lưu Thiên Thiên – mẹ của Diệp Tuyết là người mà ông yêu. Ngày đó ông cũng giống Devil bây giờ. Lạnh lùng. Tàn nhẫn. Thế nhưng lại yêu một cô gái bình thường. Tình yêu ông dành cho người phụ nữ đó đã không được đáp lại, bởi vì người phụ nữ đó đã trao trái tim cho người khác, là bố của Diệp Tuyết – Đồng Chí Hùng. Đồng Chí Hùng là bạn thân của ông, Lưu Thiên Thiên là người ông yêu, ông đồng ý chúc phúc cho cả hai người. Nhưng từ khi yêu Lưu Thiên Thiên, trái tim ông không thể chấp nhận được ai khác nữa, cho đến bây giờ ông vẫn độc thân, một mình lãnh đạo một tổ chức lớn mạnh.

Nhật kí, ngày...tháng...năm

Ngày thứ 32 không có anh bên cạnh.

Hôm nay em nghe được tin anh sẽ ra nước ngoài lưu diễn. Đã lâu em không được gặp anh, vì vậy, em mong lần này có thể ra sân bay nhìn anh từ xa.

Tới sân bay, em trốn vào một góc khuất nhìn anh cùng những người khác cùng đi tới cửa soát vé, bên cạnh anh còn có ca sĩ Thủy Linh, em nghe nói cô ấy cũng đi lưu diễn cùng anh và mọi người.

Trước đây em chỉ nhìn thấy cô ấy trên mặt báo, giờ nhìn thấy người thật, cô ấy quả thật rất xinh đẹp, có lẽ là người con gái xứng đáng với anh. Vì đứng ở xa nên em không thể nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt anh trong lúc này, không biết có còn lạnh lùng như trước nữa không....

Bất chợt ánh mắt anh nhìn xung quanh, lướt qua chỗ em đang trốn. Em vội vã nép vào trong để anh không nhìn thấy em. Đến khi em nhìn về phía cửa soát vé thì đã không thấy anh và mọi người đâu.

Anh đã đi rồi. Có lẽ anh không nhìn thấy em. Như thế cũng tốt, anh sẽ mau chóng quên em đi, mà có khi nào anh đã thật sự quên em rồi không?

Rõ ràng là em đang muốn điều đó xảy ra nhưng sao cứ nghĩ đến anh không còn yêu em, không còn nhớ em, đã quên hẳn em đi, em lại thấy đau lòng, tim thắt lại, trái tim rất đau.

Ký ức tuổi thơ lại hiện lên trong đầu em....

Ngày đó gặp anh...anh 14 tuổi, em 10 tuổi. Anh lạnh lùng, em lại hay nghịch phá. Anh ít nói, em lại nói rất nhiều. Đường như rất tương phản. Ngày nào em cũng qua nhà cô anh chơi, chỉ mong được nhìn thấy anh, được chơi cùng anh. Nhưng lúc nào anh cũng đọc sách và đọc sách, chỉ có mình em tự chơi một mình.

Em và chị em đều rất giống nhau, đều rất thích hoa oải hương. Em rủ anh đến cánh đồng hoa oải hương ở gần đó. Anh không đồng ý. Em phải nài nỉ mãi anh mới chịu đi cùng em.

Đến bây giờ em vẫn còn nhớ cánh đồng tràn ngập sắc tím đó. Rất đẹp. Những bông hoa oải hương màu tím đọng sương trong làn gió...

Có một câu chuyện kể về chuyện tình bên cánh đồng hoa oải hương... Một chàng trai và một cô gái và một chàng trai quen nhau từ nhỏ rồi phải xa nhau. Khi hai người gặp lại nhau, yêu nhau sâu sắc thì cô gái lại mắc bệnh hiểm nghèo, không thể ở bên cạnh chàng trai nữa. Sau khi cô gái ra đi mãi mãi, chàng trai vẫn một lòng yêu cô gái, chiều nào cũng đứng ngắm cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa sắc tím đọng sương...

Đường như nó không còn là một câu chuyện nữa rồi. Nó đã diễn ra với chính bản thân em. Và em cũng sẽ giống như cô gái trong câu chuyện...sẽ mãi rời xa anh....nhưng em không mong anh sẽ giống chàng trai, sẽ cô đơn như thế...em không muốn. Em chỉ muốn anh được hạnh phúc...không muốn anh vì em mà bỏ lỡ hạnh phúc sau này.....

End chương 29

31. Chương 30

Dưới phòng khách, ngoài Ngôn Lục Hàm, còn có Thái Tiến Long, Trần Quân, Trần Lam.

Diệp Tuyết có thể đoán được phần nào việc Ngôn Lục Hàm lợi dụng lúc Devil không có ở nhà mà đến gọi cô xuống nói chuyện.

Nhưng Ngôn Lục Hàm lại muốn nói chuyện với Diệp Tuyết trước mặt những người này, không lẽ cô ta muốn nhận được sự đồng tình từ họ.

Ngôn Lục Hàm lạnh lùng lên tiếng:

- Cô biết tôi muốn nói gì với cô rồi chứ?

Diệp Tuyết thản nhiên ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói:

- Chút ít thôi.

- Vậy được, tôi sẽ nói rõ với cô. Tôi muốn cô tránh xa Devil. – Ngôn Lục Hàm nói như ra lệnh.

Diệp Tuyết thật sự không thích thái độ của cô ta lúc này. Trước giờ, cô ghét nhất là bị người ta chèn ép hay ép buộc kiểu này.

- Tại sao? – Diệp Tuyết nhỏ giọng hỏi.

Ngôn Lục Hàm khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt sắc nhọn nhìn Diệp Tuyết:

- Vì cô không xứng. Cô căn bản không xứng với Devil. Cô chỉ là một đứa con gái bình thường từ gia cảnh đến vẻ ngoài. Trong khi đó, cô chỉ mới gặp Devil được một tháng, còn tôi...cô biết không, tôi đã quen anh ấy từ khi anh ấy 18 tuổi. Cô dựa vào một tháng ngắn ngủi mà cướp được anh ấy ư? Đừng có mơ. Cô nên xem lại thân phận của mình đi. Cô mà tiếp tục ở bên cạnh chỉ gây rắc rối cho anh ấy.

Nghe Ngôn Lục Hàm nói mà sắc mặt Diệp Tuyết không đổi. Cô quá hiểu rõ cái kiểu công kích này, muốn cô không đánh mà lui à? Không bao giờ có chuyện đó.

Phải. Cô chỉ gặp Devil một tháng, cô cũng không biết rốt cuộc Devil vì sao lại yêu cô nhưng cô rất tin tưởng vào tình yêu của cả hai.

Cô cũng biết bản thân cô không có cơ hội được gặp anh sớm hơn Ngôn Lục Hàm, không yêu anh sớm hơn. Tuy nhiên, cô không vì điều đó mà cảm thấy mình thua kém Ngôn Lục Hàm.

- Vậy sao? Tôi không quan tâm. – Diệp Tuyết mỉm cười một cách tự nhiên, ra vẻ không để ý.

Thái Tiến Long giờ mới nói:

- Diệp Tuyết, tôi nghĩ cô nên nghe theo lời Lục Hàm. Thời gian của cô và Devil rất ngắn. Cô chưa nghe qua câu thời gian là thước đo chính xác nhất tình cảm của con người sao? Giữa cô và Devil chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi.

Diệp Tuyết đã hiểu tại sao lại để những người trong nhóm nghe được cuộc nói chuyện này. Họ dĩ nhiên sẽ bênh vực Ngôn Lục Hàm. Cô ta là thành viên của tổ chức, quen biết họ đã rất lâu rồi. Còn cô...chỉ mới gặp họ mới đây, làm sao so được với Ngôn Lục Hàm chứ.

Trần Lâm cũng cho là đúng:

- Phải đấy. Thật sự cô và Devil không hợp đâu, chúng tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi.

Muốn tốt cho cô?

Không còn lý do nào để nghe hơn sao?

Diệp Tuyết biết rõ, căn bản họ không thích cô, cô chỉ là một cô gái bình thường, không thể cùng một thế giới với họ.

Trần Quân thì chỉ buông một câu coi như không có liên quan đến mình:

- Tôi không có ý kiến.

Có lẽ tình cảm giữa Trần Quân và Đinh Nhi đang tiến triển tốt nên hẳn không muốn nói năng một cách khó chịu với bạn tốt của Đinh Nhi. Tuy nguyên nhân không được hay song vẫn đỡ hơn 3 người kia.

Không để cho Diệp Tuyết phản bác thêm, Ngôn Lục Hàm chêm thêm:

- Hơn nữa, Devil là người của tổ chức, là một người đặc biệt quan trọng của tổ chức. Nếu anh ấy yêu một người con gái bình thường, không có liên quan đến tổ chức, lại chẳng hiểu gì công việc của anh ấy thì không thể chấp nhận được. Cô sẽ gây vướng bận cho anh ấy. Tốt nhất, cô tự biết điều mà tránh xa anh ấy.

Nãy giờ Diệp Tuyết đã nhịn lắm rồi, cô không thể cứ để cho cô ta nói này nói nọ mãi được, nên chấm dứt cuộc nói chuyện này.

- Ai nói tôi không có liên quan đến tổ chức?

Bọn họ không hiểu Diệp Tuyết muốn nói gì, chỉ có thể chăm chú nhìn cô.

- Bố mẹ tôi là thành viên của tổ chức.

Nói xong, Diệp Tuyết nhún vai đi lên lầu, bỏ mặt mấy gương mặt ngơ ngác lại chuyển biến thành màu trắng, không tin nổi cô đang nói gì.

Ngôn Lục Hàm là người ngạc nhiên nhất. Tưởng rằng đưa ra nhiều lý do như vậy sẽ khiến Diệp Tuyết rời xa Devil, vậy mà...một trong các lý do của cô ta đã bị đánh gãy.

Lẽ ra Diệp Tuyết định nói thêm rằng cô đã là thành viên chính thức của tổ chức nhưng lại thôi, để cho bọn họ từ từ biết. Hôm trước gặp Lăng Mặc Sơn, ông đã đề nghị đưa cô vào tổ chức. Vì bố mẹ cũng từng làm trong tổ chức nên cô cũng không phản đối, quyết định gia nhập.

.....

Devil hiện tại vẫn chưa về, Diệp Tuyết vào phòng anh nghịch phá chơi. Bình thường chỉ khi nào anh yêu cầu thì người giúp việc mới vào dọn dẹp, còn những người khác thì không ai được phép bước chân vào. Nhưng Diệp Tuyết thì ngoại lệ. Anh không những cho phép cô vào mà còn đưa cho cô chìa khóa phòng. Diệp Tuyết đặc biệt vui vẻ vì sự ưu đãi này.

Cô loay hoay xem mọi thứ trong phòng Devil. Dường như tất cả đồ vật đều là màu tối, đa số là màu đen. Đúng là rất hợp với tính cách khác người của anh.

Diệp Tuyết mở mấy cái hộp tủ xem thử có gì hay không thì bất chợt một khung ảnh màu sắc rất sáng, khác hẳn mọi thứ khác trong phòng. Khung ảnh được cất cẩn thận trong hộp tủ, để riêng với các vật khác.

Điều làm Diệp Tuyết ngạc nhiên chính là hình ảnh trong khung ảnh.

Một cậu bé mặt mày cau có, lạnh lùng, thờ ơ, ánh mắt lãnh đạm. Ngược lại với cậu bé, bên cạnh là một cô bé, đôi mắt đen to tròn, hồn nhiên cười vui vẻ, ôm lấy cánh tay cậu bé. Đằng sau hai người là một sắc tím lung linh của cánh đồng hoa oải hương.

- Anh Thiên, chúng ta chụp một tấm ảnh đi. Em mới mượn được máy ảnh của mẹ.

Cô bé lắc lắc cánh tay cậu bé năn nỉ. Về mặt cậu bé vẫn không thay đổi, giọng nói lạnh tanh:

- Không thích.

Cô bé không bỏ cuộc, tiếp tục bám lấy cậu bé luyên thuyên:

- Đi mà, một tấm thôi. Hoa oải hương ở đây đẹp thế này chúng ta không chụp thì phí lắm...Anh Thiên, anh chụp chung với em đi...làm kỉ niệm mà...

Nghe đến từ kỉ niệm, cậu bé có chút động lòng. Ngay lập tức, cô bé nắm lấy cơ hội, ôm khư khư tay của cậu bé, giơ máy ảnh lên, hướng vào hai người mà chụp. Cô bé thích thú ngắm hình trong máy ảnh. Cậu bé đút tay vào túi quần, len lén nhìn một tí rồi lạnh lùng nói:

- Rửa cho anh một tấm.

Hồi ức kết thúc.

Diệp Tuyết vẫn nhìn khung ảnh không rời mắt.

Tại sao anh lại có tấm ảnh này? Cô nhớ nắm đó mình chỉ rửa thành hai tấm, một cho cô, một cho người đó.

Mà khung ảnh này lại được anh cất giấu kĩ như thế, chẳng lẽ là rất quan trọng sao?

Nhìn kĩ lại, người đó có nét rất giống anh...không phải có nét...mà là khá giống...Sao lúc trước cô không nhận thấy điều này?

Anh...là người đó ư???

Nếu anh là người đó, vậy...những điều Ngôn Lục Hàm nói là vô nghĩa. Cô và anh đã quen nhau từ khi anh 14 tuổi. Khoảng cách về thời gian sẽ không còn. Và năm đó, cô cũng có tình cảm với anh. Có khi nào là do tình cảm với anh lúc ấy nên giờ chỉ mới gặp anh chưa đầy một tháng mà cô đã yêu anh? Nhưng...nếu là anh thật...anh....có nhận ra cô không?

- Em biết rồi à?

Một tiếng nói từ ngoài cửa phòng vang lên, khung hình trong tay Diệp Tuyết bất giác rơi khỏi tay cô. Do bất ngờ quá nên cô phản ứng hơi mạnh.

Khung ảnh đang rơi giữa không trung thì được một bàn tay cầm lấy.

Không cần nghĩ, cô cũng biết là Devil.

End chương 30

All: Thông báo với mọi người một tin quan trọng, mong mọi người nghe xong đừng thất vọng.

Tình hình là vì một số lý do cá nhân khó nói, truyện The love of stars năm đang viết đây sẽ tạm ngưng một thời gian không biết là bao lâu. Thật xin lỗi all.

Lý do như thế nào thì năm không thể trình bày rõ với mọi người được. Năm chỉ mong mọi người thông cảm cho năm, năm cũng không muốn như vậy.

Nhưng mọi người yên tâm, năm không phải là không viết típ truyện này nữa, mà năm vẫn sẽ tiếp tục viết và sẽ post lên sau một thời gian dài mà năm cũng không biết là bao lâu.

Từ ngày 28 – 7 năm sẽ bắt đầu offline và không online nữa. (đồng nghĩa với việc năm quy ẩn), còn sau ngày hôm nay có chương nào được post nữa hay không thì năm vẫn chưa biết được.

Một thời gian dài sau, năm trở lại, năm sẽ post hết truyện ọi người đọc.

Năm biết mọi người sẽ rất giận vì năm lại bỏ dở truyện như thế này, nhưng năm cam đoan bộ truyện này nhất định sẽ được kết thúc bởi vì năm đã bỏ rất nhiều công sức cho truyện, năm sẽ không bỏ như những truyện trước đây.

Một lần nữa năm xin lỗi mọi người vì sự việc đường đột này.

Hy vọng mọi người sẽ thứ lỗi cho Năm và một thời gian dài sau này sẽ tiếp tục ủng hộ truyện.

Tks all đã ủng hộ truyện trong thời gian qua. Năm sẽ sớm trở lại.

Thân!

32. Chương 31

Devil nhẹ nhàng đặt khung ảnh lên trên mặt bàn, môi nở một nụ cười rất đẹp, vuốt vuốt mấy sợi tóc ở trước mặt Diệp Tuyết:

- Sao thế? Ngạc nhiên lắm à?

Diệp Tuyết giữ lấy bàn tay Devil, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, đôi mắt vẫn mở to:

- Anh...là anh Thiên?

Rõ ràng đây là câu hỏi không cần phải trả lời vì mọi việc đã rõ như ban ngày rồi.

Devil đáp lại bằng một tiếng “ừ”. Diệp Tuyết thấy đầu óc cứ ong ong, không hiểu lắm mọi chuyện, nó cứ giống như một giấc mơ. Thì ra anh chính là anh Thiên ngày nào của cô...

Im lặng trong mấy phút đồng hồ, Diệp Tuyết mở miệng hỏi:

- Anh đã nhận ra em từ lâu?

- Ủ - Vẫn lại là “ừ”

- Lúc em hiểu lầm anh ở khách sạn?

Devil lắc đầu, từ từ mở miệng:

- Lúc em 18.

Diệp Tuyết trợn mắt há mồm nhìn Devil, không tin nỗi tai mình đang nghe thấy cái gì, cô lắp bắp nói:

- Ý...ý anh...là...anh nhận ra em...lúc em...18 tuổi?

Devil gật đầu khẳng định, còn Diệp Tuyết thì lắc đầu phản bác:

- Không thể nào...không thể...lúc em 18 tuổi, ...em chưa hề gặp qua anh...cũng chưa hề thấy qua anh trên báo chí...

- Có, em đã thấy anh.

- Làm gì...

Diệp Tuyết đang định nói là “Làm gì có chuyện đó” thì Devil đã ngắt lời cô:

- Khi anh bị thương ở gần trường em.

Bị thương.

Bị thương.

Là...người rất khó chịu đó sao?

Diệp Tuyết cố nhớ lại. Thật sự là lúc đó cô cũng chỉ nhìn gương mặt của người đó sơ sơ, chỉ biết hần hình như cũng đẹp trai chứ cô không ghi nhớ khuôn mặt đó.

- Anh ...là người bị thương mà hay khó chịu đó ư? – Diệp Tuyết nhìn Devil hoài nghi.

- Khó chịu? – Devil đỏ khốc đỏ cười nói – Anh rất khó chịu sao?

Hơ...Hình như cô có lỗi thì phải...Lời thật mất lòng mà.

- O...em...em không có ý gì đâu...em đùa thôi mà.... chỉ thuận miệng nói thôi mà.

Devil nhếch môi, nhún nhún vai ra vẻ “tin nổi chết liền”.

- Anh trả lời em đi. – Diệp Tuyết then quá hóa giận, nói lớn tiếng.

- Ủ, là anh.

- Sao anh lại nhận ra em từ lúc đó?

- Không biết.

Câu này là nửa thật nửa giả. Đôi khi anh nghĩ nhận ra cô là do đôi mắt to tròn, thuần khiết của cô. Nhưng đôi khi anh lại thấy mình nhận ra cô là do tình cảm mách bảo, do cảm giác từ chính trái tim anh.

Diệp Tuyết cau mày nhăn nhó không hỏi nữa, có hỏi anh cũng không trả lời. Phí nước bọt.

Tuy nhiên, Diệp Tuyết không hỏi không có nghĩa là Devil không hỏi.

- Tại sao em lại không nhận ra anh? – Anh hỏi như kiểu đang bức cung cô.

- Sao? – Diệp Tuyết ngơ ngẩn không kịp nuốt trôi câu hỏi của anh.

- Khi em 18 tuổi gặp anh, em không nhận ra anh. Nhưng đến lúc gặp lại anh ở khách sạn, em cũng không nhớ anh là người đã bị thương đó, hơn nữa, sau vụ bị thương, anh đã chính thức trở thành ca sĩ, em cũng không có ấn tượng gì sao? – Đây là lần đầu tiên anh có kiên nhẫn nói nhiều với một người như vậy.

- Em...em có chút ấn tượng thôi. Còn lần đầu gặp lại anh lúc 18 tuổi, nhìn anh rất khác, làm sao anh nhớ được anh chính là anh Thiên. Nhiều khi trí nhớ của em không tốt lắm mà...- Diệp Tuyết bối rối giải thích, cô không muốn anh hiểu lầm cô, tưởng cô đã quên anh.

Nhìn thấy Diệp Tuyết giống như một người có tội mà hối lỗi, Devil không muốn làm khó dễ cô nữa, trực tiếp kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

- Ngốc quá! Anh không trách em, không cần phải lo lắng như vậy.

Diệp Tuyết hạnh phúc gắt gao ôm chặt anh. Ông trời thật có mắt, không ngờ anh lại chính là người mà cô thích từ khi cô còn nhỏ. Mọi chuyện thật kì lạ. Xa cách đã một thời gian dài mà cô vẫn có thể gặp lại anh, có thể yêu anh một cách tự nhiên.

Nhưng...chẳng phải anh đã nhận ra cô từ khi cô 18 tuổi, tại sao anh chưa một lần đến gặp cô? Nếu như cô không tình cờ gặp anh, hiểu lầm anh trong khách sạn thì liệu hai người có được như thế này không?

Diệp Tuyết thả lỏng vòng ôm, ngẩng đầu hỏi anh:

- Anh nhận ra em từ lâu rồi, sao lại không đến tìm em?

- Bởi vì từ sau khi gặp em, tổ chức có một nhiệm vụ quan trọng cần phải thực hiện, anh không muốn kéo em vào việc của tổ chức nên đã không tìm gặp em. Anh định đợi đến khi nào hoàn thành thì sẽ tìm em nhưng anh cũng không nghĩ đến nhiệm vụ này lại khó khăn đến như vậy, gần 3 năm mà vẫn chưa hoàn thành. – Anh chân thành giải thích.

- Là tiêu diệt bang Hắc Long sao?

- Ừ

- Hừ,...nếu như em không tình cờ gặp anh thì anh định đợi đến khi nào mới tìm em? – Diệp Tuyết giả vờ giận dỗi, giọng điệu trách móc anh.

- Chắc là thêm mấy năm nữa không chừng. – Devil cố ý trêu chọc Diệp Tuyết.

Cô hừ lạnh, đẩy anh ra, trèo lên giường nằm, không thèm quan tâm đến anh.

Biết là mình đã chọc vào tổ kiến lửa, anh đành phải hạ mình, thành thật nói:

- Anh định sẽ đợi đến sinh nhật lần 21 của em, đến tặng quà và nói hết mọi chuyện.

Diệp Tuyết cười vui vẻ, mặt mày hớn hờ:

- Thật sao?

Devil cũng đặt người lên giường, ôm lấy cô vào lòng, khẽ gật đầu.

- Anh...định tặng quà gì cho em?

- Đợi ba tháng nữa đi.

- Biết rồi. À, em vẫn luôn có một nghi vấn từ lâu mà quên không hỏi anh... - Thấy anh im lặng như đang lắng nghe, Diệp Tuyết tiếp tục nói – Người đàn ông cùng anh thân mật ở khách sạn là ai vậy?

Devil lại nghĩ cô chất vấn chuyện gì quan trọng, thì ra là chuyện này. Bản tính đùa dai lại nổi lên. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy cô là anh lại muốn đùa cô, khác hẳn với cá tính của anh. Anh bị cô làm cho điên mất rồi.

- Đến bây giờ em còn nghi ngờ anh là gay sao?

- Anh...!!!

Diệp Tuyết lè lưỡi rất đáng yêu nhìn anh. Anh nhịn không được đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng rất lâu. Đến khi hai người dừng lại thì cô đã thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng. Đã nhiều lần thân mật như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ.

- Là em trai anh, Thiên Tuấn.

- Anh còn có anh trai nữa?

- Ủ, còn một em gái nữa.

Gia đình anh nhiều thành viên như vậy sao?

Cô đúng là chưa biết nhiều về gia đình anh. Lúc nhỏ cũng chỉ cố gắng tiếp cận anh, vui đùa cùng anh, chứ cô không biết rõ những người trong nhà anh, trừ cô Huyền.

Mà nhắc đến chuyện hồi nhỏ mới nhớ, nghĩ lại từ đầu đến cuối, từ lúc gặp nhau đến giờ, Devil vẫn chưa bao giờ thừa nhận anh là anh Thiên thì phải. Sao anh không chịu nói sớm với cô chứ?

Diệp Tuyết nói ra thắc mắc này, anh chỉ nhún mày, nhẹ nhàng trả lời:

- Anh đang chờ em nhận ra anh, vậy mà em phải nhờ đến khung ảnh mới nhận ra anh. Thật thất vọng.

Nói là thất vọng nhưng giọng điệu của anh không hề có chút chán nản, lại còn có vẻ hứng thú nữa. Diệp Tuyết có ngu cũng biết được. Cô im lặng, không nói gì nữa, nhắm mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ.

Nhìn cô đang ngủ rất ngon, khuôn mặt hồng hào, Devil hôn nhẹ lên trán cô rồi ôm chặt cô, cùng cô đi vào giấc ngủ.

End chương 31

33. Chương 32

Đã là ngày thứ bảy từ khi Devil cùng thành viên trong tổ chức tham gia vào một kế hoạch nhằm tiêu diệt toàn bộ bang Hắc Long mà vẫn chưa trở về. Anh cùng mọi người phải tập trung ở trụ sở của tổ chức nên không thể về nhà được. Kế hoạch này rất nguy hiểm, vì vậy, Diệp Tuyết là người mới nên không cần tham gia, cô đành phải ở nhà chờ anh về.

Mấy ngày này cuộc sống của Diệp Tuyết diễn ra rất bình yên. Đi học về rồi lâu lâu ghé thăm bố mẹ nuôi, đặc biệt cô thường xuyên đến ký túc xá thăm Hạ Vũ rồi cùng Đình Nhi đưa Hạ Vũ đi chơi nhiều nơi để làm cho tâm trạng của Hạ Vũ tốt hơn.

Trong ba người, chỉ có Đình Nhi là ham mua sắm, Hạ Vũ thì chẳng bao giờ hứng thú với chuyện này, còn Diệp Tuyết thì trước giờ không thích mua sắm nhiều và vì thế nên Hạ Vũ và Diệp Tuyết phải chán nản tháp tùng Đình Nhi đi hết cửa hàng này nọ, túi đồ càng ngày càng nhiều.

Mua sắm xong, Hạ Vũ muốn đưa hai người bạn của mình đến cô nhi viện mà trước khi được bố mẹ nhận nuôi và sau khi họ chết Hạ Vũ đã sống. Diệp Tuyết và Đình Nhi háo hức đồng ý, cũng lâu rồi họ đã không đến thăm các sư trong cô nhi viện Thiên Giao.

Đây cũng là một trong rất nhiều lần ba người cùng đến cô nhi viện này với nhau. Các cô đều rất thân với các sư và các em nhỏ bất hạnh nơi này.

Sư Nhậm rất vui mừng chào đón họ, bà là người quản lý toàn bộ cô nhi viện này. Cô nhi viện này do một nữ thương nhân giàu có đồng ý tài trợ rất nhiều chi phí, giúp cô nhi viện trụ vững đến ngày hôm nay.

Sư Nhậm vui vẻ mỉm cười, xoa đầu Hạ Vũ như một đứa trẻ:

- Con bạn chuyện học hành thì không cần đến đây thường xuyên đâu Vũ Vũ à.

Hạ Vũ cũng cười rất tươi, khác hẳn với nét mặt buồn chán lại lạnh lùng mấy ngày trước:

- Con rảnh mà, mẹ Nhậm yên tâm.

- Mẹ Nhậm, sao chỉ quan tâm đến Vũ Vũ mà bỏ mặc bọn con thế? – Diệp Tuyết ra vẻ hờn giận nói

- Phải đó, người thiên vị quá à – Đình Nhi cũng bắt chước Diệp Tuyết.

- Được rồi, được rồi...Mẹ làm sao quên hai con chứ...- Ánh mắt sư Nhậm hiền hậu nhìn hai cô gái dễ thương kia.

Diệp Tuyết và Đinh Nhi đồng loạt chạy tới nắm lấy tay sơ Nhậm cười hì hì.

- Sơ Nhậm được bọn trẻ yêu quý thật.

Giọng nói của một người phụ nữ vang lên. Đó là một người phụ nữ trung niên, chắc cũng hơn 40, quần áo nhìn rất sang trọng, khuôn mặt lộ ra nét cười nhẹ. Nhưng đột nhiên nét cười đó lại biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc kì lạ.

- Bà Lưu, bà lại đến à? – Sơ Nhậm cúi đầu chào người phụ nữ họ Lưu đó rồi quay sang nói với các cô gái – Đây là bà Lưu Giao Giao, người tài trợ cho cô nhi viện hai năm nay.

- Chào cô ạ. – Ba cô gái lễ phép cúi đầu chào.

Thấy khuôn mặt bà Lưu trở nên trắng bệch, sơ Nhậm lo lắng tới gần bà Lưu, quan tâm hỏi:

- Bà không sao chứ?

Đôi mắt bà Lưu vẫn hướng về phía ba cô gái, mà cụ thể là Diệp Tuyết. Điều này khiến Diệp Tuyết không tự chủ nhìn lại mình rồi lại nhìn bà ấy, mắt không chớp hỏi:

- Cô à, cháu...có vấn đề gì sao?

Nếu không có vấn đề gì thì tại sao lại nhìn cô như vậy chứ?

Bà Lưu cố gắng kìm chế, khóe môi mấp máy:

- Cháu...cháu...là...

- Dạ? – Diệp Tuyết nghi hoặc hỏi lại, trong lòng không khỏi thắc mắc.

- Bố mẹ cháu tên gì?

Tại sao lại hỏi giống như Lăng Mặc Sơn vậy? Không lẽ là... quen với bố mẹ Diệp Tuyết sao?

- Cô biết bố mẹ cháu?

- Mẹ cháu là Lưu Thiên Thiên đúng không?

- Dạ, phải ạ.

Bà Lưu nhất thời xúc động, đưa tay ôm ngực, nhìn thì có vẻ rất khó chịu nhưng thật ra là đang vui mừng vô cùng.

- Cô à...cô không sao chứ ạ?

Diệp Tuyết lo lắng, giữ cánh tay bà Lưu. Bà Lưu nắm chặt bàn tay Diệp Tuyết, giọng nói không giấu nổi kích động:

- Cháu...tên Hạ Yên Tuyết?

Đúng là bà ấy có quen biết bố mẹ cô, ngay cả tên thật của cô cũng biết. Vậy...bà ấy là ai? Lưu Giao Giao...Mẹ cô là Lưu Thiên Thiên...Phải chăng bà ấy là...

Diệp Tuyết mơ hồ đoán:

- Cô là...em của mẹ cháu?

Trước đây mẹ của cô từng nói có một người em gái, bà ấy cũng từng đến nhà cô nhưng lúc đó cô còn rất nhỏ nên không có ấn tượng gì.

Bà Lưu khẽ gật đầu, nước mắt đã chảy ra từ lúc nào. Hốc mắt Diệp Tuyết cũng đã đỏ lên, từng giọt nước mắt trào ra, cô đứng lặng một lúc rồi ôm lấy người di xa cách đã lâu của mình:

- Dì...dì ơi...hic....

- Cháu gái của dì...Dì tìm con đã lâu lắm rồi...cuối cùng cũng tìm được con....Yên Yên à...

Hai người trải qua giây phút cảm động lòng người rồi mới hỏi thăm tình hình của nhau.

Bà Lưu là một nữ thương nhân giàu có, đã tự thành lập nên một công ty riêng có quy mô khá lớn.

Từ di của mình, Diệp Tuyết đã biết được một tin cực kì sốc. Bố mẹ của cô đã chết, đã chết từ rất lâu.

Ngày đó mẹ của cô vì một căn bệnh không chữa được mà phải bỏ nhà đi, không muốn làm khổ bố cô và đã đến ở với dì cô là bà Lưu, bà Lưu cũng không được biết căn bệnh đó là gì.

Lúc đó bố cô đã đi tìm, đến khi tìm được mẹ cô thì bệnh tình của bà đã rất nặng và không qua nổi. An táng cho bà xong thì ông cũng suy sụp tinh thần, chưa kịp trở về tìm cô thì không cẩn thận bị tai nạn giao thông.

Bao năm qua, bà Lưu đã cố gắng tìm tung tích của Diệp Tuyết nhưng vẫn vô ích, và không ngờ lần này lại gặp được cô dễ dàng như thế.

Diệp Tuyết cũng từng nghĩ bố mẹ mình có khả năng đã chết, mà đó lại chính là sự thật. Cô khóc, khóc một hồi rồi cũng bình tĩnh lại giống như khi biết tin chị gái mất. Diệp Tuyết là người rất lạc quan, trong suy nghĩ của cô, dù gặp bất cứ chuyện gì đau khổ thì cũng không bao giờ gục ngã, phải kiên cường đứng vững. Đẳng nào người chết cũng đã chết, người sống thì vẫn phải sống, chỉ có điều hy vọng mấy năm nay đối với cô mà nói đã tiêu tan.

Dì Lưu hỏi thăm tình hình của cô, học hành ra sao, rồi hiện tại cô đang sống ở đâu...cô đành phải nói dối rằng mình đang ở ký túc xá cùng Hạ Vũ.

Cô định cùng dì Lưu đến thăm mộ bố mẹ nhưng dì Lưu có việc đột xuất nên hẹn cô lần khác đi. Cô và hai người bạn chia tay dì Lưu và sơ Nhậm ra về.

Trên đường về Diệp Tuyết vẫn không hết buồn chán nhưng sự nhanh nhạy vẫn làm cô cứ cảm thấy như bọn họ đang bị theo dõi, có những ánh mắt đang nhìn họ nhưng mỗi lần nhìn về phía sau thì lại không thấy gì. Chẳng lẽ cô bị ảo giác ư? Ảo giác mà cả người đi bên cạnh cũng bị à? Ngay cả Hạ Vũ cũng ra hiệu cho Diệp Tuyết là có người theo sau, chỉ có Đinh Nhi là vui vẻ, không chút đề phòng.

Diệp Tuyết linh cảm bọn người đang theo dõi này là nhằm vào cô, mà bọn chúng có thể là ai chứ? Người hâm mộ Devil thì không thể nào khiến cô và cả Hạ Vũ có cảm giác đáng sợ như vậy. Liệu có phải là người của bang Hắc Long?

Diệp Tuyết tỏ ra bình thường nói với Hạ Vũ và Đinh Nhi:

- Hai cậu đi về ký túc xá của Hạ Vũ trước đi.
- Tại sao? – Đinh Nhi ngây ngô thắc mắc.
- Có người theo dõi. – Cô không thể không nói cho Đinh Nhi biết được.
- Hả?
- Đinh Nhi, câu nhỏ miệng thôi – Diệp Tuyết nhăn mày kéo kéo Đinh Nhi, ngăn chặn tiếng hoảng hốt từ miệng cô bạn.
- Nhưng còn cậu thì sao? – Hạ Vũ nhận ra điểm kì lạ trong lời nói của Diệp Tuyết. Tại sao lại bắt hai người họ đi trước, còn cô thì sao?
- Bọn chúng hình như là nhằm vào tớ, hai cậu đi đi. – Diệp Tuyết khẩn trương nói, cô nghe thấy bước chân của bọn người xấu ở đằng sau, càng ngày càng gần, nguy hiểm cận kề.
- Không được – cả Hạ Vũ và Đinh Nhi cùng đồng thanh phản đối.
- Có đi thì cùng đi – Đinh Nhi cứng rắn nói.
- Nhưng... - Diệp Tuyết cố gắng di chuyển bước chân nhanh hơn, do dự không biết làm sao. Cô sợ nếu lúc này mình mà chạy thì bọn chúng chắc chắn sẽ đuổi theo, còn cứ cái đà này thì không sớm thì muộn cũng bị tóm cổ.
- Chúng ta chia nhau ra chạy đi. Mục tiêu của chúng nếu là cậu thì để Đinh Nhi chạy một mình một hướng, còn tớ và cậu sẽ cùng chạy, có gì tớ sẽ ứng phó. – Hạ Vũ nói chắc chắn. Tuy Hạ Vũ không biết liệu với mấy

năm học karate của mình có thể an toàn thoát khỏi bọn chúng hay không nhưng cô nhất định sẽ cố gắng bảo vệ bạn của mình.

- Nhưng... - Lần này là cả Diệp Tuyết và Đinh Nhi cùng do dự.

- Nhanh đi. Tớ đếm đến 3, Đinh Nhi chạy về phía bên trái, tớ và Tiểu Tuyết chạy về bên này, gặp lại ở biệt thự của Super Boys. - Hạ Vũ nắm chặt tay Diệp Tuyết, thở một hơi dài lấy sức.

- Được. - Diệp Tuyết quyết định đồng ý, cô biết Hạ Vũ nếu đã muốn làm gì thì không thể ngăn cản được. Cô dặn dò Đinh Nhi - Đinh Nhi, nếu như bọn tớ vẫn không an toàn trở về biệt thự, cậu hãy gọi điện tìm Devil. Được chứ?

- Ok - Đinh Nhi bình tĩnh trả lời, chuẩn bị xuất phát chạy.

- 1...2...3..chạy!

Tiếng hô của Hạ Vũ vừa dứt, ba người tách nhau ra chạy thừa sống thiếu chết. Và dĩ nhiên bọn người xấu kia vội vàng đuổi theo Diệp Tuyết và Hạ Vũ, mục tiêu của chúng đúng là Diệp Tuyết.

May mà thành tích chạy của Diệp Tuyết cũng không tồi, cộng thêm thể lực tốt, cô nhanh chóng cắt được đuôi của bọn chúng. Còn Hạ Vũ là cao thủ karate mấy năm liền, làm sao lại chạy không nổi được.

Chạy muốn hết hơi, hai người cũng không nhìn thấy được bọn người kia trong phạm vi gần đó liền ngừng lại thở hổn hển.

Cứ cái đà chạy này cũng không tốt lắm vì hai người vẫn đang ở trong hẻm nhỏ, vắng vẻ không một bóng người. Hoàn cảnh lúc này khiến Diệp Tuyết liên tưởng đến đêm bị tên sát nhân bắt, cũng rất giống như bây giờ, chỉ có điều không phải buổi tối mà là ban ngày.

Diệp Tuyết bèn lấy điện thoại từ trong túi quần ra, đang ấn dãy số quen thuộc của Devil thì một giọng nói vang lên làm cô đứng hình ngay tại chỗ, mắt mở to nhìn mấy khẩu súng đang chĩa vào cô và Hạ Vũ:

- Chạy nhanh nhỉ, Diệp tiểu thư?

Trước mặt là mấy tên mặc toàn đồ đen, gương mặt đờ đờ sát khí, giống như cô đang nợ bọn chúng rất nhiều tiền. Cứ tưởng rằng đã chạy thoát, không nghĩ tới bọn chúng lại nhiều người đến như vậy, chặn hết lối thoát.

Phen này thì một cao thủ karate như Hạ Vũ đành phải giơ tay chịu trời thôi, có thể đấu lại mấy khẩu súng lợi hại này được sao?

Bọn người áo đen đi tới, lấy điện thoại trong tay Diệp Tuyết vứt qua một bên đường làm vỡ tan tành.

Này này...là của Devil mua cho cô đấy! Sao lại ác thế?

Bọn chúng chụp thuốc mê cho hai người khỏi lằng nhằng gây chuyện rồi đưa lên xe. Dù gì Hạ Vũ cũng có mặt ở nơi này, với bọn chúng mà nói bắt thêm một người nữa cũng không thành vấn đề.

Chiếc xe lăn bánh rồi đi để lại một làn khói đen.

End chương 32

Haizz, xong chương 32 này rồi.

34. Chương 33

Nhức đầu, chóng mặt.

Đó là cảm giác của Diệp Tuyết lúc này.

Khi vừa mới mở mắt, cô cảm thấy đầu hơi đau, mắt cứ muốn nhắm lại, khó khăn lắm mới mở ra được. Không những thế, cô còn có cảm giác bản thân đã ngủ một thời gian rất dài rồi.

Nhưng, điều quan trọng là cô đang ở đâu? Tại sao nơi này lại xa lạ đến thế? Hình như là một căn phòng bỏ hoang, xung quanh rất lộn xộn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tuyết lục lại những sự việc trong đầu mình và nhận ra mình đã bị bắt cóc và đưa đến cái nơi quỷ quái này. Song điều mà cô thắc mắc là tại sao bọn chúng lại bắt cóc cô? Chẳng lẽ là người của bang Hắc Long, những kẻ đối đầu với IMA và cũng là kẻ thù *** hại gia đình cô trước đây? Vậy...mục đích chúng bắt cóc cô đến đây để làm? Là để uy hiếp người của IMA ư? Và hơn nữa là Devil?

Nếu cô đoán không nhầm thì có lẽ mọi chuyện là như thế. Cô không ngờ bản thân mình lại có giá trị đến thế, lại còn làm liên lụy đến Hạ Vũ nữa. Phải rồi, từ lúc tỉnh dậy cô không hề nhìn thấy bóng dáng Hạ Vũ. Có thể bọn chúng đã nhốt cô ấy ở một nơi khác.

Vừa đúng lúc Diệp Tuyết đang đi về phía cửa lớn xem thử như thế nào thì “Cạch” một tiếng, có mấy người bước vào, ai nấy đều mặc đồ đen cực kì hoành tráng, không khác gì phim ảnh.

Diệp Tuyết bất giác lùi về phía sau mấy bước, tránh xa mấy người kia.

Một tên, có vẻ là người cầm đầu ra dáng đi lên phía trước, nhìn Diệp Tuyết từ trên xuống dưới, từ đầu tới chân như nhìn một sinh vật lạ của thế giới. Diệp Tuyết rất không thích cái kiểu nhìn thiếu lương thiện đó của hắn ta nên mạnh bạo nói mà quên mất bản thân mình là con tin, sinh mạng nằm trong tay hắn:

- Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy con gái bao giờ sao?

Tên cầm đầu hơi sững sốt một tí rồi lại điềm tĩnh, khoé môi cười giảo hoạt, vuốt vuốt cằm đánh giá:

- Cũng được đấy, không tệ, rất có khí chất.

Diệp Tuyết nghe hắn nói mà cứ như vịt nghe sấm, nói gì mà chả hiểu gì cả. Cái gì mà khí chất chứ?

- Đại ca, chúng ta làm gì với cô ta đây? – Một tên đàn em lên tiếng hỏi.

- Còn làm gì nữa? – Tên cầm đầu gõ đầu tên vừa hỏi một cái – Đương nhiên là bắt cô ta đi đe dọa Devil rồi. Trước giờ lần nào tao cũng thua hắn, lần này nhất định phải thắng.

- Các người là người của bang Hắc Long? – Diệp Tuyết biết mình đoán không sai nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Tên cầm đầu vỗ vỗ tay tán thưởng hết sức “chân thành”:

- Thông minh! Không hổ danh là bạn gái thực sự của Devil. Miên Miên ta bắt không sai người.

- Hả? Anh nói cái gì? Cái gì mà Miên Miên? – Diệp Tuyết ngạc nhiên hỏi lại.

Một tên đàn em khác rất không hài lòng trước thái độ của cô bèn lên mặt dạy đời:

- Ai cho cô gọi tên đại ca như vậy? Tên của đại ca không phải...

Những từ sau của tên đó chưa kịp nói ra đã bị tiếng cười của Diệp Tuyết át hết. Cô ôm bụng cười sảng khoái, chỉ thiếu điều không lẫn lộn trên sàn nhà. Cả tên Miên Miên cầm đầu và bọn đàn em đơ mặt nhìn cô cười như điên mà không biết là vì nguyên nhân gì.

Đến khi cười sắp chảy nước mắt, Diệp Tuyết mới ngừng lại, ngẩng đầu lên thì thấy mấy cặp mắt nhìn cô. Lúc này Diệp Tuyết mới nhớ ra hình như cô hơi thiếu lịch sự thì phải, đành cười cười nói:

- Xin lỗi...nhưng mà...tên của anh mắc cười...Miên Miên...đàn ông con trai mà tên Miên Miên..ha ha...

Cứ nhắc đến là Diệp Tuyết lại cảm thấy buồn cười không nhịn nổi. Sắc mặt Miên Miên sa sầm, tối tăm mặt mày, trừng mắt nhìn cô.

Mãi một lúc sau Diệp Tuyết mới bình tĩnh lại. Trong lòng có chút hoảng hốt, cô đã quên mất mình là ai, Miên Miên là ai. Đúng là...đầu với chả óc...quả thật trên đời này không có ai như cô, dám cười nhạo tên bắt cóc trắng trợn đến thế.

Miên Miên đằng đằng sát khí ra lệnh cho bọn đàn em:

- Đưa cô ta đi rồi cử người đưa cả con nhỏ lạnh lùng ở phòng bên cạnh.

Mấy tên đàn em “dạ” hết sức vâng lời.

Sau đó, Diệp Tuyết cũng gặp được Hạ Vũ, rất may là cô ấy cũng không bị thương gì. Diệp Tuyết trút được gánh nặng đầu tiên, nhưng điều cô lo nhất là thể nào tên Miên Miên xấu xa cũng dùng mọi thủ đoạn bắt ép Devil nghe theo hắn, và rất có thể anh sẽ gặp nguy hiểm.

Bọn người Hắc Long đưa hai cô gái đến một gian phòng bỏ hoang khác của toà nhà. Diệp Tuyết than thầm trong đầu, lần nào cô cũng bị bắt đến những nơi như thế này, số cô sao mà xui xẻo đến thế.

Và dĩ nhiên trong gian phòng cũ kĩ đó đã có sự xuất hiện của một số người. Hoàng Tuấn cùng một số đàn em khác của Hắc Long. Còn Devil thì chỉ đi cùng với Thái Tiến Long, không có một thành viên nào của IMA. Có lẽ đây là yêu cầu của Hắc Long.

Đôi mắt lạnh lùng, đáng sợ của Devil vừa mới nhìn thấy người con gái anh yêu đã trở nên dịu dàng, tràn đầy tình cảm. Không ai biết rằng khi nghe Đinh Nhi nói rằng Diệp Tuyết bị bắt cóc, anh đã rất lo lắng, trái tim như thắt lại. Bề ngoài anh làm như không có chuyện gì nhưng lòng anh lại nóng như lửa đốt. Nếu không phải vì anh, vì muốn đổi phước anh, bọn chúng sẽ không thể nào ra tay bắt cóc cô, là anh đã hại cô.

- Devil, đến rất đúng giờ! Lần này tao đã quyết định không sai.

Miên Miên cười đắc ý, ra vẻ phần thắng chắc chắn về tay hắn.

Hoàng Tuấn ngạc nhiên, không bao giờ hắn nghĩ tới Miên Miên lại dùng Diệp Tuyết để uy hiếp Devil và càng không nghĩ tới Hạ Vũ cũng dính vào vụ này. Hoàng Tuấn cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng và có phần xót xa của Hạ Vũ đang nhìn mình. Thật sự trong lòng hắn không biết phải làm gì cho phải. Hắn không muốn làm tổn thương Hạ Vũ.

- Mày muốn gì? – Giọng Devil trở nên cực kì đáng sợ khiến ai cũng cảm thấy rùng mình, ngay cả Miên Miên. Nhưng hắn ngay lập lấy lại tinh thần, không sợ chết nói:

- Bình tĩnh, không cần gấp thế đâu. Mày cũng biết tao muốn gì mà.

Thái Tiến Long hừ lạnh:

- Miên Miên, cái tên ghê tởm này, mày muốn gì thì nói nhanh đi, đừng để bọn tao mất kiên nhẫn.

- Được thôi. – Miên Miên ra hiệu cho đàn em. Hai tên đưa Diệp Tuyết lại gần hắn, một khẩu súng từ một tên rút ra, nhắm thẳng vào đầu Diệp Tuyết khiến cô hoảng sợ.

- Không được đụng đến cô ấy. – Devil lạnh lùng lên tiếng. Khẩu súng chĩa vào Diệp Tuyết bất giác rung lên.

Miên Miên cười cợt nói:

- Haizz,...giang hồ đúng là không thể tin nổi...Người ta nói Devil nổi tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn...vậy mà bây giờ vì một cô gái mà lại sốt sắng đến thế này. Khó tin quá!

- Nói nhanh đi. – Devil dường như đang mất kiên nhẫn với cái kiểu của tên Miên Miên này.

- Yên tâm, nói đây. Điều kiện của tao rất đơn giản. Mày chỉ cần chịu hai phát súng của tao là được. – Miên Miên đưa khẩu súng trong tay.

- Cái gì? Mày đừng có được nước làm tới! – Thái Tiến Long tức giận.

- Từ từ chứ, tao đã nói hết đâu. Đều là người trong giang hồ cả, tao cũng không phải bỉ ổi gì, tao sẽ không đụng đến chỗ nguy hiểm, chỉ bắn vào chân thôi, không chết người đâu. Thế nào?

- Như vậy cũng không được! – Thái Tiến Long vẫn một mực phản đối.

- Được, tao chấp nhận.

Một câu đồng ý của Devil khiến tất cả sững sốt. Dù biết thế nào Devil cũng đồng ý nhưng Miên Miên vẫn không khỏi ngạc nhiên.

- Devil, không được đâu.

Diệp Tuyết thấy đau lòng. Cô biết anh rất yêu cô, sẽ không để cô gặp nguy hiểm nhưng tại sao anh lại ngốc đến thế? Tại sao lại chấp nhận một điều kiện như vậy được? Hốc mắt Diệp Tuyết đã đỏ lên.

- Thiên Hạo....đừng mà...

Devil nhìn Diệp Tuyết, khoé môi khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười chỉ dành riêng cho cô. Anh muốn cô yên tâm, anh sẽ không sao.

- Tao không ngờ mày lại tình cảm đến thế. Vậy thì tao sẽ ra tay.

Khẩu súng trong tay Miên Miên được lên cò, chĩa về phía trước. Bản thân Hoàng Tuấn cũng không hề muốn Miên Miên ra tay với Devil, dù gì trước đây họ cũng từng là bạn thân, cùng sát cánh bên nhau. Nhưng trong Hắc Long, Miên Miên có quyền hạn cao hơn hẳn, hẳn không thể làm được gì.

“Đoàng” một tiếng vang lên.

Máu từ chân trái Devil từ từ chảy xuống. Anh từ từ khụy xuống.

Nếu như loại đạn trong khẩu súng kia chỉ là loại bình thường thì anh sẽ không bao giờ ngã xuống nhưng bang Hắc Long lại là tổ chức nổi tiếng với việc chế tạo vũ khí. Và trong đó, đạn là một thứ nằm trong đó. Bang Hắc Long đã chế tạo một loại đạn đặc biệt, loại đạn này có sức tổn thương hơn hẳn loại đạn bình thường. Vì thế, người có thể lực phi thường như anh cũng không thể trụ nổi.

Từng giọt, từng giọt nước mắt của Diệp Tuyết rơi xuống, phút chốc đã thấm ướt cả khuôn mặt. Cô vừa khóc vừa lắc đầu. Cô cắn chặt môi đến nỗi sắp chảy máu.

- Tiếp đi. – Mồ hôi lạnh toát ra trên mặt Devil. Anh gắng gượng đứng dậy mà không cần Thái Tiến Long đỡ.

- Tốt lắm, Devil đúng là Devil.

Miên Miên lại giương súng lên đang chuẩn bị bắn phát tiếp theo thì một bóng người vượt lên, cướp lấy khẩu súng trong tay Miên Miên rồi chạy về phía. Người đó chính là Diệp Tuyết. Cô lợi dụng lúc hai tên đang giữ lấy mình không đề phòng đã dùng mấy chiêu võ của mình đánh ngã hai tên đó chỉ trong mấy giây. Sau đó cô đã vượt lên phía trước, giật lấy khẩu súng trong tay Miên Miên. Do sự việc diễn ra quá nhanh, Miên Miên không kịp đề phòng và lần đầu tiên trong đời hẳn đã bị một người con gái đánh bại mà chẳng cần dùng mấy sức lực. Mà bản thân Diệp Tuyết lại thấy bản thân dừng cảm quá thì phải, tình yêu có sức mạnh lớn đến thế sao?

Ngay lúc Diệp Tuyết chạy lại chỗ của Devil, Thái Tiến Long đã rút súng ra hỗ trợ cho cô.

Miên Miên dù rất tức tởm nhưng lại lần thứ hai vỗ tay khen ngợi Diệp Tuyết:

- Giỏi lắm, bạn gái Devil có khác.

Diệp Tuyết đỡ lấy Devil, đôi mắt vừa mới khóc mà đã sưng đỏ lên. Devil đau xót đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Anh càng lau thì nước mắt cô càng rơi nhiều hơn, không thể nào kìm chế được.

Trong lúc lợi thế đang nằm trong tay bọn người của Hắc Long thì “Đoàng”. Một phát súng được bắn từ tay của một tên đàn em của Miên Miên. Viên đạn bay thẳng vào người Thái Tiến Long bởi hẳn không để ý phía sau. Máu từ ngực Thái Tiến Long chảy xuống. Hẳn cũng dần dần ngã xuống.

- Long! – Cả Devil và Hoàng Tuấn cùng hét lên.

Devil cầm lấy khẩu súng trong tay Diệp Tuyết nhằm vào kẻ đã ra tay với Thái Tiến Long. Mặc dù bị thương nhưng viên đạn đó vẫn xuyên thẳng qua người tên đó và không hiểu sao sau đó lại có mùi khói bốc lên, không phải là mùi thuốc súng. Còn có những tia lửa toé lên.

Trong lúc tất cả đang không hiểu chuyện gì thì Miên Miên đã hét ầm ỹ:

- Không được bắn! Không được bắn! Ở đây có bom!!!

Thì ra trước khi đến đây, đề phòng bắt trắc và để dồn ép Devil đến đường cùng, Miên Miên đã lắp hệ thống bom toàn bộ khu nhà này, rất nhiều dàn em của hần không hề biết chuyện này. Và thiết bị kích nổ chính là chiếc đồng hồ mà Miên Miên đang đeo.

Đến lúc hiểu ra thì đã quá muộn. Viên đạn vừa rồi đã bắn trúng hệ thống bom trong toà nhà, kích nổ cả một hệ thống. Thời gian lúc này hiển thị trên đồng hồ chỉ còn 5phút.

Sorry mọi người vì post hơi trễ do forum bị lỗi gì ấy, nếu bị lặp thì mọi người thông cảm nhá. nhưng mà nắm post hần một chương dài đấy, chương mở đầu cho việc nắm eback. Mà do post vội nên nắm chưa kiểm tra lại, có gì sai mọi người đừng trách nhá.

35. Chương 34

Bọn người của bang Hắc Long nhanh chóng tháo chạy khỏi toà nhà, thoảng chốc đã không còn tên nào ở lại, trừ Hoàng Tuấn.

Do trong gian phòng này có chứa rất nhiều thùng xăng nên khi kích nổ hệ thống bom, những tia lửa bén vào một số thùng. Vậy là lúc này không chỉ có bom sắp nổ mà cả gian phòng này cũng đang bị thiêu cháy.

Diệp Tuyết bối rối không biết phải làm sao. Giờ đây gọi cứu viện cũng không kịp nữa. Nhưng cả Devil và Thái Tiến Long đều bị thương rất nặng. Một mình cô làm sao có thể xoay sở trong khi thời gian còn chưa đầy 5 phút.

- Tiểu Tuyết! Nhanh thoát khỏi đây đi.

Diệp Tuyết đã quên mất Hạ Vũ, cô ấy vẫn còn ở đây. Bọn người Hắc Long đã lo tháo chạy không thêm để ý gì đến con tin nằm trong tay mình nữa.

Lửa trong gian phòng ngày càng lan rộng bởi nơi này đã có nhiều chỗ bị mục nát. Khói bay khắp nơi làm tất cả không thở nổi.

Hạ Vũ đang chạy đến chỗ của Diệp Tuyết thì một thanh gỗ lớn từ trên sàn nhà rơi xuống phía cô. Do không chú ý đến nên đến khi thanh gỗ rơi gần sát mình thì Hạ Vũ mới phát hiện ra, cô không kịp phản ứng gì. Cô nghĩ mình sẽ không thể nào thoát khỏi nguy hiểm này nhưng sự thật không phải thế. Khi nguy hiểm chỉ gần trong gang tấc thì có một bóng người lướt đến đẩy cô tránh xa nó. Vài giây sau cô chỉ nhìn thấy Hoàng Tuấn đang bị thanh gỗ nặng đó đè lên chân.

Hạ Vũ không bao giờ nghĩ tới giây phút đó, người đã cứu cô thoát khỏi nguy hiểm lại là Hoàng Tuấn, là Hoàng Thiệu Vũ mà trước đây đã từng lừa dối, từng tránh xa cô. Tại sao hần không để cho tình cảm của ngày xưa đó trôi đi? Còn làm thế để làm gì chứ? Chẳng phải muốn đoạn tuyệt mọi chuyện xưa với cô sao?

- Thiệu Vũ...anh không sao chứ? Thiệu Vũ... - Hạ Vũ giữ lấy người anh, những giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Thanh gỗ vẫn đang đè nặng lên chân Hoàng Tuấn, khiến hần ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn. Hần chỉ lắc lắc đầu an ủi Hạ Vũ.

Hạ Vũ nắm lấy tay Hoàng Tuấn, hơi thở gấp gáp và bị sặc khói:

- Tại sao?! Tại sao anh lại phải làm vậy? Tại sao chứ?

- Vũ Vũ.....anh...xin lỗi...xin lỗi em...

Máu từ đôi chân Hoàng Tuấn dần dần rỉ xuống, điều này làm Hạ Vũ hoảng sợ, cô kéo kéo người hần:

- Đừng nói nữa...Em sẽ đưa anh ra khỏi nơi này...

Hoàng Tuấn dùng chút sức lực yếu ớt của mình đẩy Hạ Vũ ra:

- Em đi đi!...Mặc kệ anh...

- Không!...

- Vũ Vũ...bom sắp nổ rồi...em mau chạy đi...nhanh lên...

Hạ Vũ mặc kệ sự phản kháng của Hoàng Tuấn, cô vẫn cố gắng kéo anh ra khỏi thanh gỗ, miệng vẫn không ngớt nói:

- Không...em sẽ không bỏ anh ở đây...có đi thì chúng ta cũng đi....anh hãy cố lên...

- Vũ Vũ....

Cố gắng, cố gắng mãi...Hạ Vũ cũng đẩy được thanh gỗ ra khỏi chân Hoàng Tuấn....

Trong khi đó, Diệp Tuyết không biết bản thân nên làm gì nữa. Làm sao với sức lực của cô có thể đưa được cả Devil và Thái Tiến Long thoát khỏi đây chứ.

Thái Tiến Long một tay ôm ngực, ngăn chặn máu từ vết thương chảy ra, một tay cầm lấy cánh tay Diệp Tuyết, thều thào nói:

- Diệp Tuyết....mau đưa Devil thoát đi....cứ để mặc tôi...tôi bị thương nặng lắm rồi...không qua nổi đâu....

- Thái Tiến Long...

Diệp Tuyết ngần ngại, thật sự là không biết nên làm gì. Bom sắp nổ rồi, lửa cũng đang cháy rất lớn, cô nên làm gì đây...

- Tiểu Tuyết! – Hạ Vũ dìu Hoàng Tuấn, gọi Diệp Tuyết một tiếng.

- Vũ Vũ...cậu đưa Hoàng Tuấn đi đi...nhanh lên...không còn thời gian nữa đâu...

- Còn cậu?

- Tôi không sao...đi đi...

Hạ Vũ suy nghĩ trong vài giây rồi đành phải dìu Hoàng Tuấn thoát khỏi biển lửa. Còn lại Diệp Tuyết, cô đang định đưa cả hai người kia ra thì bỗng nhiên Thái Tiến Long ngã khụy xuống, mắt nhắm lại. Diệp Tuyết bị dọa đến nỗi hoảng hốt, tay chân lỏng lẻo. Cô sợ Thái Tiến Long đã chết, nhưng đến khi đụng vào Thái Tiến Long thì nghe thấy hắn đang nói bằng giọng cực kì khó khăn, nội dung đại khái là bảo cô hãy đưa Devil đi, hắn đã không trụ nổi nữa rồi.

Cắn chặt môi, Diệp Tuyết nhìn Devil như hỏi ý kiến của anh thì thấy anh gắng sức đứng vững, khàn khàn nói:

- Không được...Đưa cậu ta ra trước đi...anh sẽ không sao...

Thái Tiến Long nghe vậy thì tức giận hết sức:

- Diệp Tuyết! Đừng nghe cậu ấy...nhanh đi...

Máu từ ngực Thái Tiến Long vẫn không ngừng chảy ra...thấm ướt cả áo...Có lẽ viên đạn không găm vào chỗ quá nguy hiểm nên hắn mới chịu đựng được đến bây giờ.

Trong giây phút quyết định cuối cùng, nước mắt Diệp Tuyết vẫn chậm rãi rơi xuống...

Nếu lúc này cô đưa một người thoát đi sẽ không còn đủ thời gian để cứu người còn lại. Muốn ra khỏi gian phòng và toà nhà này cần không ít thời gian...Sức của cô không thể nào đưa cả hai người đàn ông có thân hình cao lớn như vậy được. Cô...phải làm sao đây??? Thời gian cứ dần dần trôi qua...

Trong một phút cuối cùng, Diệp Tuyết đã quyết định đưa Thái Tiến Long đi, cô phải loay hoay trong gian nhà khói lửa mù mịt mãi mới đưa được một người gần như đã ngất xỉu ra ngoài. Trước khi rời đi, Diệp Tuyết nhìn thấy được nụ cười ôn hoà trên khuôn mặt anh. Ngăn cản bản thân không khóc oà lên, Diệp Tuyết mỉm cười lại với anh...

Đến khi đưa được Thái Tiến Long ra ngoài an toàn, giữ khoảng cách với toà nhà, Diệp Tuyết cũng nhìn thấy được Hạ Vũ và Hoàng Tuấn. Cô định xông vào trong thì bị Hạ Vũ ra sức cản lại:

- Tiểu Tuyết, nguy hiểm lắm...không được đâu...bom sắp nổ rồi...

- Nhưng...Thiên Hạo.... – Mặc dù bản thân đã lựa chọn theo anh nhưng Diệp Tuyết không tránh khỏi lo sợ bất an...Nếu như anh chết thì sao...Nếu như anh thật sự không còn nữa thì sao...Liệu cô có hối hận khi để anh ở trong tòa nhà hoang này? Sự lựa chọn của cô là đúng hay sai? Cô chấp nhận hi sinh anh thật ư? Trái tim cô như có ai đó bóp nghẹn, cô cảm thấy bản thân không thể nào thở nổi....Những ngọn lửa đang cháy như thiêu rụi trái tim đau đớn của cô....

Trải qua hơn chục giây ngắn ngủi mà lửa vẫn cháy trong tòa nhà, nhưng bom thì vẫn không thấy nổ...Diệp Tuyết bắt đầu nghi ngờ... Rõ ràng thời gian cô đưa Thái Tiến Long ra ngoài cũng mất khoảng 1 phút song bom vẫn chưa hề nổ...chỉ có lửa vẫn đang cháy rực...Không lẽ có vấn đề gì sao? Hay là thời gian vẫn còn?

Diệp Tuyết không ngần ngại gì mà xông thẳng vào tòa nhà. Chạy vào trong, cô đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng dựa vào tường nhà trước cửa gian phòng kia một cách vất vả, dường như lúc nào cũng có thể bị ngã...Khoé môi người đó nhếch lên tạo thành một đường cong...Là nụ cười của anh...Anh đang cười với cô.

36. Chương 35

Hóa ra hệ thống bom trong tòa nhà hoang đó chỉ là giả. Mọi chuyện thật là nực cười bởi ngay cả tên Miên Miên cũng không biết là giả. Thì ra lúc hấn sai một số đàn em đặt bom, bọn chúng vào kho vũ khí đã lấy nhầm bom giả, mà hấn cũng không thèm kiểm tra lại xem như thế nào mà cho đàn em lắp đặt luôn. Cuối cùng thành ra bom giả đã dọa biết bao nhiêu người hoảng sợ, kể cả bọn người gây ra chuyện.

Sau vụ này tên Miên Miên đã bị thủ lĩnh của Hắc Long ột trận nên thân, cho chữa cái tội làm việc ẩu tả, bỏ lỡ cơ hội giết chết Devil.

Người bị thương nặng nhất trong vụ này là Thái Tiến Long. Hấn phải nằm dưỡng thương trong bệnh viện một thời gian khá dài, và Hiểu My phải đến chăm sóc hấn.

Còn Devil thì cũng chỉ nằm viện một tuần rồi xuất viện. Trong lúc nằm viện, Diệp Tuyết nhiều lần hỏi anh tại sao lúc đó lại ngốc nghếch chấp nhận yêu cầu của cái tên Miên Miên mà không hề do dự. Mãi đến khi anh nghe đến phát nhầm nên đành bất lực trả lời câu hỏi của cô rằng: “ Nếu như em thật sự xảy ra chuyện gì, anh có sống cũng là vô nghĩa.”

Diệp Tuyết dĩ nhiên là rất hạnh phúc vì câu trả lời này. Và đến bây giờ nghĩ lại cô cũng cảm thấy quyết định cứu Thái Tiến Long mà không cứu anh của mình không hề sai.

Vấn đề này cả Thái Tiến Long và Hiểu My đều thắc mắc. Lúc họ hỏi cô chỉ nói đơn giản: “Là Thiên Hạo muốn tôi làm thế.” Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, cô hình như hiểu hiểu hành động của bản thân. Cô biết rằng nếu lúc đó cô chỉ cứu anh, chỉ quan tâm đến anh, sau này Thái Tiến Long thật sự xảy ra chuyện, tuy anh không trách cô nhưng anh sẽ tự trách bản thân mình. Hơn nữa, trong tình thế lúc đó, Thái Tiến Long bị thương rất nặng, cô mà bỏ hấn thì rõ ràng là không đúng. Trước giờ, Diệp Tuyết chưa bao giờ thừa nhận mình là một người lý trí nhưng giờ phút đó, quả thật cô rất lý trí, không hành động theo tình cảm cá nhân. Rất may là không có ai xảy ra chuyện.

Sau đó, mọi chuyện dường như đã lắng xuống, cả hai bên không có động tĩnh gì cả. Nhưng vụ bom nổ nực cười đó đã mang lại không ít hiệu quả bất ngờ, cụ thể là chuyện giữa Hoàng Tuấn và Hạ Vũ.

Trong bệnh viện, Hạ Vũ đứng trước cửa sổ phòng bệnh, trong lòng bối rối không biết phải làm sao để tốt cho cả hai. Hiện giờ Hoàng Tuấn vẫn đang nằm trị liệu trong phòng bệnh, cũng may là đôi chân của hấn không có vấn đề gì nghiêm trọng .

Đôi mắt vừa mở ra thì hình dáng của một người đã khiến trái tim Hoàng Tuấn đau đớn.

Cảm nhận được ánh mắt người nằm trên giường đang nhìn mình, Hạ Vũ quay đầu lại, bước đến giường bệnh, quan tâm hỏi:

- Anh thấy thế nào?

Hoàng Tuấn không trả lời câu hỏi của Hạ Vũ mà hỏi lại:

- Em có thương không?

Hạ Vũ lắc đầu, cô dường như thấy được Hoàng Tuấn đang thở phào. Hoàng Tuấn quan tâm đến cô như vậy sao?

- Tại sao anh lại làm vậy? Giữa chúng ta đã không còn gì nữa mà... - Hạ Vũ cố nén cảm xúc, giọng nói kìm chế.

- Vũ Vũ...

- Anh nói đi chứ!

- Xin lỗi em...

- Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao chứ?

Hạ Vũ dấn mạnh vào người Hoàng Tuấn liên tục, vành mắt đã ướt từ lúc nào.

Hoàng Tuấn bất lực để mặc Hạ Vũ đánh. Đến khi cô ngừng tay thì hắn ôm lấy cô vào lòng mặc kệ sự kháng nghị của cô.

- Vũ Vũ, ... anh biếtem rất hận anh...hận anh đã hại chết bố mẹ em...hại em gia đình tan nát...là anh có lỗi...là lỗi của anh....

- Đủ rồi!...Anh đừng nói nữa...- Nước mắt Hạ Vũ không tự chủ được, cứ lần lượt rơi xuống. Lúc nào người làm cô khóc vẫn chỉ là Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn bất chấp thái độ phản kháng của Hạ Vũ, anh ôm chặt lấy cô, cầm tựa nhẹ lên đầu cô.

- Vũ Vũ...em hãy nghe anh nói...Ngay chính bản thân anh cũng không tha thứ cho hành động của mình, nhưng...lúc đó...anh là người của bang, anh không thể làm khác...

Có giây dựa mãi cũng không thoát khỏi vòng tay của Hoàng Tuấn, hơn nữa, trong lòng cô cũng không muốn rời xa vòng tay ấm áp của anh, cô muốn có lại cảm giác của rất lâu trước đây, thật sự là rất muốn.

- Em không hề hận anh chuyện của những năm trước...- Hạ Vũ ghen ngào nói – Em chỉ ghét anh....ghét anh...không thừa nhận em...không thừa nhận tình cảm...ghét anh đã ghét bỏ em như một người xa lạ khi chúng ta gặp nhau...

Những lời nói của Hạ Vũ như những mũi tên đâm thẳng vào trái tim Hoàng Tuấn.

Phải, những lời cô nói đều đúng, tất cả không sai. Anh quả thật rất đáng ghét...

- Anh xin lỗi...Vũ Vũ...anh yêu em...rất yêu em...tình yêu đối với em chưa bao giờ giờ thay đổi...

Hạ Vũ không biết phải nói gì nữa, bởi chính cô cũng cảm nhận được tình cảm của anh dành ình...Trái tim cô đã mềm yếu đi...

Tình cảm của cả hai tưởng chừng đã bị hận thù che lấp một lần nữa không thể mất đi. Không những thế, Lăng Mặc Sơn, “lão đại” của IMA còn đích thân đến gặp và nói chuyện với Hoàng Tuấn. Dưới sự khuyên nhủ của Hạ Vũ, Hoàng Tuấn cũng đồng ý gặp ông ấy và thế rồi, chân tướng của quá khứ đã được làm rõ.

Trước đây, Lăng Mặc Sơn không đồng ý giao tiền cho bọn bắt cóc Hoàng Tuấn, người nhà của anh và nhiều người khác nữa là vì lúc đó, tổ chức chỉ mới được thành lập không lâu, nguồn tài chính không có, mà bọn bắt cóc lại yêu cầu một số tiền cực lớn, tổ chức không thể nào có được. Lúc đó, Lăng Mặc Sơn cũng đã thương lượng bọn bắt cóc chờ thêm một thời gian nhưng bọn chúng lại không đồng ý và ra tay giết người. Người nhà của Hoàng Tuấn nằm trong số những người bị giết đó.

Nguyên nhân bọn bắt cóc lại đòi tiền chuộc từ tổ chức là vì một lý do hết sức dễ hiểu. Bọn bắt cóc đó chính là bang Hắc Long. Bọn chúng muốn chen ép để tổ chức mới thành lập như IMA nhanh chóng tan rã, không ảnh hưởng đến chúng.

Khi đã làm rõ, Hoàng Tuấn mới biết mình chỉ là một quân cờ của Hắc Long. Thì ra kẻ thù thật sự của hắn là bang Hắc Long. Chúng lợi dụng anh để tìm hiểu về IMA, lợi dụng sự hận thù mù quáng của anh để làm

công cụ cho bọn chúng. Ngoài việc đã gián tiếp hại chết bố mẹ nuôi của Hạ Vũ thì Hoàng Tuấn vẫn chưa gây ra tổn hại lớn do sai lầm của mình.

.....

Phòng ký túc xá của Hạ Vũ....

- Chúc mừng cậu nha Vũ Vũ, trong họa có phúc. – Đinh Nhi mồm miệng nhanh nhạy nói.

- Này, cậu đang lải nhải cái điên khùng gì thế? – Tuy trong lòng cảm thấy Đinh Nhi nói đúng nhưng Hạ Vũ vẫn làm vẻ nhăn nhó.

Diệp Tuyết thì mặc kệ hai người này, cô đang lo nhẩn tin với mẹ nuôi. Cô và mẹ nuôi không thích nói chuyện qua điện thoại nên đa số là nhẩn tin. Mấy hôm trước cô đã cùng Devil về nhà thăm bố mẹ nuôi, sẵn tiện giới thiệu anh với họ. Hai người đều rất hài lòng về anh, chỉ có điều họ trách cô sao không đưa anh về nhà giới thiệu sớm hơn, làm họ suốt ngày lo lắng cho cô. Họ cũng từng biết chuyện ngày trước của cô và Tạ Nhất Viễn.

- Tớ nói đúng sự thật mà, phải không Tiểu Tuyết? – Đinh Nhi đắc ý huých huých tay Diệp Tuyết.

- Ủ ừ, cậu nói cái gì mà chẳng đúng – Diệp Tuyết cười chế giễu khiến Đinh Nhi xị mặt.

“Tít...tít”

Là chuông tin nhắn của Đinh Nhi. Cô nàng đọc được tin nhắn thì mặt mày hớn hở. Diệp Tuyết và Hạ Vũ cũng hiểu chuyện nên liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Đinh Nhi.

- Người ta gọi thì đi đi.

- Đừng để người ta chờ lâu.

- Hi hi...- Đinh Nhi cười rất chi là nham nhở, tay với túi xách nói – Anh Quân gọi tớ có chuyện, tớ đi trước nhá.

Diệp Tuyết bĩu môi khinh thường;

- Đi thì đi, đừng có nói nhiều.

Chỉ sau đó mấy giây, trong phòng ký túc chỉ còn lại hai người. Hai người không có việc gì làm nên cùng rủ nhau dọn lại phòng. Trong thời gian đau khổ vì Hoàng Tuấn, Hạ Vũ chỉ ngồi một góc, chẳng hề để ý đến phòng ốc ra sao mà bạn cùng phòng lại có chuyến khảo sát, không ở đây cả tuần rồi nên giờ đây bụi bám khắp nơi, đồ đạc cũng khá bừa bộn.

Diệp Tuyết đang cầm chổi lông quét bụi thì đột nhiên cảm thấy đầu óc khó chịu, đôi mắt đang mở nhưng lại thấy mọi thứ cứ mờ nhạt, rồi một cơn đau đầu ập đến...đau...rất đau...Cô đưa tay ôm lấy đầu. Thật sự là không chịu nổi mà. Không hiểu sao những ngày gần đây, Diệp Tuyết thường xuyên bị như thế này, đầu đau như muốn nổ tung.

- Tiểu Tuyết, cậu quét...- Lời chưa kịp nói hết thì Hạ Vũ đã thấy Diệp Tuyết ngã dưới sàn nhà và bất tỉnh.

37. Chương 36

Trong bệnh viện...

Đến khi Diệp Tuyết mở mắt ra thì trời đã tối, trong phòng là một màu trắng. Sao cô lại ở trong bệnh viện? Hình như cô lại bị đau đầu, rồi ngất đi ở phòng ký túc của Hạ Vũ. Hạ Vũ đã đưa cô đến đây ư?

Cô cảm thấy đầu vẫn còn nhức nhức.

“Cạch!”

Cửa phòng mở ra, một người bước vào. Là một người đàn ông lạ mặc áo blouse trắng, có lẽ là bác sĩ. Theo sau ông ấy là Hạ Vũ.

- Tiểu Tuyết, cậu đã tỉnh rồi à? Cậu cảm thấy thế nào rồi?

Diệp Tuyết cố gắng ngồi dậy. Hạ Vũ chạy lại đỡ cô ngồi dựa vào thành giường. Sắc mặt cô vẫn rất nhợt nhạt như người bị bệnh.

- Tớ bị sao vậy Vũ Vũ?

- Cậu...cậu...tớ...- Hạ Vũ ấp úng, có điều gì muốn nói nhưng lại không nói được.

- Xin hỏi bố mẹ cô còn sống không? – Ông bác sĩ kia lên tiếng hỏi.

Diệp Tuyết không hiểu ông ấy hỏi thế là có ý gì, tại sao lại hỏi như thế?

- Bố mẹ tôi đã mất. Bác sĩ, có chuyện gì không ạ?

- Cô có thể nói nguyên nhân tại sao họ lại mất không?

Ông bác sĩ càng lúc càng hỏi những câu rất khó hiểu. Diệp Tuyết trả lời rõ ràng:

- Bố tôi bị tai nạn giao thông, còn mẹ tôi, hình như là bị bệnh.

- Cô còn anh chị em gì không? – Ông bác sĩ tiếp tục hỏi một cách nghiêm túc, còn Hạ Vũ đứng bên thì khoé mắt bắt đầu đỏ lên.

- Tôi có một chị gái nhưng cũng chết do bị bệnh rồi ạ.

- Cô có biết bệnh mà mẹ và chị cô mắc phải không?

- Tôi...không biết...tôi bị thất lạc người thân lúc nhỏ, gần đây mới nghe được tin tức của họ.

- Chúng tôi đã làm xét nghiệm cho cô. Kết quả là cô đã mắc bệnh gen di truyền – một căn bệnh rất hiếm gặp. Có thể mẹ và chị của cô cũng vì nó mà chết. Đây là một căn bệnh mang tính di truyền từ đời cha mẹ sang đời con cháu.

Gen di truyền? Mẹ và chị Diệp Tuyết vì căn bệnh này nên đã chết ư? Cô cũng bị mắc bệnh ư? Vậy...không lẽ cô cũng sẽ như vậy?

Diệp Tuyết đơ mặt ra, sắc mặt càng biến sắc nặng nề.

- Gen di truyền cũng là một trong những căn bệnh rất khó chữa, bình thường, nếu được phẫu thuật thì nhiều nhất chỉ có cơ hội là 50%. Với trường hợp của cô thì chỉ còn lại 30% cơ hội.

Ông bác sĩ nói đến đây thì Hạ Vũ cũng bật khóc.

Diệp Tuyết gắng giữ bình tĩnh, khó khăn lắm mới mở miệng:

- Vậy...nếu không phẫu thuật thì sao ạ?

- Nếu không phẫu thuật thì cô sống được nhiều nhất 3 tháng. Còn nếu như kéo dài thời gian phẫu thuật thì cơ hội sẽ giảm dần.

.....

Những lời nói của bác sĩ cứ vang vọng trong đầu Diệp Tuyết. Giờ đây cô muốn khóc cũng khóc không nổi. Thật sự sinh mạng của cô lại yếu ớt đến thế ư? Cô sẽ phải chết sao? Không thể nào...Cô mong sao tất cả chỉ là một giấc mơ...là ảo giác...Còn rất nhiều chuyện cô vẫn chưa làm...Nếu như có một ngày cô không còn nữa thì Devil sẽ làm sao? Không có cô anh có được vui vẻ không? Có lẽ là không. Anh từng nói, anh trai anh vì cái chết của chị cô mà đau khổ, vẫn đang sống trong sự trầm cảm của bản thân, không để tâm đến mọi thứ xung quanh, không muốn yêu một ai nữa. Chẳng nhẽ...anh cũng sẽ thế sao?

Cô không muốn...không hề muốn...Vì sao ông trời lại ác độc với gia đình cô như thế? Mẹ vì bệnh mà rời xa bố. Chị vì bệnh mà bỏ mặc người đàn ông mình yêu. Giờ đây, cô cũng bị bệnh...cô sẽ phải rời xa Devil ư? Chỉ có cách này mới khiến anh quên cô sao? Có được không?

Diệp Tuyết đã dặn Hạ Vũ không được nói chuyện cô bị bệnh với bất kì một ai. May mà lúc cô ngất xỉu, Hạ Vũ có gọi cho Devil nhưng lúc đó anh đang họp ở tổ chức nên tắt máy. Vì vậy, cô quyết định giữ bí mật,

không nói cho anh biết. Cô đã hạ quyết tâm rồi. cô sẽ rời xa anh, biến mất khỏi cuộc đời anh. Nhưng nếu chỉ ra đi thì chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách tìm cô, cô phải tìm một lý do để nói rõ với anh. Song, phải là lý do gì?

Hôm nay, Diệp Tuyết cùng đi đến trung tâm mua sắm với Hình Trí. Hai người nhìn rất thân mật. Không phải tự nhiên mà cô đi cùng Hình Trí như vậy. Cô muốn mượn hần làm lý do để cô rời xa Devil. Chỉ khi nào để Devil tin cô và hần có quan hệ mờ ám thì coi như mọi thứ cô sắp đặt đã thành công, lúc đó hai người sẽ chia tay trong đau khổ.

Ban đầu cô không biết phải nhờ ai giúp mình đóng vở kịch này. Đến khi lên trường gặp Hình Trí, cô mới nảy ra ý định là nhờ hần ta. Bản thân cô biết rất rõ quyết định này của mình là không đúng, hơn nữa còn sai lầm nhưng cô không thể làm khác được. Cô tự nghĩ mình không phải cao thượng gì cả mà là quá ích kỉ. Nếu như cô thật sự cao thượng thì cô sẽ không rời bỏ anh theo cách này. Song, cô lại ích kỉ. Cô sợ rằng khi cô thật sự biến mất khỏi cuộc đời này mà anh vẫn luôn giành tình cảm cho cô, thì lúc đó anh sẽ rất đau khổ, cực kì đau. Bởi vì chỉ nghĩ cho anh nên cô đã ích kỉ, ích kỉ theo cách của bản thân.

Trước đó, Diệp Tuyết đã thương lượng với Hình Trí. Cô không nói rõ tình hình của cô lúc này mà chỉ nói là muốn cắt đứt tình cảm với người yêu. Và đương nhiên, Hình Trí biết người yêu mà cô nói là ai. Hần đồng ý yêu cầu của cô.

Cũng không phải tự nhiên mà Diệp Tuyết và Hình Trí đi trung tâm thương mại. Hôm nay ở đây có show diễn của nhóm, Diệp Tuyết biết chắc nếu cứ loanh quanh ở đây thì thể nào Devil cũng nhìn thấy.

Diệp Tuyết biết chắc chắn Devil đã nhìn thấy cô và Hình Trí thân mật nhưng tại sao anh lại không hỏi gì cô? Anh tin tưởng cô đến mức đó sao? Chẳng lẽ cô bắt buộc phải vứt bỏ tình cảm này? Dù gì cũng đã hạ quyết tâm rồi nên cô muốn tìm anh để nói rõ một lần luôn. Trước khi nói chuyện rõ ràng với anh, Hạ Vũ đã gọi điện cho cô. Hạ Vũ hỏi cô đã suy nghĩ chưa. Cô không ngần ngại mà trả lời: “Rất kĩ rồi. Hiện tại tớ đâu còn lựa chọn nào khác.” Hạ Vũ nói nếu cô đã như thế thì cô ấy sẽ ủng hộ cô tới cùng. Cô định sau khi chia tay với anh thì sẽ dọn đi ngay, biến mất khỏi cuộc đời anh. Nhưng cô vẫn phải học ở trường cũ, đến lúc đó anh cũng sẽ tìm được cô mà thôi. Vì vậy, Diệp Tuyết đã nộp đơn xin chuyển trường. Mọi thứ cô đã chuẩn bị rất kĩ rồi song, cô không biết phải nói như thế nào với Devil. Cô phải làm sao?

- Tiểu Tuyết, em sao vậy?

Tiếng nói của Devil khiến Diệp Tuyết giật mình, cô vội trấn tĩnh lại, quay lại đối mặt với anh.

- Có chuyện gì sao? – Devil ngồi xuống bên cạnh giường, nắm lấy tay Diệp Tuyết. Diệp Tuyết vội vàng rút tay ra rồi đứng dậy, hít một hơi thật sâu, cô bình tĩnh nói:

- Em...có chuyện muốn nói với anh.

Devil im lặng chờ đợi Diệp Tuyết nói.

- Chúng ta...chia tay đi...

Lời vừa mới nói ra, Diệp Tuyết cảm thấy không chỉ đầu đau mà trái tim cũng đau kinh khủng, nếu không phải đang cố gắng đóng kịch trước mặt anh, cô đã ngã quỵ xuống rồi

Sắc mặt Devil trắng rồi lại đen sì, tay anh nắm chặt thành quyền, dường như đang rất kìm chế, giọng nói như day như nghiền:

- Em nói lại xem.

- Em nói là...chúng ta chia tay đi...hãy xem nhau như những người xa lạ.

Khả năng kìm chế của Devil có hạn, anh tức giận đứng lên, giữ chặt bả vai cô rồi lắc liên tục, đôi mắt đen trở nên đáng sợ:

- Em có biết mình đang nói gì không? Có biết không hả?

Diệp Tuyết cũng từng nghĩ đến sự xúc động của anh nhưng không ngờ nó lại mạnh mẽ đến thế. Cô rất muốn nói rằng là cô đang đùa với anh, là cô nói dối. Đôi mắt cô mở to ra để kìm chế bản thân không khóc:

- Em biết...Anh hãy hiểu cho em...

- Tại sao? – Thanh âm trong giọng nói của Devil trầm xuống.

- Em...phát hiện...bản thân chỉ là ngộ nhận yêu anh...em cứ nghĩ rằng chúng ta quen nhau từ khi còn nhỏ nên...yêu nhau là chuyện bình thường...nhưng giờ em mới biết...em không yêu anh...em đã yêu người khác...

Devil trầm mặc một lúc lâu, đôi tay dần dần buông lỏng nơi bả vai Diệp Tuyết, lạnh lùng nói:

- Em yêu Hình Trí?

- Phải...vậy nên...chúng ta...

- Em nói đủ chưa? Em đang muốn làm gì vậy? Anh thật sự không hiểu... - Devil lớn tiếng cắt ngang.

Đến nước này Diệp Tuyết đành phải diễn nốt vở kịch này.

- Anh không hiểu ư? Em muốn chia tay! Anh có nghe rõ không?

Devil tự nhiên rất bình tĩnh trước sự to tiếng của Diệp Tuyết, anh chỉ lạnh nhạt mở miệng:

- Em nghĩ kĩ rồi?

- Đúng vậy. – Diệp Tuyết nhìn thẳng vào mắt anh, không chút do dự trả lời.

- Được.

Chỉ trả lời một từ ngắn gọn, Devil liền rời đi, không nói thêm lời nào.

Nhìn bóng dáng anh khuất sau cánh cửa, Diệp Tuyết từ từ ngã xuống, ngồi bệt trên sàn nhà.

“Xin lỗi...thật xin lỗi...chúng ta...không thể...”

Tay cô bịt lấy miệng mình, đè nén những tiếng khóc nức lên...Cô muốn khóc thật to nhưng lại sợ anh nghe thấy...như thế...mọi chuyện sẽ lộ ra...Cô làm như vậy là đúng hay sai? Mọi vật trước mắt cô bỗng dưng mờ đi...Cô không nhìn thấy gì nữa...

“Có thể cô sẽ thường xuyên đau đầu và đôi mắt...sẽ không nhìn thấy gì...giống như một người mù, nhưng triệu chứng này chỉ xuất hiện trong một thời gian rồi sẽ hết. Cô phải nhớ uống thuốc đúng giờ...”

Những lời nói của bác sĩ như vang vọng bên tai cô. Quả thật hiện giờ cô không nhìn thấy gì nữa rồi...

.....

Devil đứng ngoài sân thượng rít từng điếu thuốc, hết điếu này tới điếu khác...Những làn khói trắng mờ ảo khiến anh khó chịu...nó giống như cảm giác của anh lúc này.

Anh không hiểu tại sao bản thân lại dễ dàng đồng ý lời chia tay của cô, rõ ràng là anh không hề muốn. Nhưng...anh không biết, tại sao cô lại như vậy? Tại sao cô lại muốn chia tay với anh? Chẳng phải tình cảm của hai người đang rất tốt sao?

Khi nghe cô nói chia tay, anh nhận thấy cô đang nói dối...Tuy nhiên, đến khi nhìn thẳng vào mắt cô, anh lại thấy trong đó là sự kiên định. Là cô muốn như vậy thật ư? Mấy ngày trước anh cũng đã nhìn thấy sự thân mật của cô và Hình Trí, anh không muốn hỏi cô vì anh luôn tin tưởng cô. Vậy mà giờ đây chính cô lại thừa nhận cô và Hình Trí yêu nhau...chẳng lẽ từ trước giờ chỉ có anh là thật lòng yêu cô, còn cô chỉ là ngộ nhận...

Anh đã từng khinh thường những kẻ vì tình yêu mà làm những chuyện điên rồ, để rồi khi yêu, anh mới cảm nhận được đó không phải là điên, đó là yêu, là sức mạnh của tình yêu. Anh chưa bao giờ thấy bản thân lại ngu ngốc như bây giờ. Trong tất cả mọi chuyện anh đều suy nghĩ rất thấu đáo, rất kĩ lưỡng nhưng đối với tình yêu của hai người, anh rất không lý trí, anh luôn hành động theo cảm tính. Nếu như lần này, cô không còn ở bên anh thì anh có chịu nổi được không? Lẽ ra anh có thể không đồng ý với cô, nhất quyết giữ cô lại, song bởi vì yêu cô, anh rất tôn trọng quyết định của cô, cũng như trước đây, khi biết cô và Tạ Nhất Viễn yêu nhau, anh chỉ ở đằng sau thầm lặng theo dõi từng bước chân của cô. Vậy thì...lần này, anh cũng sẽ làm vậy.

38. Chương 37

“Anh Thiên, anh nhìn xem nơi này có đẹp không? Em mới phát hiện được nó đây.”

“Anh Thiên, em phải đưa chị em đến nơi này, chị ấy cũng rất thích hoa oải hương”

“Anh Thiên, anh xem, anh chúng ta chụp đẹp thật đấy.”

“Anh Thiên, anh đi chơi với em đi.”

“Anh Thiên.....”

Những ký ức tràn về trong suy nghĩ của Diệp Tuyết. Hồi nhỏ, cô lúc nào cũng một tiếng anh Thiên, hai tiếng cũng anh Thiên. Thật buồn cười.

Hạ Vũ đưa cốc nước cùng mấy viên thuốc cho Diệp Tuyết. Diệp Tuyết mỉm cười với cô bạn rồi uống một hơi hết thuốc. Cô đã chuyển tới ở phòng trọ này được một tháng rồi. Hạ Vũ đã thuê cho cô, và cô ấy cũng thường xuyên ở lại đây, rất ít khi ở ký túc xá. Chuyện Diệp Tuyết bị bệnh chỉ có mình Hạ Vũ biết, ngay cả Đinh Nhi cũng không được biết vì xưa nay cô nàng mồm miệng lạnh chanh, rất dễ lộ ra.

Lúc Diệp Tuyết rời biệt thự, Devil cũng không có ở đó, đến khi biết được anh cũng không nói gì. Những thành viên của Super Boys có vẻ rất ngạc nhiên với sự việc này, đến khi tìm hiểu được hai người đã chia tay thì vô cùng sửng sốt, chỉ riêng Ngôn Lục Hàm là vui mừng, tự cho trước đây mình đã nói đúng, giữa hai bọn họ chắc chắn không được lâu dài. Đương nhiên, Thái Tiến Long, Trần Quân, Trần Lâm và cả Hiếu My đều không thích hai người họ chia tay, trong thời gian gần gũi với Diệp Tuyết, ai cũng quý mến cô.

Hiện tại Diệp Tuyết đang học một trường đại học cách khá xa trường cũ. Cô cũng đã xin phép Lăng Mặc Sơn chuyển của tổ chức cô không muốn đụng vào, cô chỉ muốn làm một người bình thường, và ông ấy cũng chấp nhận đề nghị của cô. Thỉnh thoảng, Lăng Mặc Sơn cũng mời cô ra ngoài dùng bữa và nói chuyện. Còn Devil cũng không hề tìm cô.

Có thể nói cuộc sống của Diệp Tuyết rất nhàm chán. Cô chỉ đi học rồi tối về nhà thì lên mạng. Tuy nhiên, dạo này cô hứng thú với công việc sáng tác nên cô đã trở thành một tác giả văn học mạng được rất nhiều bạn trẻ yêu thích. Tác phẩm mà cô sáng tác mang nội dung của chính cô và Devil. Cô muốn viết những chuyện xảy ra với mình thành một tác phẩm truyện và cái kết hiển nhiên là khác với sự thật ở ngoài đời. Không những thế, cô còn viết những tâm sự của chính mình thông qua Nhật kí online trên mạng. Bút danh cô sử dụng trên mạng là Yên Yên, bởi vì hồi nhỏ Devil và mọi người vẫn gọi cô như thế.

Trường Đại học Hải Lâm...

Hôm nay là ngày thuyết trình bản báo cáo của Diệp Tuyết trong trường. Trong thời gian gần đây, vì thành tích học tập khá tốt của mình, Diệp Tuyết được trường học mới này cho đi thực tập ở một thành phố khác. Những bài báo của cô đã được trường ghi nhận.

Bài thuyết trình của Diệp Tuyết cuối cùng cũng kết thúc. Sinh viên trong trường tất cả đều giải tán.

Diệp Tuyết đang nói chuyện vui vẻ với một bạn học thì có một nữ sinh đâm sầm vào cô. Cô bé nhanh nhẹn nhặt lại giấy tờ giúp Diệp Tuyết miệng luôn nói xin lỗi. Cô bé này chắc là sinh viên năm nhất của trường, nhìn vẫn còn rất trẻ, khuôn mặt rất dễ. Khi ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tuyết thì có vẻ hơi ngạc nhiên sau đó lại có vẻ gì đó vui mừng nói:

- Chị là người đã thuyết trình khi nãy phải không ạ?

Diệp Tuyết gật đầu đáp lại một tiếng, nhận lấy xấp giấy tờ từ tay cô bé. Còn cô bé thì nở một nụ cười thật tươi:

- Em hâm mộ chị lắm đấy, chị có những bài báo rất hay. Em có thể nói chuyện với chị một lát được không?

Trước sự nhiệt tình của cô bé, Diệp Tuyết không thể từ chối, cô quay sang nói với cô bạn học vài câu rồi cùng cô bé đến sân trường phía sau dãy phòng học.

Cô bé tự giới thiệu tên mình:

- Em là Thiên Ân, sinh viên năm nhất của trường. Em mới chuyển đến từ Mĩ. Chị biết không, em nghe mọi người nói nhiều về chị và cũng đọc rất nhiều bài viết của chị. Em rất thích.

Sự hồn nhiên, vô tư của cô bé Thiên Ân khiến Diệp Tuyết cảm thấy hơi chua xót. Trước đây, cô cũng đã từng như vậy. Không! Có khi còn hơn thế nữa, nhưng giờ đây...đã không thể như thế được.

Diệp Tuyết cười vui vẻ với Thiên Ân.

- Bút danh của chị là Yên Yên, vậy...chị có phải là tác giả nổi tiếng trên mạng không ạ?

- ... - Diệp Tuyết lại chỉ mỉm cười, không nói rõ là phải hay không.

- Chị không nói tức là đúng rồi. – Thiên Ân reo lên – Không ngờ em lại đoán đúng, em cực kì thích tiểu thuyết Yêu đến tận cùng của chị, còn cả Nhật kí online nữa.

- Cảm ơn em.

- Chị Diệp Tuyết, em có điều muốn hỏi, chị...có thể trả lời được không?

- đương nhiên là được.

- Nhật kí online là thật phải không chị?

- Sao? – Diệp Tuyết ngạc nhiên hỏi lại Thiên Ân.

- Những điều chị viết trong Nhật kí online là thật ạ?

Diệp Tuyết im lặng, bản thân lại rơi vào một mảng trầm tĩnh. Thiên Ân nói không sai, những dòng nhật kí cô viết trên mạng là thật nhưng khác với những trang nhật kí ngoài đời thực, cô không ghi rõ những cái tên, cô sợ có một ngày anh đọc được sẽ biết tất cả dù cho cô biết bình thường anh sẽ không bao giờ để ý đến nó.

Thiên Ân chờ mãi không nhận được câu trả lời từ Diệp Tuyết nên lay lay cánh tay cô:

- Chị,...chị sao thế?

Diệp Tuyết chỉ lắc đầu, khẽ cười rồi nói rất nhỏ:

- Ừ, là thật.

- Vậy...việc chị bị bệnh rồi chia tay với người yêu cũng là có thật?

- Ừm...khi chị phát hiện mình mắc một căn bệnh rất khó chữa trị, chị đã lựa chọn rời xa anh ấy.

- Chị mắc bệnh gì?

- Là gen di truyền, mẹ và chị gái chị cũng vì mắc bệnh này mà mất, bác sĩ nói đây là một loại bệnh rất hiếm gặp. – Diệp Tuyết không hiểu sao mình lại muốn chia sẻ mọi chuyện với cô bé Thiên Ân này mặc dù cả hai chỉ mới gặp nhau không lâu.

- Gen di truyền? Thật ạ? Em cũng có nghe qua căn bệnh này.

- Chị không biết mình rời xa anh ấy là đúng hay sai nữa, chị chỉ cảm thấy mình nên làm như vậy...

Không đợi Diệp Tuyết nói hết, Thiên Ân đã chen vào nói rất kiên định:

- Chị thật sự sai rồi. Chị làm vậy chỉ làm cho anh ấy đau khổ thêm mà thôi, anh ấy sẽ mãi mãi không thể quên chị. Lẽ ra chị phải nói rõ với anh ấy, cùng anh ấy đối mặt với thử thách này. Tình yêu mà anh ấy dành cho chị sẽ không bao giờ vì bệnh tật mà mất đi. Nếu chị lựa chọn ở bên anh ấy, hai người sẽ còn có một khoảng thời gian ở bên cạnh nhau. Còn như bây giờ, chị và anh ấy sẽ mãi là hai đường thẳng song song, dù có muốn cắt nhau thêm một lần nữa cũng không có cơ hội.

Diệp Tuyết thờ người nhìn Thiên Ân, cô không ngờ cô bé lại có thể nói ra được những lời như vậy. Cô...đã sai ư? Có phải là cô đã sai không? Lựa chọn rời xa anh thật sự là sai lầm?

Nhận thấy mình đã hơi quá lời, Thiên Ân cúi đầu, nắm một góc áo, khẽ nói:

- Anh trai em cũng từng rơi vào hoàn cảnh giống người yêu của chị. Ở bên Mĩ, anh ấy yêu một người con gái. Tình cảm của cả hai đang rất tốt thì chị ấy phát hiện mình bị bệnh, rất khó cứu chữa nên đã rời xa anh ấy. Lúc không có chị ấy, anh trai em đã rất đau khổ, càng ngày càng ít nói và trở nên trầm lặng, không muốn ra ngoài, không muốn nói chuyện với một ai. Đến khi nhận được tin chị ấy đã chết, anh ấy như người điên, bỏ ăn bỏ uống, một lời cũng không nói, đáng sợ kinh khủng. Mãi một thời gian dài sau đó, anh ấy mới trấn tĩnh hơn, cư xử như người bình thường nhưng đối với những việc xung quanh mình, anh ấy không hề để tâm đến. Cả nhà em đều hết cách với anh ấy.

Nước mắt lạnh lẽo rơi trên má như đang chảy vào tim Diệp Tuyết, lạnh, thật sự rất lạnh. Tại sao trời đang nắng như thế này mà cô lại thấy như mùa đông lạnh buốt?

- Chị, chị đừng để ý những gì em nói, tại nhất thời em xúc động quá thôi. Chị đừng khóc nữa. – Thiên Ân luống cuống tay chân nắm tay Diệp Tuyết.

- Chị không sao. – Diệp Tuyết gạt nước mắt, lại nở một nụ cười có phần cay đắng.

- Chị, em nhận chị làm chị gái được không? Em chỉ có hai người anh trai, em muốn có chị gái.

Diệp Tuyết gật đầu không chút suy nghĩ.

- Chị, chị... - Thiên Ân hưng phấn ôm lấy Diệp Tuyết. Sự hồn nhiên của Thiên Ân đã làm trái tim Diệp Tuyết ấm áp hơn, dễ chịu hơn...

Diệp Tuyết trở về phòng trọ trong trạng thái mệt mỏi. Đi học rồi đi làm ở tòa soạn khiến thể lực cô suy yếu, may mà Thiên Ân hiểu chuyện, nhất quyết kéo cô ra ngoài ăn bồi bổ cho cô.

Tra chìa khóa vào ổ, Diệp Tuyết mở cửa bước vào nhà. Cô biết chắc giờ này Hạ Vũ đang ở nhà mới của Hoàng Tuấn. Mới tuần trước, Hoàng Tuấn mua một căn nhà nhỏ để khi nào không có việc gì làm thì tới đó nghỉ ngơi. Hạ Vũ nhận nhiệm vụ tới đó dọn dẹp, sắp xếp mọi thứ cho Hoàng Tuấn. Hiện giờ hai người họ rất tình cảm, đi đâu cũng có nhau. Nếu là trước đây, Diệp Tuyết đã phàn nàn, chê bai Hạ Vũ “trọng sắc khinh bạn” suốt ngày bỏ rơi cô ở nhà một mình. Nhưng giờ đây Diệp Tuyết không còn sức để nói những lời như thế nữa, không còn sức để vô tư như trước nữa rồi.

Cửa nhà chưa kịp đóng lại thì một cánh tay ngăn cản lại.

39. Chương 38

Người đàn ông đứng ngoài cửa bước vào rất tự nhiên. Người đó chính là Hình Trí. Từ sau khi nhờ hắn diễn vở kịch cùng mình, Diệp Tuyết cũng hay qua lại, coi hắn như một người bạn.

- Em về trễ vậy sao?

Diệp Tuyết không mấy để ý đến Hình Trí mà đi vào trong, ngồi phịch xuống ghế, mệt mỏi mở miệng:

- Có chuyện gì mà anh lại tới đây? Em nhớ mình không có nợ tiền đến nỗi anh phải đến tận nhà.

- Anh tới thăm em không được à? Diệp Tuyết, em vô tình vô nghĩa thật đấy. Anh giúp em một việc lớn như vậy mà em chỉ xem anh là một người bạn bình thường, em không thấy là mình hơi quá đáng sao? – Hình Trí ra vẻ nghiêm túc chất vấn.

Diệp Tuyết cười nhạt, cô đã bất lực lắm rồi.

- Quá đáng? Ngay từ đầu em đã nói thẳng với anh rồi, em chỉ nhờ anh đóng kịch với em, còn lại chuyện giữa chúng ta là không thể. Vậy giờ anh còn muốn gì nữa?

- Đủ rồi đó! Tôi không phải thằng ngu, tôi chờ đợi em cả tháng trời mà chỉ nhận được sự lạnh nhạt của em thôi ư? Em không biết rằng có bao nhiêu cô gái đang xếp hàng chờ được tôi yêu sao? Trong khi đó tôi lại yêu em một cách ngu ngốc... – Hình Trí tức giận quát tháo.

- Hình Trí...tôi xin anh...tôi chỉ coi anh là bạn, một người bạn...tôi không muốn tiến xa thêm... - Diệp Tuyết hạ thấp giọng, hai tay day day hai bên thái dương.

- Bạn? Tôi không cần. Tôi muốn chúng ta yêu nhau! Em đã chia tay với tên Devil, tại sao không thể yêu tôi?

Hình Trí nhắc tới Devil khiến Diệp Tuyết không tự chủ được run lên một cái, sắc mặt trắng bệch, không chút máu. Nhìn thấy cô như vậy, Hình Trí vẫn không buông tha, hấn bộc lộ sự tàn nhẫn đến kinh khủng, vừa hét vừa lắc mạnh bả vai cô:

- Diệp Tuyết, em nói đi! Nói đi! Tại sao hả?

Khóc đến nỗi nước mắt đã cạn, không muốn khóc nữa, Diệp Tuyết lạnh lùng lên tiếng:

- Anh muốn tôi nói phải không? Được, tôi nói. Vì trước giờ, tôi chỉ xem anh là một người bạn bình thường, trước giờ, người tôi yêu là Thiên Hạo, là anh ấy, anh hiểu không?

Hình Trí rít lên:

- Nếu em yêu hấn, sao lại muốn chia tay? Sao hả?

- Chuyện của tôi không liên quan đến anh.

Nghe Diệp Tuyết nói vậy, Hình Trí càng điên cuồng hơn, hấn nắm chặt lấy cánh tay cô, đẩy mạnh làm cô ngã xuống ghế rất đau. Diệp Tuyết bắt đầu hoảng sợ với thái độ của hấn, cô bất an ngồi dậy, hốc mắt đã đỏ lên nhưng không thể nào khóc nổi.

Lý trí mất đi, Hình Trí không kìm chế được bản thân, xông tới Diệp Tuyết thì cách một tiếng, cửa nhà mở ra. Tạ Nhất Viễn nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì vội vàng xông lên, kéo Hình Trí ra, đấm cho hấn một phát ngã sóng xoài.

Cô gái đi cùng Tạ Nhất Viễn nhanh chóng lại gần Diệp Tuyết, nhẹ nhàng hỏi thăm cô:

- Chị có sao không? Có bị gì không?

Diệp Tuyết lắc lắc đầu, nhìn thấy Tạ Nhất Viễn vẫn ra tay đánh Hình Trí thì lo lắng ngăn lại:

- Nhất Viễn, đừng đánh nữa...

- Tiểu Diệp...- Tạ Nhất Viễn có vẻ không hài lòng, muốn xử tiếp Hình Trí.

- Bỏ đi, để anh ta đi. – Diệp Tuyết ngồi ôm đầu gối, lặng lẽ nói.

Tạ Nhất Viễn đành phải dừng tay, cảnh cáo Hình Trí mấy câu rồi thả hấn ra. Trước khi rời đi, Hình Trí nói:

- Xin lỗi em, tôi không cố ý...- Dừng lại một lát, hấn nói - Tôi muốn hỏi em một câu.

Diệp Tuyết im lặng không đáp lại.

- Em...thật sự không có cảm giác gì với tôi?

- Không! Không có, ngay từ đầu đã không có. – Diệp Tuyết khẳng định mà không cần suy nghĩ.

Đợi Hình Trí rời đi, Tạ Nhất Viễn mới hỏi han Diệp Tuyết và tìm hiểu mọi chuyện. Tạ Nhất Viễn còn giới thiệu cô gái đi cùng là bạn gái của hấn. Hấn còn cảm ơn cô, nhờ có sự kiên quyết của cô trước kia nên giờ hấn với quen được với Tiểu Lam. Lần này, hấn gặp được Hạ Vũ, biết cô đang ở đây nên đến thăm, không ngờ lại thấy cảnh tượng vừa rồi.

Diệp Tuyết chỉ cười cười nói không sao. Cô nghĩ như vậy cũng tốt, cắt đứt dứt khoát như vậy rồi sẽ không còn chuyện gì nữa. Bản thân cô cũng không trách Hình Trí, là cô có lỗi trước, là cô đã mang hy vọng đến cho Hình Trí.

Tiểu Lam – bạn gái của Tạ Nhất Viễn rất hiểu chuyện, hỏi thăm Diệp Tuyết rất nhiều, còn tò mò về chuyện của cô và Tạ Nhất Viễn mà không hề ghen tị. Tiểu Lam và Thiên Ân rất giống nhau, đều rất lương thiện và trong sáng. Nhìn hai người, cô như thấy được con người của mình trước đây.

Lúc rời đi, Tạ Nhất Viễn còn quan tâm nói:

- Nếu có chuyện gì thì gọi cho anh, anh và Tiểu Lam sẽ giúp em.

Diệp Tuyết gật đầu đồng ý.

Hơn 10 ngày sau đó...ngày sinh nhật của Diệp Tuyết.

Sau khi ăn tiệc chúc mừng của mọi người tổ chức ình, Diệp Tuyết ra ban công ngắm sao. Nhìn những ngôi sao trên trời, Diệp Tuyết chán nản thở dài. Mất yếu nên cô không thể nhìn rõ chúng, chỉ nhìn thấy những luồng ánh sáng yếu ớt phát ra từ chúng. Cái mà cô nhìn rõ chỉ là ánh sáng của mặt trăng mà thôi. Có lẽ cô cũng như những ngôi sao này, ánh sáng của chúng đã bị mặt trăng che lấp đến cuối cùng cũng bị dập tắt mà thôi. Phải, đến cuối cùng cô cũng phải chết, không còn lựa chọn nào khác.

“Chị thật sự sai rồi. Chị làm vậy chỉ làm cho anh ấy đau khổ thêm mà thôi, anh ấy sẽ mãi mãi không thể quên chị. Lẽ ra chị phải nói rõ với anh ấy, cùng anh ấy đối mặt với thử thách này.”

“Tình yêu mà anh ấy dành cho chị sẽ không bao giờ vì bệnh tật mà mất đi.”

“Nếu chị lựa chọn ở bên anh ấy, hai người sẽ còn có một khoảng thời gian ở bên cạnh nhau. Còn như bây giờ, chị và anh ấy sẽ mãi là hai đường thẳng song song, dù có muốn cắt nhau thêm một lần nữa cũng không có cơ hội.”

Nghĩ đến những lời nói của Thiên Ân, cả người Diệp Tuyết không còn sức lực chống đỡ, tựa vào lan can, nhắm mắt lại, nước mắt lạnh lẽ rơi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy đầu đau, rất đau, đau gấp trăm lần so với những lần trước, hô hấp khó khăn, khó thở vô cùng...

Diệp Tuyết dần dần mất đi cảm giác, mất đi ý thức.....

40. Chương 39

Cùng thời gian, ở biệt thự của nhóm Super Boys...

- Anh hai, anh đọc cái này đi, hay lắm.

Thiên Ân nín nín kéo kéo Devil làm anh bực bội, cau có mặt mày:

- Ân Ân, yên lặng đi.

Cô bé Thiên Ân luôn coi việc phá rối anh hai mình làm việc là một điều cực kì thích thú. Nếu không phải anh cả thay đổi thì cô bé cũng sẽ không tha. Hiện tại nạn nhân là Devil, anh hai của cô bé.

- Anh xem một lát đi, cái này là do chị kết nghĩa của em viết đó. Chị ấy đang là tác giả online được nhiều người hâm mộ.

- Chị kết nghĩa? – Devil vẫn chăm chú vào laptop, miệng thì hỏi cho có lệ.

Nhưng cô bé Thiên Ân lại lú lú liên tục:

- Phải, chị ấy học cùng trường với em, em đã nhận chị ấy làm chị gái. Anh biết không, tiểu thuyết Yêu đến tận cùng của chị ấy đã được xuất bản thành sách, có nhiều người đọc lắm. Còn nữa, anh đọc cái này đi, Nhật kí online này cũng là do chị ấy viết.

Dưới sự nài nỉ cộng thêm ép buộc của em gái, Devil đành phải liếc mắt vào laptop của nó, ép mình đọc mấy dòng chữ theo anh là nhàm chán. Đọc được một đoạn, khuôn mặt Devil bắt đầu biến sắc, anh theo dõi từng chữ rất chuyên tâm. Cô em gái Thiên Ân không thể ngờ anh hai mình lại có hứng thú với nội dung cảm động này. Một lúc lâu sau, Devil quay sang Thiên Ân hỏi:

- Là chị kết nghĩa của em viết?

- Phải đó, chị ấy viết rất cảm...

Chưa ra sức khen ngợi người chị của mình thì Thiên Ân đã bị Devil hỏi tiếp:

- Nội dung là thật?

- Hả? – Thiên Ân đơ mặt không hiểu

- Anh hỏi nội dung trong này là có thật? – Devil kiên nhẫn hỏi lại

- Vâng, chính miệng chị ấy nói với em như vậy. Sao anh biết?

- Tên!

- Hả? – Thiên Ân lại một lần nữa không hiểu anh trai mình đang hỏi cái gì.

- Tên chị kết nghĩa của em.

Trước sự tờ mờ đến kì lạ của anh trai, Thiên Ân vẫn hào hứng trả lời:

- Bút danh trên mạng của chị ấy là Yên Yên, còn tên thật của chị ấy là Diệp Tuyết.

Diệp Tuyết. Cái tên này làm trái tim Devil rung lên mạnh mẽ. Cái tên của người con gái khiến anh không thể nào đau hơn vì nó đã quá đau rồi...Tiểu thuyết của cô là “Yêu đến tận cùng” mà sao anh lại thấy đau đến tận cùng.

- Anh hai, anh sao vậy? – Nhìn thấy anh mình thay đổi sắc mặt nhanh chóng, Thiên Ân có chút hoảng hốt.

- Cô ấy đã nói những gì với em?

- Nói gì là nói gì? – Lần thứ n Thiên Ân đơ mặt

- Nói gì về sự thật trong này. – Vừa nói anh vừa nhìn vào màn hình laptop

- À...chị ấy nói rằng chị ấy phải rời xa người mình yêu vì chị ấy mắc bệnh gen di truyền...

Mắc bệnh gen di truyền?

Devil thật sự bị shock nặng. Cô chia tay với anh là vì lý do này? Là vì cô bị bệnh nặng? Những gì cô nói với anh đều là giả ư? Cô đóng kịch lừa anh?

Anh chưa bao giờ cảm thấy ghét mình như thế này, chưa bao giờ....Sao lúc đó anh lại tin lời cô nói? Tin rằng cô không hề yêu anh? Tin rằng cô đã yêu người khác? Người ta nói anh thông minh nhưng giờ đây anh thấy mình ngu ngốc, rất ngu ngốc...

Mặc kệ Thiên Ân đang bày tỏ quan điểm của mình về sự lựa chọn của người chị kết nghĩa, Devil đã lao ra ngoài thoáng chốc trong phòng chỉ còn lại một mình Thiên Ân đang ngây ngốc không hiểu ngô khoai gì cả. Mãi đến sau này hiểu rõ mọi chuyện, bạn Thiên Ân nhà ta vô cùng phần uất khi bị anh trai đối xử như thế, nói cách khác là bị cho ra rìa một cách tàn nhẫn mà bản thân lại không biết một tí gì.

Devil lái xe như bay đến nhà trọ của Diệp Tuyết. Lúc trước, khi Diệp Tuyết bỏ đi, anh đã cho người điều tra và biết được chỗ ở hiện nay của cô, anh còn biết được cô và Hình Trí vẫn đang qua lại gặp nhau. Cũng chính vì thế anh mới tin những gì cô đã nói.

Mặc kệ xe đang đỗ ở nơi sai quy định, Devil vẫn chạy vào khu nhà trọ. Anh nhấn chuông điên cuồng, bản thân không thể bình tĩnh được, lòng anh đang rối loạn cực độ. Chuông cửa reo mãi mà không có ai ra mở, anh quyết định phá cửa xông vào thì một giọng nói một người đàn ông khiến động tác của anh dừng lại:

- Anh là Devil?

.....

“Anh không biết hiện tại Tiểu Diệp khổ sở đến mức nào đâu, cô ấy gầy đi rất nhiều.”

“Tôi chỉ mới gặp cô ấy trong thời gian gần đây. Anh có biết lúc tôi đến gặp cô ấy, chuyện gì đã xảy ra không?”

“Tiểu Diệp bị một gã tên là Hình Trí ức hiếp, nếu tôi không đến kịp thì...”

“Tiểu Diệp nói với tôi rằng cô ấy không hề muốn rời xa anh, chỉ vì căn bệnh của cô ấy...”

“Tiểu Diệp nói không muốn nhìn thấy anh đau khổ khi biết cô ấy bị bệnh nên đã lựa chọn cách mà mẹ và chị cô ấy đã từng làm...”

“Anh có hiểu nỗi đau đớn mà Tiểu Diệp phải chịu không?”

“Anh có hiểu không?”

Lần đầu tiên trong đời, Devil bị một người khác đâm vào mặt. Cú đâm của Tạ Nhất Viên cũng không thể xóa đi sự ngu ngốc của anh được...Anh thấy mình bất lực...Ai cũng biết, ai cũng hiểu nỗi khổ của cô, ngay cả cô em gái của anh, vậy mà...chỉ có anh là không biết gì, chỉ có anh vẫn luôn trách cô...có lúc còn hận cô...Anh thật muốn giết chết bản thân mình...

Tạ Nhất Viên giúp anh gọi điện cho Hạ Vũ thì nhận được tin, ngày hôm nay, ngày sinh nhật của cô, cô đã bất tỉnh và đang ở bệnh viện cấp cứu.

....

Bệnh viện thành phố...

Phòng phẫu thuật...

Khi Devil đến nơi, mọi người – Hạ Vũ, Đinh Nhi, bố mẹ nuôi của Diệp Tuyết, bà Lưu (dì Diệp Tuyết) và cả Hoàng Tuấn, đều đang ở ngoài đợi. Người thì đứng, người thì ngồi. Phụ nữ thì khóc sưng cả mắt, đàn ông thì đứng ngồi không yên.

Diệp Tuyết đang được phẫu thuật trong đó...đằng sau cánh cửa tử thần đó.

Bác sĩ nói vì thời gian đã kéo dài hơn 1 tháng nên cơ hội chỉ còn lại 25%...

Giọt nước mắt đầu tiên từ khi anh hiểu chuyện rơi xuống. Từ khi lớn lên, anh chưa từng khóc, trước mặt người khác lại càng không. Nhưng lần này anh không thể kìm chế được nữa...Lần đầu tiên anh khóc...nước mắt không khác gì những nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh...từng giọt là từng nhát dao...đau hơn lúc nào hết....

5 tháng sau....

Nghĩa trang Trang gia...

Người đàn ông khuôn mặt tuấn tú, từng đường nét hoàn hảo đến lạ lùng, dáng người cao ráo, thân hình rắn chắc, chiếc áo sơ mi màu trắng toát lên vẻ đẹp mê người. Người đó trong tay cầm những nhánh hoa oải hương màu tím rực rỡ, cúi người đặt xuống mộ của một người, miệng thì thầm:

- Anh lại đến thăm em, vợ yêu!

41. Chương 40 - End

Chuông điện thoại reo lên, người đàn ông lặng lẽ gạt đi nước mắt trên mặt, rút điện thoại ra nghe.

“Trang Thiên Nam nghe”

“Nghe nghe cái con khỉ, anh cả, anh mau về gấp.”

“Ân Ân, có chuyện gì vậy?”

“Chị Tiểu Tuyết vừa mới gặp được bạn của chị Hân Hân.”

“Bạn của Hân Hân?”

“Phải, là người đã đưa di cốt của chị Hân Hân cho anh đó.”

“Nhưng mà có chuyện gì?”

“Thì anh cứ về đi, nhanh lên. Em cúp máy đây.”

Tít...tít...

Trở về 5 tháng trước...

Hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời yếu ớt hắt vào phòng bệnh...Diệp Tuyết nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch của mấy giờ trước đã khá hơn rất nhiều, chỉ còn lại chút nhợt nhạt.

Nếu như không phải Lăng Mặc Sơn mời một bác sĩ người Anh nổi tiếng về gen làm phẫu thuật cho Diệp Tuyết thì có lẽ giờ đây cô đã không có may mắn mà nằm ở đây như thế này. Bác sĩ nói tình trạng của cô đã không còn nguy hiểm nhưng do trải qua phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ nên thể lực của cô bị suy yếu, tạm thời vẫn hôn mê. Bác sĩ còn nói tình trạng của cô có thể nói là kì tích, cơ hội phẫu thuật rất thấp, vậy mà lại thành công đến không ngờ, ngay cả di chứng để lại cũng không có.

Nhìn Diệp Tuyết hôn mê đã hơn 1 ngày, Devil cảm thấy lòng thấp thỏm không yên, dù cho bác sĩ nói đã không sao rồi nhưng anh vẫn sợ cô sẽ mãi không tỉnh lại.

- Nước...nước...

Devil xoay người lại nhìn Diệp Tuyết, ánh mắt anh tràn ngập niềm vui.

Đôi mắt Diệp Tuyết vẫn nhắm lại, chỉ có đầu khẽ động đậy, khóe môi mấp máy vài tiếng rất nhỏ. Devil nhanh chóng rót một cốc nước ấm, tự mình ngậm lấy một ngụm rồi khẽ chạm môi mình vào môi cô, giúp cô uống nước. Một lát sau, đôi mắt Diệp Tuyết từ từ mở ra. Ngủ cả ngày trời nên khi mở mắt, Diệp Tuyết chưa kịp thích nghi với ánh sáng, không tự chủ được cô nhắm lại rồi mở ra. Người đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là người mà cô luôn mong mỏi. Anh nhìn cô dịu dàng nói:

- Em thấy thế nào rồi?

Diệp Tuyết lắc đầu, nước mắt lại trào ra làm Devil hơi lo sợ tưởng cô lại bị gì.

- Em không khỏe ở đâu sao? Để anh đi gọi bác sĩ.

Ngay khi anh định quay đi, Diệp Tuyết vội nắm lấy bàn tay anh, khịt khịt mũi rồi cười ngốc nghếch. Anh bật cười kéo ghế ngồi ngay cạnh giường bệnh, chăm chú nhìn cô.

Hồi lâu sau, Diệp Tuyết thấp giọng nói như người có lỗi:

- Em xin lỗi...

- Là anh có lỗi...lẽ ra anh không nên tin lời em nói...- Devil chân thành nói

- Xin lỗi...- Diệp Tuyết lặp lại một lần nữa.

Devil khẽ nhéo mũi Diệp Tuyết một cái rồi cụng đầu vào trán cô nói:

- Biết lỗi thì sau này phải bù lại cho anh.

- ... - Diệp Tuyết bĩu môi không thèm nói gì.

- Tiểu Tuyết.....sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em đều phải nói với anh, hiểu không? Anh muốn mình là người đầu tiên biết chuyện của em. – Nét mặt Devil trở nên nghiêm túc lạ thường.

Diệp Tuyết cúi đầu xuống, im lặng không trả lời.

- Có nghe anh nói không? – Devil nhẹ nhàng nâng cằm Diệp Tuyết, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh. Hốc mắt đỏ lên, cô gật đầu đồng ý. Anh kéo cô ôm vào lòng, cầm tựa lên đầu cô, khẽ khàng nói – Nếu lần này không có Ân Ân, chắc anh vẫn ngu ngốc không biết gì.

- Ân Ân? – Diệp Tuyết nghi ngại hỏi

- Ừ, là Ân Ân, em gái kết nghĩa của em.

- Thiên Ân ư? Nhưng sao...

- Nó là em gái anh.

- Hả? Em gái anh? – Diệp Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh với vẻ không tin nổi.

- Không cần ngạc nhiên vậy đâu. Em cũng chuẩn bị tinh thần đi, bố mẹ anh cũng sắp trở về rồi.

Đương nhiên là câu nói này còn có sức kinh ngạc hơn câu trước đó rồi.

- Sao lại thế? Họ về làm gì? Thăm anh ư?

- Xin lỗi đi, đứa con này họ coi như không rồi. Họ muốn gắp con dâu là em. – Devil nói rất thần nhiên, không biết người ở trong lòng mình đang “im lặng là vàng”.

.....

Hiện tại.....

“Thật ra thì Hân Hân chưa chết...”

“Năm đó cậu ấy làm phẫu thuật, rất may là qua khỏi...”

“Nhưng...đôi mắt của Hân Hân đã bị di chứng sau phẫu thuật...”

“Từ đó, Hân Hân không nhìn thấy gì nữa...cậu ấy đã trở thành một người mù...”

“Vì không muốn liên lụy đến người khác, nhất là không muốn trở thành gánh nặng của Trang Thiên Nam, Hân Hân quyết định giấu sự thật về ca phẫu thuật và muốn chị nói với người khác là cậu ấy đã chết...”

“Sau đó, Hân Hân được một gia đình giàu có nhận nuôi...”

“Cậu ấy đã trở về Đài Loan từ mấy năm trước...”

“Hân Hân muốn tìm em và bố mẹ nhưng không nhận được tin tức gì...từ đó, cậu ấy sống luôn ở Đài Loan...”

Dưới sự giúp đỡ từ người bạn thân của Tử Hân, Diệp Tuyết và Trang Thiên Nam đã tìm ra nơi ở của Tử Hân...Tử Hân được sự tài trợ của bố mẹ nuôi đã thành lập một trang trại trồng hoa oải hương...

Đoạn kết

Khi Devil, Trang Thiên Nam và Diệp Tuyết đến trang trại của Tử Hân, Devil ghé sát tai Diệp Tuyết, khẽ nói:

- Anh thật sự đã tin vào định mệnh. Em biết không, món quà sinh nhật anh muốn tặng em chính là nơi này.

Đúng vậy. Khi cánh đồng hoa mà cô đưa anh đi xem lúc nhỏ bị khai phá, trở thành khu công nghiệp, anh đã tìm hiểu rất nhiều nơi, anh muốn tìm một nơi giống như vậy, muốn cô nhìn thấy cánh đồng hoa mà cô từng ao ước sẽ được nhìn thấy lần nữa. Và ông trời đã giúp anh, anh đã tìm được nơi này, không ngờ, nó lại thuộc sở hữu của chị gái cô. Những tưởng sinh nhật vừa rồi, anh có thể đưa cô đến đây nhưng...mọi chuyện lại không như ý muốn...Song, rất may là...cơ hội vẫn còn...

Một rừng hoa oải hương tràn ngập sắc tím...Những bông hoa nhẹ nhàng đung đưa theo gió.....

Trang Thiên Nam đã nhìn thấy người con gái mà anh mong đợi suốt mấy năm qua, người con gái tồn tại mãi trong trái tim anh.....

Một cô gái dáng người nhỏ bé, gầy yếu, đôi mắt tuy không nhìn thấy gì nhưng khuôn mặt vẫn rất rạng rỡ trong ráng chiều của hoàng hôn. Cô đứng giữa cánh đồng hoa oải hương...Những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua...màu tím lung linh...Khung cảnh như một giấc mơ huyền ảo nhưng rất chân thật....

“Mỗi buổi chiều anh lại ra đứng trước cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa tím đung đưa theo chiều gió, chờ đợi, đợi một ngày nào đó cô sẽ theo những làn gió trở về bên anh.”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-nhung-ngoi-sao>